பாலர் தேச சரித்திரம்

84

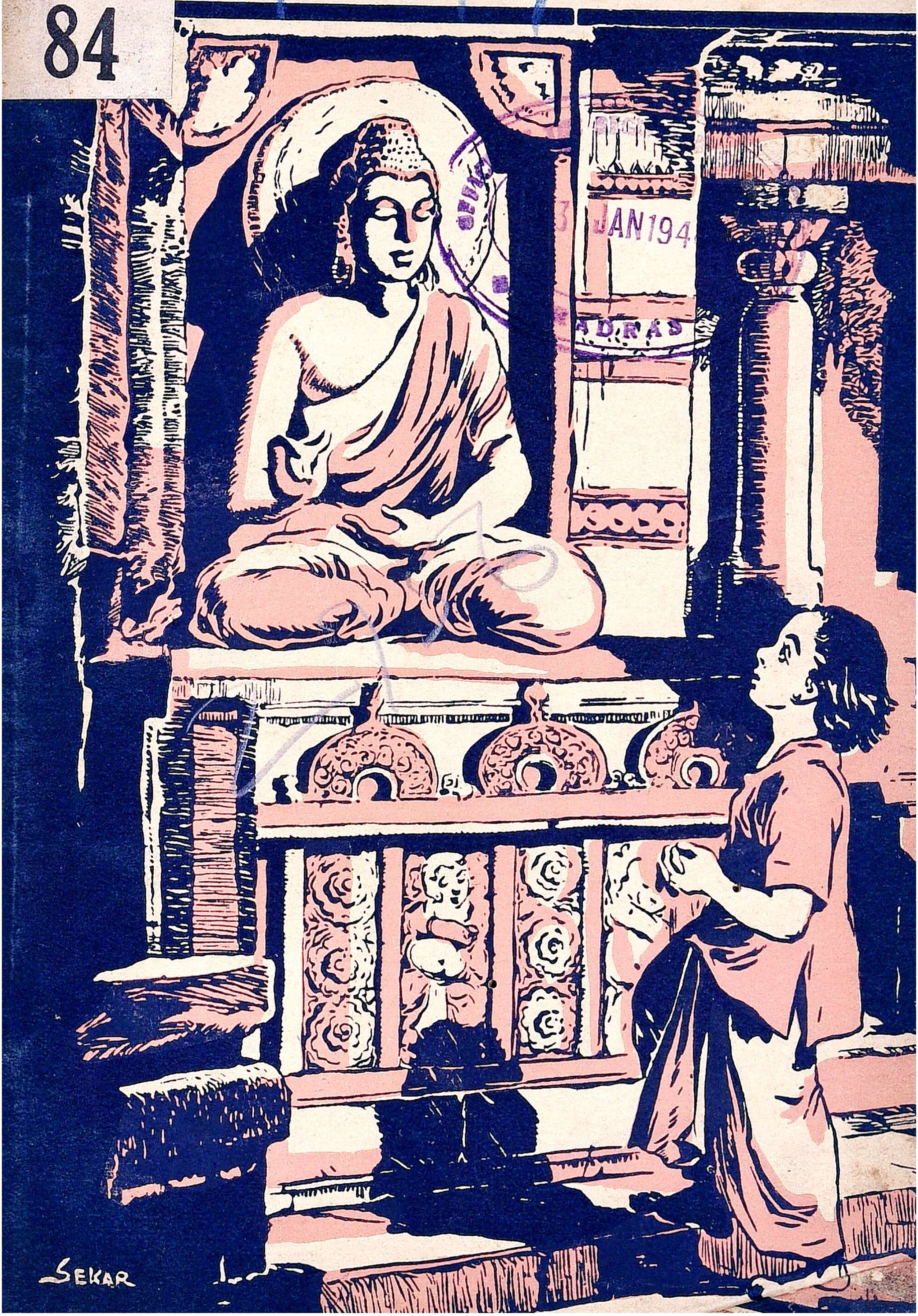

பாலர்
தேச சரித்திரம்

நான்காம் புத்தகம்

(இரண்டாவது பாரத்துக்கும்
ஏழாவது ஸ்டாண்டர்டுக்கும் உரியது)

2758
954

சுந்தர சுப்பிரமணியம்
&
V. K. சுப்பிரமணியன், B.A., L.T.,
எழுதியது

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS
13 JAN 1944
MADRAS

ஜயம் கம்பெனியார்
புத்தக வியாபாரிகள்
நுங்கம்பாக்கம் - சென்னை :: வளவனூர் (தென் ஆற்காடு)

பதிவு செய்தது] 1943 [விலை அணா 12

First Edition 1942
Revised Edition 1943 - November.

V44

முகவுரை

'பாலர் தேச சரித்திர' வரிசையில் இது நான்காவது புத்தகம்; இரண்டாவது பாரத்துக்கும், ஏழாவது ஸ்டாண்டர்டுக்கும் உரியது; புதிய பாட திட்டத்தைத் தழுவியே எழுதியது.

சுவை மிகுந்த சரித்திர பாடத்தைக் கதையேபோல் கூறின், பாலரும் இளைஞரும் பரிவுடன் படித்து இன்பமும் ஞானமும் எய்துவர். இம் முறையில் நம் தேச சரித்திரத்தை இளைஞரது இயல்பை யொட்டி விளக்கியும் சுருக்கியும் எழுதியுள்ளோம். ஆங்காங்கே ஏற்ற சித்திரப் படங்கள் அமைந்திருத்தல் காணலாம்.

நம் தேசத்தின் செல்வச் சிறாரும் சிறுமியரும் இன்பமுடன் படித்து, நம் தேசத்தினிடம் ஆர்வமும், முன்னோரிடம் மதிப்பும், தம்மிடம் நல்லறிவும் கொள்வரென எதிர்பார்க்கிறோம்.

ஆசிரியர்கள்

Printed at The Liberty Press, G.T., Madras.

T. K. VENKATARAMAN
Head of the Department of History
Pachaiyappa's College

Pachaiyappa's College
KILPAUK P.O.
Madras, 16th November, 1942

FOREWORD

It has given me great pleasure to go through this short history of our country published by Jayam and Company. The authors have, on the whole, steered clear of controversial topics which have no place in books intended for juvenile readers. They have also sought to interest them by a racy style of narration so as to bring events vividly before the mental eyes of the readers, and have adorned their description of person and events with choice anecdotes. I have no doubt that the aim of the authors which is set out in the preface—that our children must learn to respect our great men and love our great motherland—will be amply fulfilled.

பொருளடக்கம்

எண்	விஷயம்	பக்கம்
1.	முன்னுரை	5
2.	கஜனி முகம்மது	7
3.	கோரி முகம்மது	9
4.	அடிமை வமிசம்	12
5.	கில்ஜி வமிசம்	16
6.	அல்லாவுதீன் கில்ஜி	17
7.	முகம்மது துக்ளக்	19
8.	பிரோஸ் ஷா	22
9.	இப்ரஹீம் லோடி	25
10.	பாமினி ராஜ்யம்	26
11.	சித்தூர் ராஜபுத்திரர்	29
12.	விஜயநகர ஸாம்ராஜ்யம்	31
13.	பாபர்	35
14.	ஹுமாயூன்	39
15.	ஷெர்ஷா	41
16.	அக்பர்	43
17.	ஜஹாங்கீர்	49
18.	ஷாஜஹான்	51
19.	ஔரங்கசீப்	53
20.	மொகலாய அரசின் வீழ்ச்சி	57
21.	மகாராஷ்டிரர்	61
22	சிவாஜி	63
23.	சிவாஜிக்குப் பின்	67

எண்	விஷயம்	பக்கம்
24.	பேஷ்வாக்கள்	69
25.	இதர பேஷ்வாக்கள்	72
26.	சீக்கியர்	76
27.	இந்தியாவும் ஐரோப்பாவும்	79
28.	போர்த்துகேசியர்	81
29.	டச்சுக்காரர்	83
30.	பிரஞ்சுக்காரர்	84
31.	ஆங்கிலக் கிழிந்திய வர்த்தகச் சங்கம்	85
32.	ஆங்கில - பிரஞ்சு வியாபாரப் போட்டி	89
33.	கர்நாடகத்தில் குழப்பம்	91
34.	கிளைவின் எழுச்சி	93
35.	வங்காளத்தில் ஆங்கில ஆதிக்கம்	99
36.	வங்காளத்தின் பரிபாலனம்	101
37.	வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ்	105
38.	ஹேஸ்டிங்ஸூம் சுதேச அரசரும்	108
39.	லார்டு காரன்வாலிஸ்	115
40.	மூன்றுவது மைசூர் யுத்தம்—திப்பு ...	117
41.	ஸர் ஜான் ஷோர்	119
42.	அகல்யாபாய்	121
43.	வெல்லஸ்லி பிரபு	122
44.	நாலாவது மைசூர் யுத்தம்	124
45.	மகாராஷ்டிரரின் சமஷ்டி	129
46.	மகாராஷ்டிர யுத்தங்கள்	130
47.	மிண்டோ பிரபு	133
48.	மார்க்விஸ் ஆப் ஹேஸ்டிங்ஸ்	136
49.	நேபாள யுத்தம்	138
50.	பிண்டாரிகள்	141

பாலர்
தேச சரித்திரம்
(இரண்டாம் பாரத்துக்கு)

1. முன்னுரை

ஆதியிலே சந்திரகுப்தன், அசோகன், சமுத்திரகுப்தன் முதலியோர் ஏக சக்கராதிபதிகளாக நம் இந்தியாவை ஆண்டு வந்தனர். அப்பால் ஏழாம் நூற்றுண்டிலே, வட இந்தியாவிலே ஹர்ஷ மகாராஜன் பேரரசு கொண்டான் ; தெற்கிலோ புலிகேசின் என்பான் கிளம்பி, வல்லரசனுக எங்கும் புகழ் பரப்பினுன். ஹர்ஷன், புலிகேசின் இருவரும் காலமான பின்பு, இந்தியாவிலே பெரிய சக்கரவர்த்திகள் தோன்ருது போயினர்.

ஆனல். வட இந்தியாவில் ராஜபுத்திரர் என்னும் ஜாதியார் தோன்றி, ஆங்காங்கே சிறிய சிறிய ராஜ்யங்கள் ஏற்படுத்தி, ஆண்மை செலுத்தி வந்தனர். அன்னுர் தம் ஆருயிரை ஒரு பொருட்டாக மதியாத சிறந்த போர் வீரர். ஆயினும், அவர்களுக்குள்ளே போதிய ஒற்றுமையும் நேசமும் ஓங்கவில்லை. அன்றியும் அவர்களிடையே ஏக சக்கராதிபதிகளும் தோன்றவில்லை. சிறிய சிறிய ராஜ்யங்களும் பலவகையான ஜாதி மத வகுப்புக்களும் மலிந்து கிடந்த நாளில், இஸ்லாம் மதத்தினர் படை

கொண்டுவந்து இங்கே புகுந்தனர். அவர்களை மறிக்கக் கூடிய வல்லரசு எதுவும் இல்லாது போயிற்று.

இந்தியாவுக்கு மேற்கே அரபிக் கடலை யடுத்து, அரேபியா என்றொரு தேசமுண்டு. ஆறும் நூற்றாண்டிலே அத்தேசத்தில் முகம்மது நபி எனும் தீர்க்கதரிசி யொருவர் தோன்றி, இஸ்லாம் மதத்தைப் பரப்பி, அரபியரை ஒரு மனமாக்கி நல்வழிப்படுத்தினார். முடிவில் அவரே அத்தேச அரசரும் ஆனார். கி. பி. 632ல் அவர் காலகதியடைந்தார். இஸ்லாம் மதத்தினர் பாரசீகம், துருக்கிஸ்தானம், ஆப்கானிஸ்தானம் இவற்றை ஜெயித்தார்கள். அந்நாடுகளி லெல்லாம் இஸ்லாம் மதம் பரவிற்று. பின்பு, ஆபிரிக்கா, ஐரோப்பாக் கண்டங்களிலும் அன்னவர் புகுந்து, அப் புது மதத்தைப் பரப்பலாயினர்.

அந்நாளில் அரபி தேசத்தின் தளபதியான முகம்மது காசிம் என்பான் கி. பி. 712-ல் ஒரு பெரும்படையுடன் நம் தேசத்தைச் சார்ந்த சிந்து நாட்டில் புகுந்து வெற்றிகொண்டான். சின்னாள் வரையில் சிந்து நாடு அரபியரின் வசப்பட்டுக் கிடந்தது. அது கண்டு, ராஜபுத்திர வேந்தரிலே பூப சிம்மன் என்பான் கிளம்பி, அன்னவருடன் அருஞ்சமர் ஆற்றினன்.

பத்தாம் நூற்றாண்டிலே துருக்கஜாதியைச் சேர்ந்த வீரர் பலர் ஆப்கானிஸ்தானத்தில் தனியரசுகள் கொண்டு தருக்கி நின்றனர். அங்ஙனம் முளைத்த அரசுகளில் ஒன்று கஜனி ராஜ்யம். கி. பி. 976-ல் சபக்டிஜின் என்பான் கஜனிக்கு அரசனானான். சிந்து நதிக்கு மேற்கேயுள்ள பிரதேசத்தை இவன் ஜெயித்துத் தன் ராஜ்யத்துடன் சேர்த்துக்கொண்டான். இவனுக்குப் பின் அரசனாக வந்தவன் இவன் மகன் கஜனி முகம்மது.

அந்நாளில் நமது இந்தியா தேசம் கைத்தொழிலில் சிறந்தும், வியாபாரத்தில் மிகுந்தும், செல்வத்தில் ஓங்கியு

மிருந்தது. இந்தியர் தமது சரக்குகளுடன் ஆப்கானிஸ்தானம், துருக்கிஸ்தானம் முதலிய நாடுகள் சென்று, வர்த்தகம் நடத்தி வந்தனர். இந்தியாவின் வாணிபம் அமோகமாக நடப்பதைக் கஜனி முகம்மது கவனித்து வந்தான்; மேலும், இங்குள்ள நகரங்களின் பெரு வளப்பத்தையும் ஆலயங்களின் செல்வப் பெருக்கத்தையும் கேள்வியுற்றான். உடனே, இங்கே புகுந்து செல்வத்தைக் கொள்ளை கொள்ள அவனுக்கு ஆர்வம் மூண்டது.

2. கஜனி முகம்மது

இந்தியாவின் செல்வப் பெருக்கு ஒரு புறம் பிடித்தாட்ட, மத வைராக்கியமும் கஜனி முகம்மதினிடம் விஞ்சி நின்றது. இஸ்லாமிய ரல்லாத ஏனையோருடன் போர் புரிதல் மதக் கடமையென அம்மன்னவன் மதித்தனன். மேலும், கல்லாலும் செம்பாலும் சிலையடித்து வைத்து, ஆண்டவனை வணங்கும் இந்துக்களின் ஆலயங்களை இடித்துத் தள்ளுவதும் ஏற்குமென அவன் சித்தம் துணிந்தது. ஆதலின், அவன் பெரும்படையுடன் 17 முறை இங்கே வந்து, கொள்ளையும் கொலையும் கண்டு, அபரிமிதமான செல்வத்தைக் கொண்டுபோகலானான்.

அக்காலத்திலே பஞ்சநதிப் பிரதேசத்தை ஆண்டு வந்த அரசன் பெயர் ஜெயபாலன். இவன் ராஜபுத்திர மரபைச் சேர்ந்த பெருவீரன். இவனுக்கும் கஜனி முகம்மதுக்கும் அடிக்கடி சண்டை நடந்துவந்தது. வெற்றியும் தோல்வியும் மாறிமாறி நின்றன. முடிவில் ஜெயபாலன் முறியுண்டு, அந்த அவமானம் தாளாமல் தீக்குளித்துத் தன் உயிரை விடுத்தான்.

ஜெயபாலன் மைந்தன் அநங்கபாலன் சிம்மாசனம் ஏறிச் சீறி நின்றான். கஜனி முகம்மது படை கொண்டு

வந்தபொழுது, வட இந்தியாவிலுள்ள அரசர் பலரையும் துணைகொண்டு அநங்கபாலன் கடுஞ்சமர் செய்தான். இந்து மாதர்களும் தேசபக்தி மிகுந்து, ஆடை அணிகளை விற்றுப்பணங் கொடுத்தனர்; வீரருக்கு ஆடை நெய்து தந்தும், வைத்திய சிகிச்சை செய்தும் உதவி புரிந்தனர். அநங்கபாலன் வெற்றிபெறும் சமயம், எதிர்பாராத வஞ்சம் விளைந்தது. அநங்கபாலன் நெஞ்சழிந்தான்; கஜனி முகம்மது இறுதியில் வெற்றிபெறலானான்.

பின்பு நாகர் கோட்டை எனும் பலமான கோட்டையைத் தாக்க, அங்கே கஜனி முகம்மதுக்கு ஏராளமான செல்வம் கிடைத்தது. அப்பால் மூல்டான், தானேசுவரம், கன்னோசி முதலிய நகரங்களை அம் முகம்மது ஜெயித்துப் பிடிக்க முயன்றான். அப்போது ராஜபுத்திர வீரர் திரண்டெழுந்து, அவனைப் பல சண்டைகளில் முறியடித்தனர். இவ்விதம் ஜெயிப்பதும், தோற்பதுமாகப் பதினேழு முறை அவன் இங்கே வந்து போனான்.

அக்காலத்தில் கூர்ஜர நாட்டிலே சோமநாதர் ஆலயம் மிகவும் பிரசித்திபெற்றது. தார்வேந்தரும் தனிகரும் அக்கோயிலுக்கு அளவற்ற பொன்னும் மணியும் காணிக்கையாகக் கொடுத்திருந்தனர். விக்கிரகத்தின் சிரத்திலிருந்த இரத்தினமொன்று சூரியப் பிரகாசம் பொருந்தியது. அந்த ஆலயத்தைக் கொள்ளை கொள்ளக் கருதிக் கஜனி முகம்மது (கி. பி. 1025-26) முயற்சி செய்தான். ஆண், பெண், குழந்தை அடங்கலுமாக இந்துக்கள் அனைவரும் அக்கோயிலைக் காத்து நின்றனர். உக்கிரமான போரின் முடிவில் முகம்மதுக்கு வெற்றி கிட்டியது. உடனே ஆலயத்துக்குள் அவன் புகுந்து, விக்கிரகத்தை உடைத்து, மிகுந்த செல்வத்தைக் கைப்பற்றிச் சென்றான்.

இந்தியாவில் கிடைத்த பொருளைக் கொண்டு, கஜனி முகம்மது தனது நாட்டை வளம்படுத்தினான்; நகரை

அலங்கரித்தான்; மசூதிகள் பல எழுப்பினான்; புலவர்களையும் படிப்பாளிகளையும் ஆதரித்தான்; பொருள் காட்சிச் சாலையொன்றும் உண்டாக்கினான். அதனால் கஜனி ராஜ்யம் பலவகையிலும் தலைசிறக்கலாயிற்று. கண்மூடுந்தறுவாயில், கொள்ளைப் பணம் அனைத்தையும் அவன் குவித்துப்பார்த்தான்; பெருஞ் செல்வத்தை விட்டுப் பிரிய மனமில்லாமல் கி. பி. 1030ஆம் ஆண்டுபோனான்.

கஜனியிலிருந்த அல்பரூனி எனும் புலவர் முகம்மதின் கோபத்துக்கு ஆளானார். ஆகவே அவர் இங்கு வந்து வசிக்க நேர்ந்தது. அப்போது இந்திய பாஷைகளை அவர் கற்றறிந்து நம் தேசத்தைப்பற்றி ஒரு நூல் எழுதியுள்ளார். 11-ஆம் நூற்றாண்டில் இந்தியா இருந்த நிலையை அந்நூல் விரித்துக் கூறும். முகம்மதின் படையெடுப்பையும் அட்டகாசத்தையும் அவர் கண்டித்திருக்கிறார்; இந்துக்களின் குணங்களையும் வருணித்திருக்கிறார்.

முகம்மது கஜனிக்குப் பின் வந்த அரசர் திறமையும் தகுதியு மின்றி யிருக்கவே, கஜனி ராஜ்யம் சீர்குலையத் தலைப்பட்டது. நூற்றைம்பது வருஷகாலம் பிரபலமா யிருந்த கஜனி வமிசமும் மறைந்து போயிற்று. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டிலே துருக்கரில் கோரி என்னும் வமிசத்தார் தோன்றி, அக்கஜனி நகரைத் தீக்கு இரையாக்கி, ஆப்கானிஸ்தானத்திலே தனியரசு கொண்டனர். அக்கோரி வமிசத்தில் பிரசித்தி பெற்றவன் முகம்மது கோரி எனப்படுவான்.

---

3. கோரி முகம்மது

இந்தியாவின் செல்வச் சிறப்பே ஆதிமுதல் இன்றளவும் ஒருவிதத்தில் தீம்பாய் முடிந்துளது. கோரி முகம்மதும் நம் தேச வளப்பத்தைக் கேள்வியுற்று முகம்மது

கஜனியைப் போலவே இங்குப் படையெடுத்துவரக் காலங் கருதியிருந்தான். அக்காலத்திலே வட இந்தியாவில் கன்னோசி, டில்லி எனும் இரண்டு ராஜ்யங்கள் சிறந்திருந்தன. முறையே ஜெயசந்திரனும் பிருதிவி ராஜனும் அவற்றை ஆண்டு வந்தனர். பிருதிவி பெருவனப்பும் பேராண்மையும் படைத்தவன்; ஜெயசந்திரனோ பிருதிவியின்மீது பொறாமை மிகுந்தவன்.

தற்பெருமைகொண்ட ஜெயசந்திரன், ராஜாதிராஜன் என்று பட்டஞ் சூட்டிக்கொள்ள ஆசைகொண்டு, அசுவமேத யாகம் செய்தான்; அதற்கு மன்னவர் பலரையும் அழைத்தான்; பிருதிவி ராஜனுக்குமட்டும் திருமுகம் அனுப்பவில்லை. இது இப்படியிருக்க, அவனுக்கு அழகிற் சிறந்த ஸம்யுக்தை எனும் புதல்வியொருத்தி இருந்தனள். பிருதிவிராஜனது புஜபல பராக்கிரமங்களைக் கேட்டு, அவனை மணக்கவே அவள் விரும்பியிருந்தாள். பிருதிவியும் அவளது எழில்நலங் கேட்டு அவளையே மனையாளாகக்கொள்ள மனம் வைத்திருந்தான்.

அசுவமேத யாக சமயத்தில், ஸம்யுக்தையின் சுயம்வரமும் ஏற்பாடாகியிருந்தது. இதற்கும் பிருதிவிராஜனை ஜெயசந்திரன் அழைக்கவில்லை; தவிர, பிருதிவியை அவமதிக்கவேண்டி, அவனைப்போலவே உருவமொன்று சமைத்து, அதற்குக் கீல் பூசி, மண்டபத்தின் வாயிலிலே காவலாளனைப்போல் வைத்திருந்தான். சுயம்வர மண்டபத்தில் மணமாலையுடன் தோன்றிய ஸம்யுக்தை யாரையும் உற்று நோக்கவில்லை; வாயிலிலே வைத்திருந்த பிருதிவியின் பிம்பத்துக்கு மாலையிட்டு மகிழ்ந்தனள். அச்சமயம் திடீரென ஆங்கே பிருதிவிராஜன் சில வீரருடன் தோன்றி, ஸம்யுக்தையைக் குதிரைமீது ஏற்றிக்கொண்டு விரைந்து மறைந்தான். பிறகு பிருதிவிக்கும் ஜெயசந்திரனுக்கும் தீராப்பகை மூண்டது.

ஜெயசந்திரனது வீரர் சினந்தெழுந்து, பிருதிவியைத் தொடர்ந்து சென்று, பிருதிவியின் வாளுக்கு இரையாயினர். அதுகண்ட ஜெயசந்திரன் வைரங் கொண்டு, பிருதிவியைத் தொலைத்துவிடக் கருதி, முகம்மது கோரிக்கு ஓலை யனுப்பினான். 'கஞ்சி வரதப்பா என்றால், எங்கு வரதப்பா' என்றிருந்த கோரியோ பேரானந்தங் கொண்டு, திரண்ட படையுடன் இந்தியாவில் புகுந்தான். பிருதிவி ராஜனும் அது கேட்டுச் சிங்கநாதத்துடன் போருக்கு எழுந்தனன்.

அப்போது ஜெயசந்திரனைத் தவிர ஏனைய ராஜபுத்திரர் அனைவரும் பிருதிவிக்குத் துணையாயினர். தானேசுவரம் எனுமிடத்தில் இருபக்கத்துப் படைகளும் கி. பி. 1191ல் சந்தித்து, உக்கிரமாகப் போர் புரிந்தன. அப்போரின் முடிவிலே கோரி முகம்மது படுகாயமடைந்து, பிருதிவியின் கையில் சிக்கிக்கொண்டான். பிருதிவியோ தக்க மருத்துவரைக் கொண்டு, கோரியின் புண்களை ஆற்றி, உயிர்ப்பிச்சை யளித்து, ஊருக்கு அனுப்பிவைத்தான்.

உயிர்தப்பி ஓடிய கோரியோ பிருதிவியைப் பழிவாங்க வேண்டுமென்றே எண்ணியிருந்தான்; ஆபத்தில் தன்னைக் கைவிட்டு ஓடிய சேனைத்தலைவர்களின் வாயில் கொள்ளுப்பையைக் கட்டிக் கோரிநகரின் தெருக்களில் நடத்தி மானபங்கம் செய்தான்; நாள் சில சென்றதும், இந்தியாவின்மீது மீண்டும் படைகொண்டு புகுந்தான். அவ்விதம் கோரி ஒன்பது முறை வர, ஏழு முறை பிருதிவியின் கையில் தோல்வியுண்டான் என்று ராஜபுத்திரரின் சரித்திர நூல்கள் கூறும்.

கடைசிமுறையாக முகம்மது கோரி கி. பி. 1192ல் ஒரு லட்சம் வீரருடன் இங்கே வந்தான். பிருதிவி ராஜனும் முன்போல் ஆயத்தமாக, இருவர் சேனைகளும் தானேசுவரத்திலேயே மீண்டும் சந்தித்தன. ராஜபுத்

திரர் வீராவேசத்துடன் யுத்தம் செய்யவே, கோரியின் படைகள் சிதறியோடத் தலைப்பட்டன. அப்படையினைத் துரத்திச் செல்லுகையில், வஞ்சனையாகக் கொலையுண்டான் பிருதிவிராஜன். உடனே டில்லி ராஜ்யம் கோரியின் வசமாயிற்று. பின்பு ஜெயசந்திரனது கன்னோசி ராஜ்யத்தையும் கோரி பிடித்துக்கொண்டான்.

கோரியும் பல நகரங்களைக் கொள்ளையாடி, ஏராளமான பொருள்களை எடுத்துச் சென்றான். இங்கிருந்த ஆலயங்களையும் அவன் நாசமாக்கினான். இந்தியாவிலிருந்து ஆட்சிபுரிய அக்கோரி முகம்மதும் கருதவில்லை. ஆதலின், தன் தளகர்த்தரில் ஒருவனான குத்புதீன் என்பானை இங்கே ஆட்சி புரியுமாறு அமர்த்திச் சென்றான்.

தானேசுவரச் சண்டையிலே ராஜபுத்திரரில் பலர் வீரசுவர்க்கம் புகுந்தனர். டில்லி மாதரில் பலர் தீக்குளித்தனர். ஏனைய ராஜபுத்திரரோ கங்கைச் சமவெளியை விடுத்து, மத்திய இந்தியாவிலே ராஜபுதனம் எனும் பிரதேசத்தில் குடியேறி, சிறிய ராஜ்யங்கள் ஸ்தாபித்துக் கொண்டனர். பிருதிவிராஜன் மடிந்தபின்பு டில்லியிலே பரம்பரையான இந்துராஜ்யம் மறைய, இஸ்லாம் அரசு முளைக்கத் தலைப்பட்டது.

---

4. அடிமை வமிசம் (கி. பி. 1206—1290)

ஆடு மாடுகளை நாம் விலைக்கு வாங்குவதுபோல், முன் காலத்தில் மனிதரையும் விலைக்கு வாங்குவது வழக்கம். அவர்களுக்கு அடிமைகள் என்று பெயர். குத்புதீன் ஓர் அடிமையே. அடிமையாக இருந்து அரசன் ஆனமையால் அவனுக்கும் அவனுக்குப்பின் வந்த அரசருக்கும் அடிமை அரசர் என்று பெயர். அந்த அரசருக்கு சுல்தான் என்று பட்டப் பெயர் உண்டு.

குத்புதீன் : பிருதிவி ராஜனை வென்று, முகம்மது கோரி தன் ஊருக்குத் திரும்புகையில், கோக்கர் எனும் ஜாதியாருடன் அவன் போர் புரிய நேர்ந்தது. அப்

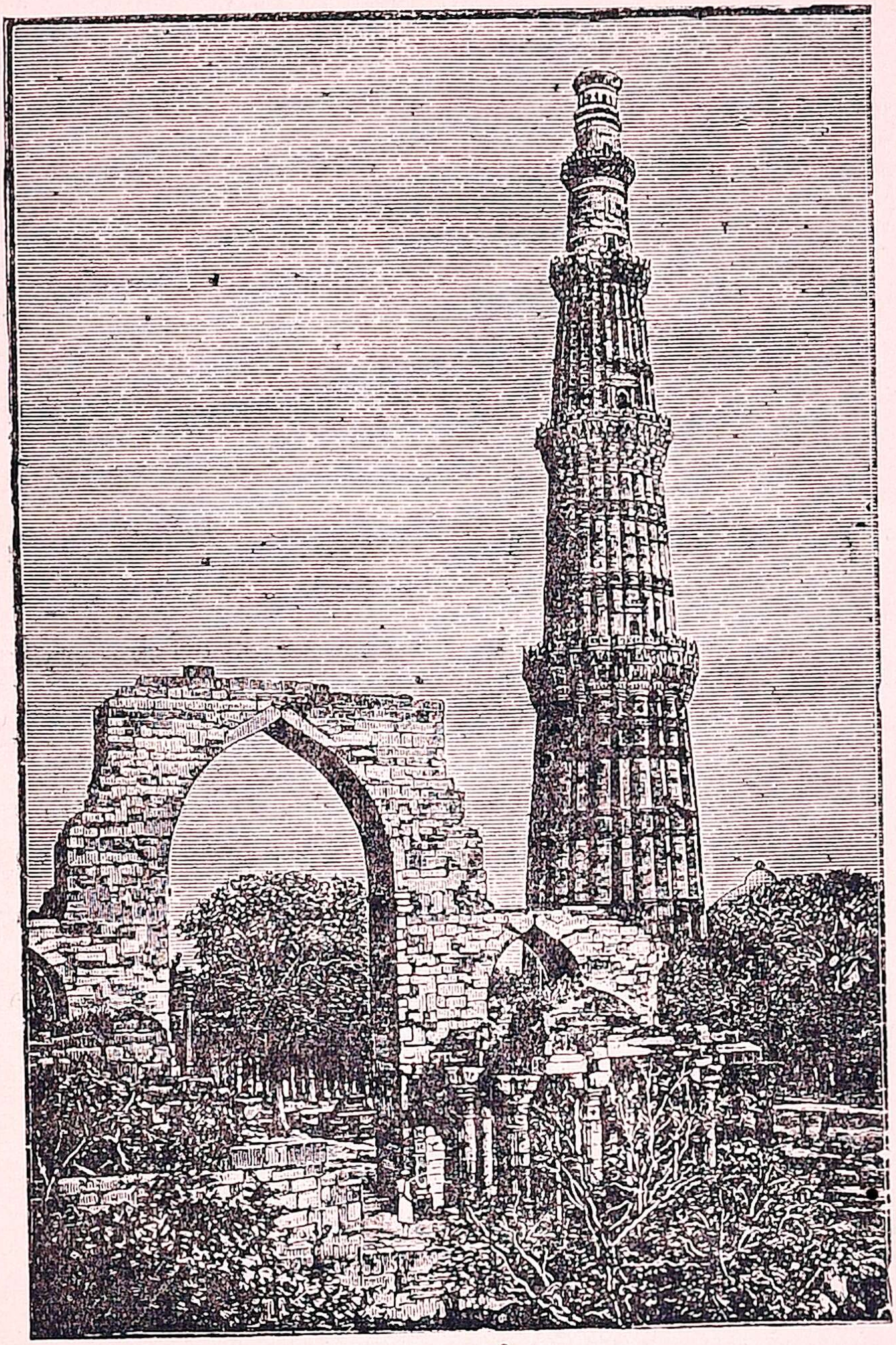

குதுப் மினர்

போரில் அவன் மாண்டு போனான். கோரி மாண்டதும் குத்புதீன் சுயாதீனம் கொண்டு, சுல்தான் எனும் பட்டத்துடன் டில்லியிலிருந்து அரசாளத் தலைப்பட்டான். அம்

மாநகரிலிருந்து அரசு செலுத்திய முதல் முகம்மதிய மன்னவன் குத்புதீனே. நாலே வருஷம் (கி. பி. 1206—1210) அவன் டில்லி சுல்தானுக விளங்கினன். அவன் காலத்திலே பண்டில்கண்ட், கூர்ஜரம், வங்காளம், மகதம் முதலிய நாடுகள் அவன் வசமாயின.

குத்புதீன் சிறந்த வீரனுதலின், போர் வீரரிடம் பிரியங்கொண்டு, அவர்களுக்கு மிகுந்த பொன்னும் பூமியும் கொடுத்தான். அவன் கட்டிய கட்டடங்களில் இரண்டு இன்றளவும் டில்லியில் அழியாமல் நிலைபெற்றுள. அவற்றுள் ஒன்று டில்லி நகரிலுள்ள குதுப் மசூதி; மற்றொன்று குதுப் மினர் எனும் மிகப் பெரிய ஸ்தம்பம். இது 250 அடி உயரம் உள்ளது; சுமார் ஆயிரம் வருஷம் ஆகியும், மழை வெயில் காற்று இவற்றால் கெடாமல் இருக்கிறது.

அல்தமஷ்: குத்புதீனுக்குப் பின் அவன் மைந்தன் அரசனுகியும் ஓராண்டுக்குமேல் ஆளவில்லை. குத்புதீனது அடிமையும் மாப்பிள்ளையுமான அல்தமஷ் (கி. பி. 1210-1236) சிம்மாசனம் ஏறி, இருபத்தைந்து வருஷம் ஆட்சி செலுத்திவந்தான். இவன் காலத்தில் சிந்துநதி முதல் கங்கைநதி வரையில் உள்ள பிரதேசம் முழுதும் இவன் வசமிருந்தது. மங்கோலியர் எனும் முரட்டு ஜாதியார் சிங்கிஸ்கான் என்பவனது தலைமையில் இந்தியாவில் புக முயன்றும் இவன் தடுத்துவிட்டான்.

ரஜியா: அல்தமஷ் இறந்த பின்பு அவன் மகள் ரஜியா என்பவள் (கி. பி. 1236—1240) அரசைக் கைக்கொண்டாள். டில்லியிலிருந்து அரசு செலுத்திய பெண்ணரசி இவள் ஒருத்தியே. இவள் மிகவும் படித்தவள்; தைரியமும் தந்திரமும் வாய்ந்தவள்; ஆண் உடை தரித்து, அரியணையில் அமர்ந்து, ராஜரீகம் நடத்துவாள்; ஆண் வேஷத்துடனேயே வீதி வலமும் வருவாள். சிறிதும் சலியாமல் சிறப்பாக இவள் ஆண்டு வந்தனள். விரோதி

களால் இவள் கொலையுண்டு போகவே குழப்பம் ஏற்பட, ஆறுண்டுகளுக்குப் பின் நாசிருதீன் பட்டம் பெற்றான்.

நாசிருதீன்: அடிமை அரசரில் சிறந்த ஒருவன் நாசிருதீன். இவன் இருபது வருஷ காலம் (கி. பி. 1245—1266) நேர்மையாக அரசாண்டான். தெய்வ பக்தியிலும் கல்வி கேள்விகளிலும் இவன் சிறந்தவன். குடிகள் கட்டும் வரிப்பணத்தில் ஒரு பைசாகூட இவன் தன் செலவுக்கு எடுத்துக் கொள்ளவில்லை; முகம்மதியரின் வேத நூலான குர்-ஆன் என்பதைக் கையினால் எழுதி விற்று, அந்தப் பணத்தைக் கொண்டே காலங் கழித்து வந்தான். ஒரு வேலைக்காரி வேண்டுமென இவன் மனைவி ஒரு சமயம் விரும்பியும், அதற்கு இவன் ஒப்பவில்லை. கல்விமான்களுடன் உரையாடுவதிலேயே இவன் காலங்கழித்தான். இவனிடம் மந்திரியாக இருந்தவன் கியாசுதீன் பால்பன்.

பால்பன்: நாசிருதீனுக்குப் பின்னர் பால்பன் (கி. பி. 1266—1287) சுல்தானாக வந்தான். இருபது வருஷ காலம் இவன் திறமையாக ஆட்சி செலுத்தினான்; காடுகளை யழித்து நாடாக்கியும், நல்ல சாலைகளை எங்கும் அமைத்தும், கொள்ளைக் கூட்டத்தாரை ஒழித்தும், நன்மை பல செய்தான். வங்காளத்திலிருந்த பிரதிநிதி கலகமாய்க் கிளம்பவே, அவனையும் அவன் குடும்பத்தையும் பரிவாரத்தையும் வீதியிலே தூக்குமரம் நாட்டி இவன் கொன்று குவித்தான். இவன் காலத்தில் மொகலாயர் என்போர் இந்தியாவுக்குள் திரண்டுவந்தனர். அவர்களைப் பன்முறை இவன் துரத்தியடித்தான்.

முடிவில் பால்பனது பேரன் கைகுபார் என்பான் பட்டத்துக்கு வந்தான். இவன் துன்மார்க்கனாதலின், பலரும் இவனை வெறுத்தனர். மூவாண்டு அரசாண்ட பின்பு 1290-ஆம் ஆண்டில் இவன் கொலையுண்டான்.

அடிமை யரசரில் கடையவன் இவனே. இவனுக்குப்பின் அடிமை அரசரின் வமிசம் அற்றுப்போயிற்று. கில்ஜி வமிசத்தார் டில்லியில் அமர்ந்து ஆளத் தொடங்கினர்.

---

5. கில்ஜி வமிசம் (கி. பி. 1290—1321)

ஜலாலுதீன் (கி. பி. 1290—1296): கடைசி அடிமை யரசனிடம் தளகர்த்தனாக இருந்த ஜலாலுதீன் சிம்மாசனம் ஏறவே, அடிமையரசர் வமிசம் மறைந்தது. இவனையும் இவனுக்குப்பின் வந்தோரையும் கில்ஜி வமிசத்தார் என்பர். 1292ல் சிந்துநதிக் கரையில் மங்கோலியரை இவன் முறியடித்தான்; குடிமக்களிடம் கருணையே பூத்து நின்றான்; தண்டனைக்குரிய துரோகியர், கலகக்காரர், கள்வர் முதலியோரிடமும் இரக்கங்கொண்டு நடந்தான். இம் மன்னவனது மேன்மையை மக்கள் மதியாது போயினர். மாளவநாடு கலகமாகக் கிளம்பியது. உடனே தன் சோதரன் மைந்தன் அல்லாவுதீன் என்பானை மாளவத்தின்மீது இவன் அனுப்பினான்.

அல்லாவுதீன் அங்ஙனமே சென்று, அக்கலகத்தை அடக்கினான். பேராசை பிடித்தவனாதலின், தேசமெங்கும் தண்டு கொண்டுசென்று தாண்டவம்புரிய இவன் விரும்பினான். அப்போது தக்ஷணத்திலிருந்த தேவகிரி நாட்டின் செல்வச் சிறப்பு இவனுக்குத் தெரியவந்தது. தேவகிரியை இப்போது தௌலதாபாத் என்பர். திடீரென்று இவன் பெரும்படையுடன் சென்று, தேவகிரி நகரை முற்றுகை போட்டான். எதிர்பாராது நேர்ந்த முற்றுகையை அத்தேவகிரி வேந்தன் சமாளிக்க முடியவில்லை. ஆதலின், மிகுந்த பணங் கொடுத்து, அல்லாவுதீனிடம் அவன் சமாதானம் செய்துகொண்டான்.

வெற்றிமாலையும் வெகு பணமும் கிட்டியதும் ஆனந்த பரவசனுய் டில்லிக்குத் திரும்பினுன் அல்லாவுதீன்; உடனே அரசின்மீது ஆசைகொண்டு, பெரியப்பனைக் கொன்று இவன் பட்டம் ஏறினுன்; பெரியப்பன் பிள்ளைகளின் கண்களேயும் பிடுங்கிக் கொடுமை புரிந்தான். இவன் காலத்திலும் மங்கோலியர் பெருங்கூட்டமாக வந்துபுக, அவர்களே இவன் முறியடித்து ஓட்டினுன். இந்தியாவெங்கும் தன் ஆட்சியைப் பரப்பவேண்டுமென இவனுக்குஆவல் உதித்தது.

---

6. அல்லாவுதீன் கில்ஜி (கி. பி. 1296—1316)

முதன் முதலாகக் கூர்ஜர நாட்டின்மீது அல்லாவுதீன் படைகொண்டு சென்றுன். அந்நாட்டினை யாண்டு வந்த கர்ண தேவன் அஞ்சியோடவே, அவன் மகிஷி கமலாதேவி அல்லாவுதீனிடம் சிக்கிக் கொண்டாள். ஏராளமான திரவியமும் அகப்பட்டது. எண்ணிறந்த இந்து மாதரும் சிறைப்பட்டனர். பின்பு இந்துக்களில் பலரை இவன் கொன்று, டில்லி நகரஞ்சென்று, கமலா தேவியை மணந்து மகிழ் பூத்தான்.

அல்லாவுதீன்

அப்பால் இவன் மேவார் நாட்டின்மீது பாய்ந்தான். அப்போது அந் நாட்டின் வேந்தனுக விளங்கியவன் பீமசிம்மன். அவன் தேவி பத்

மினி. ஏனெப்பில் சிறந்த பத்மினியை அடையக் கருதி அந்நாட்டின் தலைநகரான சித்தூரை அல்லாவுதீன் முற்றுகை போட்டான். பன்னிரண்டு வருஷம் ராஜபுத்திரர் தீரமுடன் எதிர்த்து நின்றனர். முடிவில் கோட்டையிலே ஒரு புறம் தகர்ந்து போயிற்று. அதுகண்டு, கோட்டைக்குள்ளிருந்த ராஜபுத்திர மாதர் அனைவரும் ஆடையும் அணிகளும் பூண்டு, தாமரைத் தடாகத்தில் இறங்குவதே போல் தீக்குளித்து உயிர் நீத்தனர்.

ஆடவரோ மஞ்சள் உடைதரித்து மார்தட்டி உடைவாளுடன் கோட்டையை விட்டு வெளியே வந்து கோர யுத்தம் புரிந்தனர். பின்பு அக்கோட்டைக்குள் அல்லாவுதீன் புகுந்து பார்க்க, அது ஒரு சுடுகாடுபோல் இருந்தது. ஒரு சிறுவன் மட்டும் தப்பியோடி, வயது வந்ததும் அந்நாட்டை மீட்டு, அங்கே ராஜபுத்திர அரசை மீண்டும் நிலைநாட்டினான்.

பிறகு தட்சணத்தையும் தென்னிந்தியாவையும் ஜெயிக்க வேண்டுமென்று அல்லாவுதீன் கருதினன். உடனே பெருஞ்சேனை திரள, அதற்கு மலிக்காபூர் என்பான் சேனாதிபதி ஆயினன். அவனோ அல்லாவுதீனின் அடிமைகளில் ஒருவன். முதன் முதலாக மலிக்காபூர் தட்சணத்திலுள்ள தேவகிரி நாட்டின்மீது பாய்ந்து, அதன் அரசனைக் கப்பங்கட்டச் செய்தான்; பின்பு ஓரங்கல் நகரை ராஜதானியாகக் கொண்ட தெலுங்கு ராஜ்யத்தை ஜெயித்தான்; அதற்குப் பின்பு மைசூர் ராஜ்யத்தின் தலைநகரான துவார்சமுத்திரம் என்பதைக் கைப்பற்றிக்கொண்டான்; அப்பால் தென்னிந்தியாவிலுள்ள பாண்டிநாட்டின்மீது பாய்ந்து, மதுரையை வசஞ்செய்து, இராமேசுவரம் வரையில் கொடி நாட்டினன்.

இந்தியாவின் பெரும் பாகத்தில் கொடி போட்ட முதல் முகம்மதிய மன்னவன் அல்லாவுதீனே. இந்து

மாதை மணந்துகொண்ட முதல் முகம்மதிய வேந்தனும் இவனே. பல நாடுகளை இவன் ஜெயித்துப் பிடித்தாலும், நெடுங்காலம் அவை அடங்கிக் கிடக்கவில்லை. கூர்ஜர நாட்டு வாசிகள் கலகமாகக் கிளம்பித் தனியரசு கொண்டனர்; சித்தூர்க் கோட்டையைக் காவல் புரிந்து நின்ற அல்லாவுதீன் சேனை துரத்தி யடிக்கப்பட்டது. தேவகிரியும் முகம்மதியச் சேனையை ஒட்டிவிட்டுச் சுயாதீனம் கொண்டது. இவ்விதம் அரசு குலைந்துவர, அல்லாவுதீனை வியாதியும் பீடிக்கத் தொடங்கிற்று. முடிவில் ஏக்கமும் நோயும் கூடிக்கொண்டு இவனைக் கொன்றுவிட்டன.

முபாரக்: அல்லாவுதீனுக்குப் பின் அவன் மைந்தன் முபாரக் ஐந்தாண்டு அரசாண்டான். ராஜரீகத்தை இவன் கவனியாமல், வேறொருவனிடம் நிர்வாகத்தை ஒப்படைத்தான். களவும் கலகமும் குடியும் கொலையும் தாண்டவமாடின. முகம்மதியரில் பலருக்கு அது பிடிக்கவில்லை. அப்போது பஞ்சாபின் கவர்னராயிருந்த கியாசுதீன் என்பான் சுல்தான் ஆயினன். இத்துடன் கில்ஜிவமிசம் முடிவடைந்தது.

---

7. முகம்மது துக்ளக் (1325—1351)

பிரபுக்கள் அனைவரும் கியாசுதீனையே சுல்தானாகக் கோரினர். கியாசுதீன் துக்ளக் வமிசத்தைச் சேர்ந்தவன். அவன் அன்பும் உறுதியுங்கொண்டு அரசாளத் தொடங்கினன்; வடமேற்கு எல்லைப்புறத்தில் தக்க பாதுகாப்புக்கள் செய்து வைத்தான். பழைய ராஜவமிசம் மறைந்து, புதிய ராஜ வமிசம் தோன்றியதனால் தேவகிரி, ஓரங்கல் ஆகிய நாடுகளில் குழப்பங்கள் நிகழ்ந்தன. உடனே கியாசுதீன் அக் குழப்பங்களை யடக்கி, அங்கெல்லாம் ஒழுங்கை நிலைநாட்டினான்; பின்பு, படைகொண்டு

வங்காளம் சென்று, அங்கே அமைதியை உண்டுபண்ணினன். அதன்பின் டில்லிக்குத் திரும்பவே, அங்கே மண்டபமொன்று இடிந்துவிழ, அதில் அகப்பட்டுக்கொண்டு கியாசுதீன் மாண்டுபோனன்.

கியாசுதீனுக்குப்பின் அவன் மைந்தன் முகம்மது துக்ளக் சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்து 25 வருஷகாலம் அரசாட்சி செய்துவந்தான். இவன் பாரசீக பாஷை, அரபி பாஷை இரண்டிலும் சிறந்த கல்விமான்; கணித சாஸ்திரத்தில் நிபுணன்; வான சாஸ்திரத்தில் வல்லவன்; பெருவீரனும் ஆவான். எனினும் இவனைக் கற்றறி மூடன், கொடும் பித்தன் எனவும் சிலர் அறியாது கூறுவர்.

இந்தியா தேசத்தின் முக்கால் பாகம் இவன் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்தது. ஜாதி, மத பேதங்காட்டாமல், தகுதி ஒன்றையே மதித்து, அதிகாரிகளையும் தளகர்த்தர்களையும் இவன் நியமித்தான். இவன் காலத்தில் கொடிய பஞ்சங்கள் தோன்றின போது வரிவஜா செய்து, வேளாளருக்கு இவன் ஆறுதல் அளித்தான்; பஞ்ச நிவாரண வேலைகளுக்கும் ஏராளமான பணஞ் செலவழித்து ஜனங்களுக்கு உதவிபுரிந்தான்.

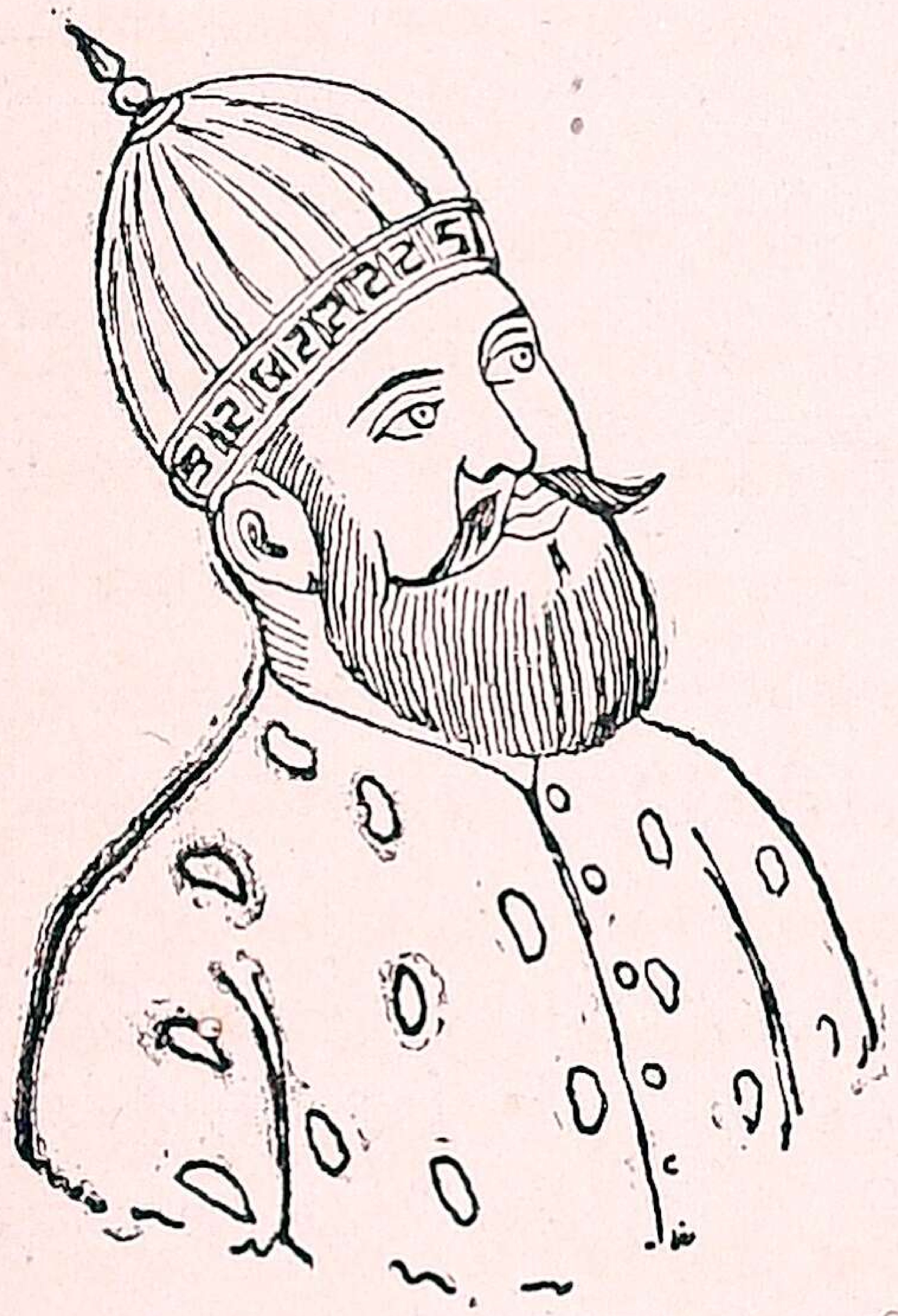
முகம்மது துக்ளக்

இவன் காலத்திலே மங்கோலியர் வடமேற்கிலிருந்து டில்லி நகர் வரையில் வந்து அட்டகாசஞ் செய்தனர். ஏராளமான பணங் கொடுத்து அம் மங்கோலியரை இவன் அனுப்பிவிட்டான்.

அங்ஙனம் மங்கோலியரை அனுப்பியபின் இந்தியா

வுக்கு வடக்கேயுள்ள மலைப்பிரதேசம், வடமேற்கிலுள்ள பாரசீகதேசம் இரண்டையும் ஜெயிக்க முகம்மது துக்ளக் விரும்பினான். பாரசீகப் படையெடுப்புக்காக முகம்மதின் படைகள் புறப்பட்டும், எதிர்பார்த்த உதவியும் அனுகூலங்களும் கிடைக்கவில்லை. ஆதலினால் பாரசீகப் படையெடுப்பு பலிக்கவில்லை.

வடக்கே இமயமலையை அடுத்துள்ள பிரதேசத்தின் மீது படைகொண்டு செல்வதாயின், பல பெரிய மலைக் குன்றுகளைக் கடந்து செல்லவேண்டும். அக் குன்றுகளைக் கடத்தல் ஆகாத காரியம். ஆயினும், பரீட்சார்த்தமாக ஒரு சேனையை இவன் அனுப்பிப் பார்த்தான். எதிர்பாராத விதமாகப் பெருமழை பொழியத் தலைப்பட்டது. அதனால் வீரர் மிகவும் வருந்தினர். குளிர் தாங்காமல் பலர் மாண்டு மடிந்தனர் அதன்மேல் அப்படையெடுப்பையும் கைவிட நேர்ந்தது.

முகம்மதின் காலத்தில் ராஜ்யம் மிகவும் விசாலமாக இருந்தது. ஆதலின், தலைநகரம் ஒரு மூலையில் இருப்பதினும் நடுநாயகமான இடத்திலிருப்பதே மேலென இவன் எண்ணினான். அங்ஙனமே டில்லிமா நகரிலிருந்து தேவகிரிக்கு ராஜதானியை மாற்ற ஏற்பாடுகளாயின. தேவகிரியில் அழகிய மாளிகைகளும், ராஜவீதிகளும், விசாலமான கடைவீதிகளும் அமைக்கப்பெற்றன.

டில்லிக்கும் தேவகிரிக்கும் இடையே அறுநூறுமைலுக்குமேலும் தூரம். நெடுங்காலமாக வசித்துவந்த இடத்தைவிட்டுப் போகநேர்வதில் ஏற்படும் நஷ்டத்தை ஒரு சிறிது கட்டித்தரவும் முகம்மது துக்ளக் வழிதேடினான். ஆயினும் மகாஜனங்களுக்கோ பரம்பரையான வாசஸ்தலத்தை விட்டுப் போக மனமில்லை. வேந்தன் ஆணை சீறிநின்றதனால், முணுமுணுத்துக்கொண்டே பலரும் பயணமாயினர். நெடுந்தூரம் மூட்டை முடிச்சுக்களு

டன் நடந்து செல்லும் கஷ்டம் ஒருபுறம், கொள்ளை நோய்கள் ஒருபுறம், ஆக இரண்டும் சேர்ந்து மக்களை வாட்டின. அஃதறிந்த இறைவன் மீண்டும் டில்லியையே ராஜதானியாகக் கொண்டனன்.

படையெடுப்புக்களாலும் பஞ்சங்களாலும் செலவு அதிகம் நேர்ந்தமையால், அரசன் பொக்கிஷம் வறண்டு விட்டது. அதனைச் சமாளிக்கவேண்டி, வெள்ளி, தங்க நாணயங்களுக்குப் பதிலாகச் செப்பு நாணயங்களை அச்சடித்து வழங்கினான் முகம்மது துக்ளக். மக்களில் சிலரும் கள்ள நாணயங்கள் அடித்து வழங்கலாயினர். அதனால் செல்வ நிலைமை இன்னும் சிக்கலாயிற்று. புது நாணயங்கள் மதிப்பினை இழந்தன. வர்த்தகம் குறைந்தது. அதுகண்டு அரசன் செப்பு நாணயங்கள் அனைத்தையும் உரியவிலைக்கு வாங்கிப் பழைய நாணயங்களையே மீண்டும் வழங்கலானான்.

மகாஜனங்களின் நலத்தை மதித்து, முகம்மது துக்ளக் செய்த காரியங்கள் பற்பலவாம். நோயாளிகளுக்கு உதவியாக இவன் பல வைத்தியசாலைகளை அமைத்தான்; அனாதைகளுக்கும் ஏழைகளுக்குமாக அன்னசாலைகள்பல ஏற்படுத்தினான்; வேளாண்மை விருத்தியாகவேண்டி, எண்ணிறந்த கால்வாய்கள் வெட்டிவைத்தான். அறிவைப் பரப்ப இவன் அமைத்த கல்விச்சாலைகளும் பலவாம்.

---

8. பிரோஸ் ஷா

முகம்மது துக்ளக்குக்கு மைந்தன் இல்லையாதலின், அவனுக்கு ஒன்றுவிட்ட சோதரன் பிரோஸ் ஷா என்பான் சிம்மாசனம் ஏறினான். இவன் கருணையும் சாந்தமும் வாய்ந்தவனாய், முப்பத்தேழு வருஷ காலம் அரசாண்டு வந்தான். மதவைராக்கியம் மிகுந்தவனாதலின்,

விக்கிரக ஆராதனை கூடாதென்று கட்டளை யிட்டான்; முகம்மதிய ரல்லாதாருக்குத் தலைவரியும் போட்டான்.

டில்லி சுல்தான்கள் காலத்திய தேச படம்

இவன் கருணை வாய்ந்த காவலனாயினும் திறமை வாய்ந்த வீரனல்லன். இவன் தந்தையின் காலத்தில் தோன்றிய கொந்தளிப்புக்கள் இவன் காலத்திலே எங்

கும் பரவின. அதனால் டில்லி ராஜ்யம் சின்னபின்னமா யிற்று. தட்சணத்திலே பாமினி ராஜ்யம் என ஒரு புதிய ராஜ்யம் ஏற்பட்டது. அந்த ராஜ்யத்தை யடுத்து விஜயநகர ஸாம்ராஜ்யமும் தோன்றியது; வங்காளமோ தனியரசு கொண்டது.

தைமூர்: பிரோஸ் ஷாவுக்குப்பின் வந்த அரசர் அனைவரும் திறமை யற்றவராக இருந்தமையால், டில்லி ராஜ்யம் இன்னும் கல கலத்தது. போதாக் குறைக்குத் தைமூர் என்பான் வடமேற்கிலிருந்து வந்து, கொள்ளையும் கொலையும் நடத்திக் கொக்கரித்தான். தைமூர் துருக்க வமிசத்தைச்சேர்ந்த ஒரு கொடியன்; கொல்லுக் கொலைக்கு அஞ்சாதவன்; துருக்கர், தார்த்தர், பாரசீகர் முதலியோ ரடங்கிய பெரும்படையுடன் இந்தியாவில் புகுந்தான்; 1388ல் மூல்தான் நகரைக் கொள்ளை கொண்டபின், மறுவருஷம் டில்லி நகருக்குள் புகுந்தான்.

தைமூர்

தைமூர் டில்லியில் புகுந்தபொழுது, துக்ளக் வமிசத்தின் கடைசி வேந்தனான முகம்மதுஷா டில்லி சுல்தானாக விளங்கினான். தைமூரின் வரவு கேட்டதும், இவன் ஓடி ஒளிந்துகொண்டான். நாதனற்றுக் கிடந்த நகரிலே தைமூர் இலகுவில் புகுந்து, சக்கரவர்த்தி என முடிசூடி, மக்கள் அனைவரும் அபரிமிதமான பணங் கொடுக்க வேண்டுமென்று உத்தரவு போட்டான். இயன்றவளவு மக்கள் பணங்கொடுத்து உதவியும், தைமூர் திருப்தி

கொள்ளவில்லை. உடனே அவன் வீரர் கோபங்கொண்டு டில்லிவாசிகளை வாளுக்கு இரையாக்கி, இரக்கம் என்பது இம்மியும் இல்லாமல் நகரைச் சூறையாடினர்.

டில்லிநகரின் தெருக்களில் இரத்த ஆறு ஓட, மூலை முடுக்குகளி லெல்லாம் பிணக்காடுகள் நிரம்பின. பதி னைந்துநாள் கொள்ளையும் கொலையும் கண்டுகளித்த பின் னர், அளவற்ற திரவியத்துடன் அவன் தன் சொந்த தேசம் திரும்பிச் சென்றான்; எண்ணிறந்த மக்களையும் சிறைகொண்டு போனான்.

தைமூர் சென்றபின்பு முகம்மதுஷா வெளிக்கிளம்பி டில்லிக்கு வந்து சேர்ந்தான். அப்போது டில்லிப் பிர தேசம் மட்டுமே அவனுக்கு உட்பட்டு நின்றது. அப் பால் ஸயீத் எனும் வமிசத்தைச் சேர்ந்த கிஸிர்கான் என்பான் பட்டமேறினான். இவனும் இவன் சந்ததியா ரும் சுமார் நாற்பது வருஷம் ஸயீத்வமிசத்தாரென டில்லி சுல்தான்களாக அரசு செலுத்தினர். அப்பால் ஆப்கானி ஸ்தான வாசியான பஹ்லால் லோடி சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்தனன். அத்துடன் ஸயீத்வமிசம் மறைந்தது.

---

9. இப்ரஹிம் லோடி

பஹ்லால் லோடி என்பவன் லோடி எனும் வமிசத்தைச் சேர்ந்தவன். ஆதலின் இவனும் இவனுக்குப் பின் வந்த அரசரும் லோடி வமிசத்தினர் எனப்படுவர். இவ் வமிசத்தார் சுமார் எழுபது வருஷகாலம் (கி. பி. 1450 முதல் 1526 வரை) டில்லி சுல்தான்களாக விளங்கினர். லோடி வமிசத்தின் கடைசி யரசன் பெயர் இப்ரஹிம் லோடி. இவன் சேனை அடிக்கடி கலகமாகக் கிளம்பியத னால், படைஞருக்கு இவன் தண்டனை விதித்தான். ஆயி னும், சேனையின் குழப்பம் அடங்காமல் கொழுந்துவிடத் தலைப்பட்டது. நாட்டில் கொந்தளிப்பும் மிஞ்சியது.

அப்போது பஞ்சநதிப் பிரதேசத்தில் தளகர்த்தனுக இருந்தவன் தௌலத் கான் என்பவன். ஆப்கானிஸ்தானத்தில் அரசுகொண்டு இந்தியாவினுள் புக எண்ணி நின்ற பாபர் என்பானை அத்தௌலத்கான் அழைக்கலானுன். தைமூர் வமிசத்தைச் சேர்ந்த பாபர் பரம சந்தோஷத்துடன் படைகொண்டு வந்தான். பாணிபத் என்னும் இடத்திலே 1526ஞு இரு பக்கத்துப் படைகளும் சந்தித்தன. அச்சண்டையில் இப்ராஹிம் லோடி தோற்றுப் போகவே, டில்லி ராஜ்யம் பாபரின் வசமாயிற்று. பின்பு மொகலாய மரபினரான பாபரும் அவன் சந்ததியாரும் டில்லியிலிருந்து அரசாளத் தொடங்கினர்.

10. பாமினி ராஜ்யம்

மூகம்மது துக்ளக்கின் காலத்திலே இந்தியா தேசமெங்கும் கொந்தளிப்பு மூண்டதல்லவா? அப்போதும் அதற்குப் பின்பும் இத் தேசத்திலே ஆங்காங்கு பற்பல சிற்றரசுகள் முளைத்துக் கிளைத்தன. அவ்வரசுகளில் சில இந்து அரசுகள்; சில முகம்மதிய அரசுகள். முகம்மதிய அரசுகளில் முக்கியமானது பாமினி ராஜ்யம் அந்த அரசைக் கண்டவன் விருத்தாந்தம் விசித்திரமாம்.

ஹாஸன் கங்கு: டில்லிமாநகரில் கங்கு என்னும் வேதியனிடம் ஹாஸன் எனும் ஒரு வேலைக்காரன் இருந்தான். அந்த ஹாஸன் பாரசீக தேசத்தை ஆண்டுவந்த பாமன் எனும் அரசனது சந்ததியைச் சேர்ந்தவன். வேதியனது வயலை அவ்வேலையாளன் உழுது நின்றபொழுது, பெரும் புதையல் ஒன்று அகப்பட்டது. அதனை வேதியனிடம் கொண்டு சேர்த்தான் வேலையாளன். அதுகண்டு கங்கு சந்தோஷம் அடைந்து, டில்லியரசின் சேனையிலே அவனுக்கு ஒரு சிப்பாய் வேலை தேடிக்கொடுத்தான்.

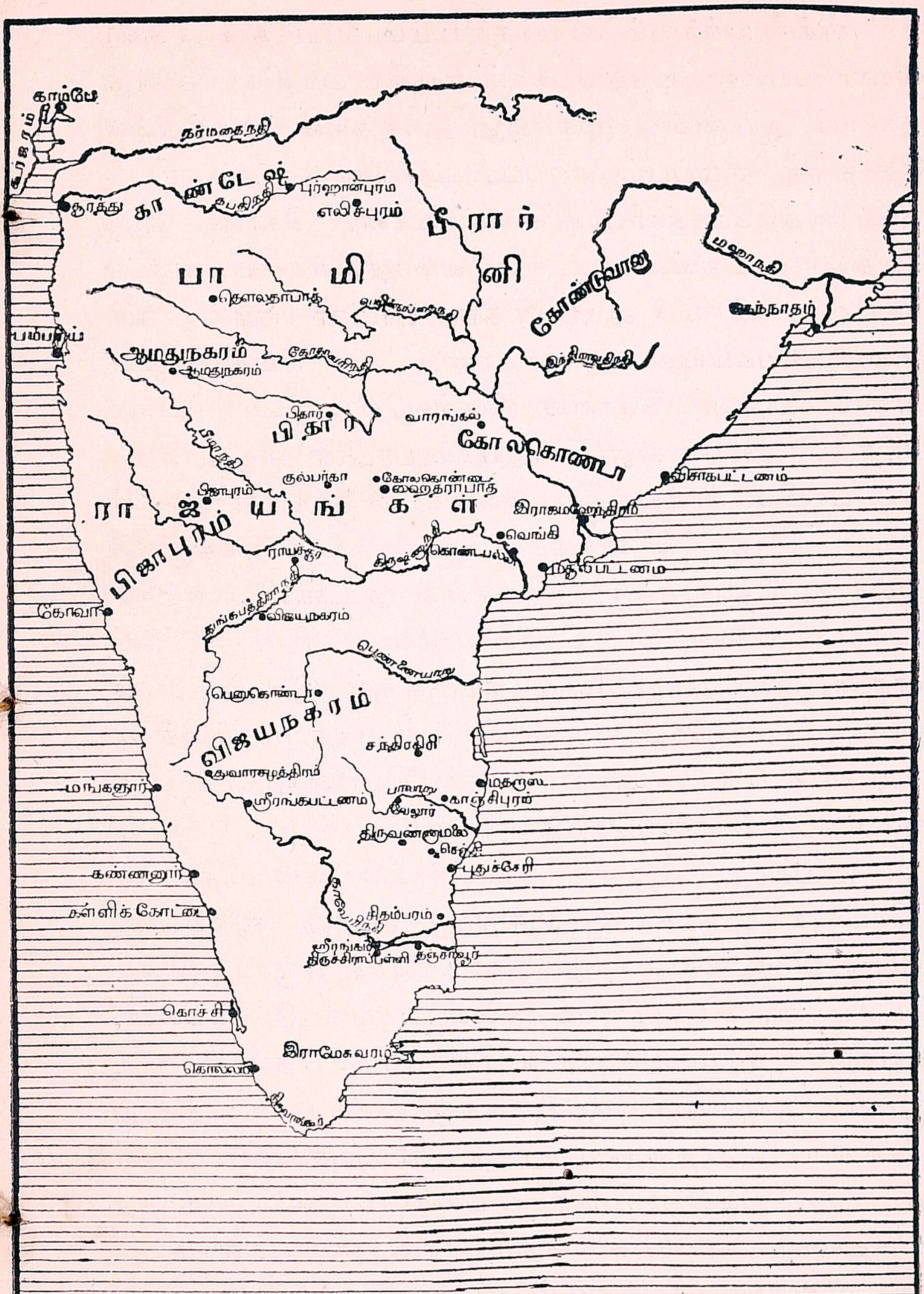

பாமினி, விஜயநகர ராஜ்யங்கள்

மிக்க புத்தியும் சாமர்த்தியமும் வாய்ந்த ஹாஸன் வரவர உயர்ந்த உத்தியோகம் எய்தி, முடிவில் சேனைத் தலைவன் ஆயினன். முகம்மது துக்ளக்கின் காலத்திலே தேசத்தில் குழப்பம் ஏற்பட, ஹாஸன் அது சமயம் தட்சணத்திலே தனியரசு கொண்டான். கொண்டதும், வேதியரின் உதவியையும், தன் வமிசத்தின் பெயரையும் நிலைநாட்ட விரும்பி ஹாஸன் கங்கு பாமினி எனும் பெயர் சூடி அரியணையில் அமர்ந்தான். அவ் வேதியனையே அமைச்சனாகவும் கொள்ள, செவ்வனே ஆட்சி நடந்து வந்தது. அவன கண்ட ராஜ்யமே பாமினி ராஜ்யம்.

பாமினி ராஜ்யத்தின் தலைநகரம் குல்பர்கா எனப் படும். ஒருவர்பின் ஒருவராகப் பதின்மூவர் ஆங்கிருந்து ஆட்சி நடத்திவந்தனர். அவர்களின் ஆட்சியிலே சூழ்ச்சி களும் கொலைகளும் கொடுமைகளும் நிரம்பலாயின. நாளடைவில் அங்கு முகம்மதியருக்குள் இரு கட்சிகள் ஏற்பட்டன. வெளிநாடுகளிலிருந்து வந்த முகம்மதியர் ஒரு கட்சியாகவும், இந்திய முகம்மதியர் ஒரு கட்சியாக வும் நின்று சச்சரவு செய்துவந்தனர்.

முகம்மது கவான்: வெளிநாட்டு முகம்மதியரின் தலைவனாக இருந்தவன் முகம்மது கவான் என்பவன். இவன் வியாபாரங் கருதி இங்கே வந்த ஒரு பாரசீகப் பெருமகன்; மெத்தப் படித்தவன்: மிக்க யோக்கியன். சுயநலம் சிறிதும் இன்றி, அரசில் பெரும்பதவி வகித்து, இவன் அளவிலாச் சீர்திருத்தஞ் செய்தான்; தனது செல்வம் அனைத்தையும் தான தர்மத்திலேயே செல விட்டான். இவன் ஏற்படுத்திய பாடசாலைகளும், சமைத்த மசூதிகளும், நிருமித்த வைத்தியசாலைகளும் பலவாம்.

முகம்மது கவானிடம் அரசனுக்குப் பெருமதிப்பு உண்டு. இவனை மாய்த்துவிடவேண்டுமென இவனது எதிரி கள் எத்தனையோ சூழ்ச்சிகள் செய்தனர். அதன் விளைவாக

அரசன் ஒரு நாள் இவனைக் கொன்றுபோடும் வண்ணம் குடிவெறியில் மயங்கிக் கட்டளையிட்டுவிட்டான். பின்னர் பாமினி ராஜ்யம் மங்கத் தொடங்கியது.

யூஸப் அடில்ஷா எனும் ஓர் அடிமை பீஜப்பூர் (விஜயபுரி) பிரதேசத்தில் 1498 ஆம் ஆண்டு தனியரசு கொண்டான். வடக்கிலிருந்த அஹ்மத்நகரமும் நிஜாம்பேரி என்பவன் தலைமையில் தனியரசாயிற்று. நிஜாம் பேரிக்குப் பின் அவன் மகன் ஆமத் என்பவன் நிஜாம்ஷா எனும் பட்டப்பெயருடன் பார்த்திபன் ஆனான். பின்பு மற்றோர் அடிமையான குலிகுட்பு என்பவன் தெலிங்கானத்திலே தனி ராஜ்யங் கொண்டான். இவன் ராஜதானி கோல்கொண்டா எனப்படும். தவிர, பீரார், பீதார் என்று இன்னும் இரண்டு சிற்றரசுகளும் ஏற்பட்டன. இங்ஙனம் பாமினி ராஜ்யம் சிதைந்து, பீஜப்பூர், அஹ்மத்நகர், கோல்கொண்டா, பீரார், பீதார் என ஐந்து அரசுகளாக ஆகியது.

அந்த ஐந்து அரசுகளிலே பீரார், பீதார் இரண்டும் சிறிது காலத்தில் மறைந்துபோயின. ஏனைய மூன்றுமே நெடுநாள் நீடித்துநின்று பதினேழாம் நூற்றாண்டில் மொகலாய ஸாம்ராஜ்யத்தில் ஐக்கியமாயின. பீஜப்பூர், அஹ்மத்நகர், கோல்கொண்டா இவற்றில் ஆட்சிசெலுத்திவந்த சுல்தான்கள் மிகப்பெரிய கோட்டைகளும், அழகுவாய்ந்த மசூதிகளும், வேலைப்பாடான மண்டபங்களும் கட்டி நாட்டை அலங்கரித்தனர்.

---

11. சித்தூர் ராஜபுத்திரர்

மத்திய இந்தியாவிலே ராஜபுதனம் எனும் பெரு நாடு ஒன்றுண்டு. அந்த ராஜபுத்திர நாடுகளிலே மிகச் சிறந்ததும் பழமையானதும் மேவார் எனப்படும்.

மேவார் நாட்டுராஜபுத்திரர் ராமபிரானது சந்ததியாரென அவர்களின் சரித்திரம் கூறுநிற்கும். சென்ற ஆயிரம் ஆண்டுகளாக வாழையடி வாழையென அங்கே ஓர் அரச வமிசம் இன்றளவும் இருந்து வருகிறது. ஆதியிலே அரபியர் சிந்து நாட்டின்மீது புகுந்து அரசு கொண்ட பொழுது, அவர்களுடன் மல்லுக்கு நின்றவன் மேவார் மன்னவனான பூப சிம்மனே. முகம்மது கோரியுடன் மார்தட்டி எதிர்த்த பிருதுவிக்காகத் தலைகொடுத்த சமர சிம்மனும் மேவார் வேந்தனே. அலாவுதீனுடன் அருஞ் சமர் ஆற்றிய பீமசிம்மனும் மேவார் மன்னவனே.

மேவாரில் கி. பி. 1416 முதல் 1469 வரையில் ஆட்சி செலுத்தியவன் மகா ராணு கும்பன். இவன் கூர்ஜர, மாளவ முகம்மதிய மன்னவர்களை வென்று, பெருமிதமான வெற்றி மண்டபமொன்று கட்டினான். அம்மண்டபம் இன்றும் அங்கே கும்பமேரு என்ற பெயருடன் எடுப்பாக நிற்பதைக் காணலாம்.

சித்தூர் வேந்தரில் சிறப்பு வாய்ந்த மற்றோர் அரசன் மகா ராணு சங்கிராம சிம்மன். இவன் காலத்தில் ஏனைய ராஜபுத்திரர் அனைவரும் இவனையே குலபதி எனவும், இந்துபதி எனவும் கொண்டாடி வந்தனர். டில்லி சுல்தான்களிலே லோடி வமிசத்தினரை இவன் பரிபவங் கண்டான்; இப்ராஹிம் லோடியை வென்று, டில்லியில் பாபர் சிம்மாசனம் ஏறியவுடன், பாபரை முதற் போரில் புறங்கண்டான்; டில்லியிலே அன்னிய அரசு மீண்டும் முளைக்கக் கூடாதென அப் பாபருடன் அரும்போர் புரிந்து, பெரும்புகழ் பெற்றான். சண்டையிலே இவன் பட்ட காயங்கள் எண்பதுக்கு மேலிருக்கும்.

பிரதாப சிம்மன்: பாபரின் பேரனான அக்பர் சக்கரவர்த்தியின் காலத்திலே எல்லா ராஜபுத்திரரும் தலை வணங்கிய போதிலும், மேவார் ராஜபுத்திரர் மட்டும்

தலைவணங்கவில்லை. ஆதலின், மேவார் மன்னவனை பிரதாப சிம்மனுக்கும் அக்பர் சக்கரவர்த்திக்கும் 27 வருஷ காலம் சண்டை நடந்தது. கடைசி வரையில் அக்பருக்கு அப்பிரதாபன் தலைவணங்காமல் தருக்கியே நின்றான். சித்தூரை அக்பர் வசஞ்செய்ய முடியவில்லை. பிரதாபன் மாண்டபின்பே அக்பருடன் சித்தூர் வேந்தர் நேசங்கொண்டனர்.

மும்முறை முகம்மதியரால் தரைமட்டமாயினும், சித்தூரின் சிறப்பும் வீரமும் சிறிதும் குன்றவில்லை. சித்தூர் கைதவறிய பின்பு உதயபுரி எனும் புதிய ராஜதானி யொன்றை மேவார் வேந்தர் அமைத்துக் கொண்டனர். அத்தலைநகரின் பெயரைக் கொண்டு, நாட்டையும் இப்போது உதயபுரி என்றழைப்பர். தற்சமயம் சித்தூர் நகரம் பாழ்பட்டுக் கிடப்பினும், அதன் சரிதமும் தோற்றமும் யாவரையும் வியக்கச் செய்யும்.

---

12. விஜயநகர ஸாம்ராஜ்யம் (கி. பி. 1336—1565)

அல்லாவுதீன் காலத்திலே அவன் தளகர்த்தன் மலிக் காபூர் என்பவனும் அப்பால் இன்னும் சிலரும் தென்னிந்தியாவின்மீது படையெடுத்துக் கொள்ளை கொண்டனர் அல்லவா? அதனால் இந்து சமூகமும் அவர்களின் நாகரிகமும், புராதனமான தர்மமும் ஆபத்துக்குள்ளாயின. அங்ஙனம் பேராபத்து நேராதிருக்க இந்துப் பெருமக்கள் செய்த முயற்சியினால் விஜயநகர சாம்ராஜ்யம் ஏற்படலாயிற்று.

வித்யாரண்ய நகரம்: வடக்கிலிருந்து முகம்மதியர் படைகொண்டு தெற்கே வருவதை மறிக்கவும், இந்து மக்களை இனிது காக்கவும், சங்கமன் என்னும் ஒரு சிற்றரசனது மைந்தர் விரதம் பூண்டனர். அவர்களின் ஆற்ற

லால் துங்கபத்திரை நதியின் வடகரையில் ஆனைகுந்தி எனும் ராஜதானி எழுந்தது. சின்னாளுக்கெல்லாம் அந் நகரம் முகம்மதியரால் பாழ்பட்டது. அதன்மேல், அச்சோதரரில் இருவரான ஹரிஹரன், புக்கராயன் என் போர் வித்யாரண்யர் எனும் குருவின் மொழிகேட்டு, அந்நதியின் தென்கரையிலே விரூபாட்ச நகரம் அல்லது வித்யாரண்ய நகரம் எனும் நகரை நிருமித்தனர்.

அந்த ஹரிஹரனும் புக்கராயனும் தம் ஆயுள் அள வும் பாமினி ராஜ்யத்துடன் போராடி, வித்யாரண்ய நகரை விஜயநகரமாக மாற்றி, ஆண்மை செலுத்தி வந்த னர். அவர்களின் காலத்தில் தென்தேசமெங்கும் அமைதி யும் சமாதானமும் நிலவலாயின; கல்வியும் வியாபாரமும் கவனிக்கப்பட்டுவந்தன. பின்பு, இரண்டாம் ஹரிஹரன் என்பான் பிரபல அரசனாகித் தெற்கே திருச்சி, காஞ்சீ புரம் வரையில் தன் ஆட்சியைப் பரப்பினான். அந்த வமி சத்தில் முக்கிய அரசன் இரண்டாம் தேவராயன் என்ப வன். இவன் காலத்தில் விஜயநகரம் மிகச் சிறந்த நகர மாக விளங்கியது. இவன் பாமினி சுல்தான்களுடன் கடும்போர் புரிந்து விஜயநகரை வளம்படுத்தினான். இவன் காலத்தில் பாரசீக வேந்தனது தூதனான அப்துல் ரஸாக் என்பான் விஜயநகரைக் குறித்து எழுதியது இது:-

விஜயநகரின் சிறப்பு: "பூவுலகிலே விஜயநகரைப் போல் அழகிய நகரைக் காண்பதரிது. நகரைச் சுற்றி லும் ஒன்றுக்குள் ஒன்றாக ஏழு மதில்கள் உண்டு. கோட்டை மதில்களுக்கு நடுவே விசாலமான வீதிகளும் வனப்பு வாய்ந்த மாளிகைகளும் மிகுதி. நகரின் நடுவே வேந்தனது மாளிகையும் தனசாலையும் அமைந்துள. பலவாறான பண்டங்களை விற்கப் பிரத்தியேகமான கடைத் தெருக்கள் உண்டு. நறுமணம் நிரம்பிய பலவகை மலர்களும், நவரத்தினங்களும், பொன்னும் கடைவீதி

களிலே மிகுதி. ராஜமாளிகையின் அருகேயுள்ள பூங்கா வும் தடாகமும் நீராழிமண்ட பமும் கண்ணைக் கவரும்.''

அந்த அரசனது காலத்திற் குப் பின்னர் ராஜ்யத்திலே குழப்பமும் அராஜகமும் தோன்றலாயின. அப்போது துளுவ வமிசத்தார் கிளம் பினர். அதன்முதல் அரசன் நரசிங்கன் அக் குழப்பத்தை யடக்கி, அரசைத் திறம்பட நடத்தி வந்தான்; தமிழ்நாட் டில் பல பாகங்களை ஜெயித் தும், முகம்மதிய அரசருடன் அருஞ்சமர் புரிந்தும், ஆபத் துக்களை யெல்லாம் அகற்றி ஞன். பின்னர் சாளுவ வமி சத்தார் தோன்றி, விஜய நகரை இன்னும் திறம்பட ஆளத்தொடங்கினர். சாளுவ வமிச வேந்தரில் மிகச் சிறந்த வன் கிருஷ்ணதேவராயன்.

கிருஷ்ணதேவராயன் கி. பி. 1509 முதல் 1529 வரையில் ஆட்சி செலுத்தி வந்தான். இவன் மதியமைச்சன் பெயர் திம்மரசு. அம்மந்திரியை அப்பாஜி என்று அன்புடன் கிரு ஷ்ண தேவராயன் அழைப்பது வழக்கம். அவ்விருவருக் கும் ராயர்-அப்பாஜி எனும் பெயரே பிரபலம். இருவரை யும் குறித்துப் பல கதைகளுண்டு. திறல் வேந்தனும்

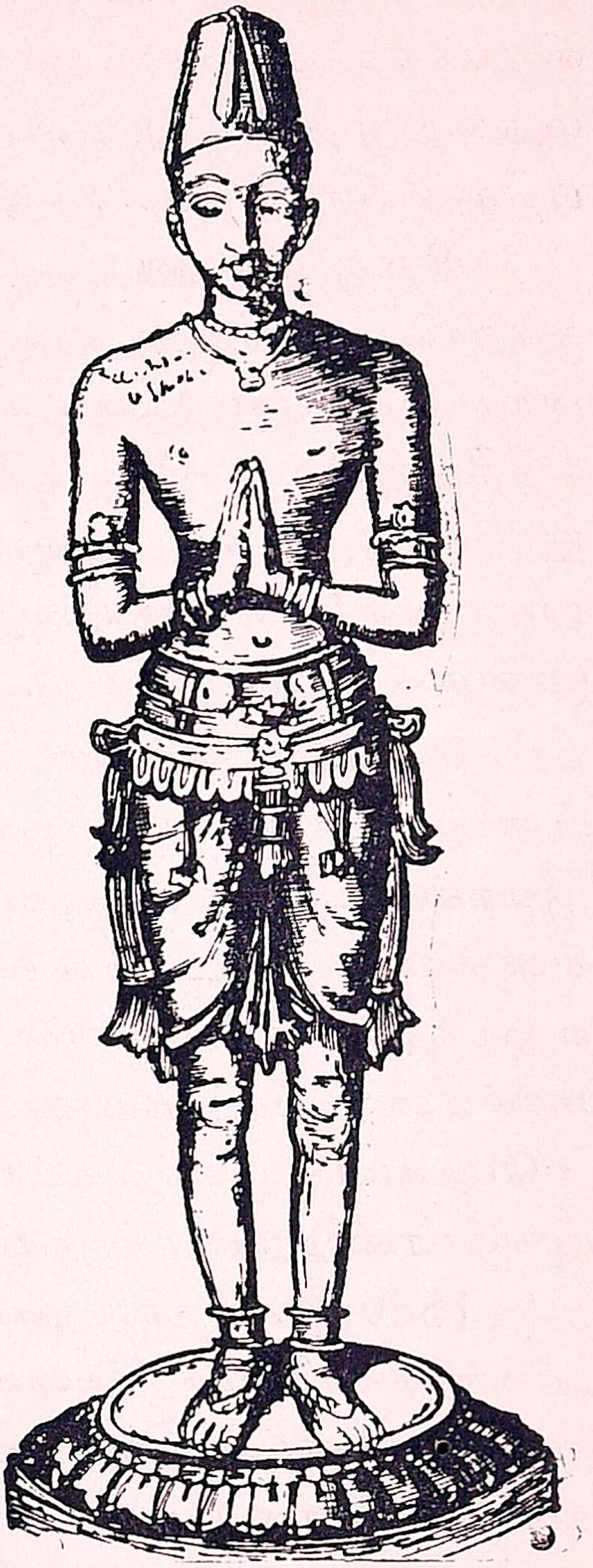

கிருஷ்ணதேவராயன்

மதியமைச்சனும் சேர்ந்து, ஒரிஸா நாட்டை ஜெயித்தனர்; நலிந்துகிடந்த சோழ, பாண்டிய நாடுகளைப் பிடித்து, விஜயநகர ஸாம்ராஜ்யத்தைப் பரப்பினர். தஞ்சாவூர், மதுரை முதலிய இடங்களில் கிருஷ்ணதேவனது சேனபதிகள் பிரதிநிதிகளாக இருந்து ஆண்டுவரலாயினர்.

பிறகு அரசனும் அமைச்சனும் சேர்ந்து, பீஜப்பூர் சுல்தானை எதிர்த்து, ராய்ச்சூரை வசம் செய்துகொண்டனர். இச் சண்டையில் கிருஷ்ண தேவராயன் காட்டிய வீரதீரச் செயல்களைப் போர்த்துகேசிய யாத்திரிகனான நூனிஸ் என்பான் வரைந்துள்ளான். விஜயநகர ஸாம்ராஜ்யம் வடக்கே கிருஷ்ணா நதியிலிருந்து தெற்கே குமரி முனைவரையில் பரவிற்று.

கிருஷ்ண தேவராயன் பெரும் போர்வீரன் என்பது மட்டுமன்று; சிறந்த கவிஞனும் கல்விமானும் ஆவான். கலைகள் பலவும் ராயரின் ஆட்சியில் தலைசிறந்து விளங்கின. நாட்டிலே பல பாகங்களில் தேவாலயங்கள் எழுந்தன; ஏரி குளம் குட்டை முதலிய நீர் நிலைகள் மலிந்தன; நீர்ப்பாசன வசதிகள் நிரம்பின; வர்த்தகம் அமோகமாக ஓங்கியது; ஜனங்கள் அமைதியும் ஆனந்தமுங்கொண்டு வாழ்ந்துவந்தனர்.

1530ஆம் கிருஷ்ணதேவராயன் கண்மூடினான். அவன் சந்ததியார் திறமைசாலிகளாக இல்லை. ராய்ச்சூர் முதலிய கோட்டைகள் கைதவறின. மாகாணங்களிலே கவர்னர்களாக இருந்தவர்கள் தனியரசராகத் தலையெடுத்தனர். தஞ்சாவூர நாய்க்கர் வமிசமும் மதுரை நாய்க்கர்வமிசமும் அக்காலத்தில் தனியரசுகளாயின.

தலைக்கோட்டை யுத்தம்: கி. பி. 1543ஆம் ராமராயன் சக்கரவர்த்தியாக விளங்கினான். இவனும் பீஜப்பூர் சுல்தானும் சேர்ந்துகொண்டு அஹமத்நகரை ஜெயித்தனர். அப்போது ராமராயன் கொடுமை பல இழைத்

தனன். அது கண்டு முகம்மதியர் மனம் புழுங்கினர். அதன் விளைவாக முகம்மதிய ராஜ்யங்களெல்லாம் ஒன்று கூடி விஜயநகரை எதிர்த்தன. கி. பி. 1565ஆ தலைக் கோட்டை எனுமிடத்தில் பெரிய யுத்தம் நடந்தது. தொண்டு கிழவனாயினும், ராமராயன் பட்டத்துயானை மீதேறிப் படுகளத்தில் பெருஞ் சமர் செய்தான்.

யுத்தநடுவில் பட்டத்துயானை மதம்பிடித்து ஓடியது. ராமராயன் தவறிக் கீழேவிழ, அவன் சேனைகள் நாற்புறமும் சிதறிவிட்டன. உடனே முகம்மதியர் ஜெயபேரிகையுடன் விஜயநகரினுள் புகுந்தனர். அவ்வளவுதான் தாமதம். மாடமாளிகைகள் இடியுண்டன; கூட கோபுரங்கள் குலைந்தன; ஆலயங்கள் தகர்ந்தன; அரண்மனைகள் அழிந்தன. நகரம் சின்னபின்னமாயிற்று. பல்லாரி ஜில்லாவிலே ஹம்பி எனுமிடத்தில், பாழடைந்துள்ள அந்நகரை இன்றும் காணலாம். பாழ்பட்ட நிலையிலும் அதன் பண்டைய நிலையை யூகித்துணர இயலும். சுமார் இரண்டரை நூற்றாண்டு தென்னிந்தியாவில் இந்துக்களுக்கு நலமும் பலமும் அளித்துவந்த ஸாம்ராஜ்யம் அவ்விதம் அழிவுற்றது.

---

13. பாபர் (கி. பி. 1526—1530)

அடிமை யரசரின் காலத்தில் மங்கோலியரின் தலைவனாகத் திகழ்ந்த செங்கிஸ்கான் என்பவனும், துக்ளக் வமிசத்தாரின் காலத்திலே தைமூர் என்பவனும் இங்கே படைகொண்டு வந்தனர் அல்லவா? செங்கிஸ்கானும் தைமூரும் பாபருக்கு முறையே தாய் வழியிலும் தந்தை வழியிலும் முன்னோர்கள் ஆவர்.

பாபர் பிறந்த நாடு துருக்கிஸ்தானம். அங்கே அவன் தந்தை ஒரு சிற்றரசனாக இருந்தான். பாபருக்

குப் பன்னிரண்டாவது வயதில் அவன் தந்தை காலமா

பாபர்

னான். உடனே பாபரின் சிற்றப்பன் அரசைக் கைப்பற்றிக் கொண்டான். பாபரின் உயிருக்கும் ஆபத்து நேரும்போலிருந்தது. ஆதலின் பாபர் ஊர் ஊராக ஓடித்திரிய நேர்ந்தது. ஆயினும் அவன் மனம் தளரவில்லை. சிற்றரசு போயின், பேரரசு கொள்ளலாம் என்பதே அவன் கருத்தாயிற்று.

பத்து வருஷ காலம் தங்க இடமின்றி அலைந்து திரிந்தபின், இருபத்திரண்டாம் வயதிலே ஆப்கானிஸ்தானத்தில் பாபர் புகுந்து, அங்கே கஜனி, காபூல் ஆகிய இரு நகரங்களையும் பிடித்துக்கொண்டான். மூதாதையரின் செயலை எண்ணிப் பார்க்கையில், இந்தியாவின்மீது அவனுக்கும் ஆசை பிறந்தது. அந்த ஆவல் கைகூட அவன் காலங்கருதியிருந்த சமயத்தில்தான், இந்தியாவுக்கு வருமாறு தௌலத்கானிடமிருந்து அவனுக்கு அழைப்பு வந்தது. உடனே இந்தியாவுக்குள் அவன் புகுந்தான்.

டில்லி சுல்தான் இப்ரஹிம் லோடியைப் பாணிபத் என்னுமிடத்தில் முறியடிக்கவே, டில்லியாட்சி கிட்டியது. பாபரையும் அவன் சந்ததியாரையும் மோகலாயர் என்பர். அரியணையில் அமர்ந்ததும் பாபர் தனது வீரர் அனைவருக்கும் சம்மானம் செய்தான். அவன் மூத்த பிள்ளையான ஹுமாயூன் என்பான் படையுடன்சென்று, ஜான்பூர், காஜிபூர் எனும் பிரதேசங்களைக் கைப்பற்றிக்கொண்டான்.

டில்லியிலே புதிய மொகலாய ராஜ்ய மொன்று முளைப்பது கண்டு, சித்தூர் வேந்தன் மகா ராணா சங்கி

ராம சிம்மன் பெரும் படையுடன் கிளம்பினான். முடி வேந்தரும் சிற்றரசரும் பட்டவர்த்தனரும் மகுடவர்த் தனருமாக நூற்றிருபது பேர் தம் தம் படையுடன் சங்கி ராம சிம்மனுக்குப் பக்க பலமாக எழுந்தனர். ராஜ புத்திரசிங்கத்தின் முன்னே பாபரின் வீரர் வேசாறிப் போயினர். பாபரும் மதி கலங்கினான்.

அந்த நிலையில், 'ஆக்ரா நகரைத் தாண்டி அப்பால் தெற்கே வருவதில்லை. டில்லியிலிருந்து அரசாளுகிறேன், கப்பமும் கட்டுகிறேன். இதற்கு ஒப்பிப் போரை நிறுத் தல் வேண்டும்,' என்று சங்கிராம சிம்மனுக்கு அப்பாபர் தூதனுப்பியதாக ராஜபுத்திரரின் சரித்திரம் கூறும். சங்கிராம சிம்மன் அதற்கு இணங்காமல், போரே சிறந்த தென்றான். சிக்ரி என்னுமிடத்தில் இரண்டு சேனை களும் சீறிப் போர் புரிந்தன. பாபர் சேனையின் முன் வரிசை பிளவுபடப் பின்வரிசைகளும் கலங்கின. அப் போது பாபரின் புதிய பீரங்கிப்படை குண்டு மழை பொழிந்தது. அன்றியும் பீரங்கிகளைப் பார்த்தறியாத சங்கிராமன் வீரர் சற்றே சலித்துக் கலைந்தனர். தோல்வி யுடன் சித்தூர் செல்லாமல், வெற்றியுடனேயே அத் தலைநகரில் புகவேண்டும் என்று சங்கிராமன் சபதம் பூண்டு, அதற்காகச் சேனையும் திரட்டி நின்றான். இதற் கிடையிலே மூப்பின் மிகுதியும், தோல்வியுண்ட துயர மும், கொடிய நோயும் கூடி வாட்டின. சின்னாள் சென்ற தும் சங்கிராமன் உயிர் துறக்கலானான்.

சங்கிராம சிம்மன் மரித்துவிட்டாலும், சந்தேரி என் னுமிடத்தில் வசித்த ராஜபுத்திரர் சினந்து எழுந்தனர். அவர்களை அடக்காவிடின், அரசு நிலைக்காதென்று பாபர் உணரலானான். உடனே மொகலாயப் படைகள் கறுவிக் கிளம்பின. நீண்ட நாள் கோரமான யுத்தம் நடந்தது. சந்தேரி நகரின் கோட்டையும் கொத்தளங்களும் தகர்ந்

தன. உள்ளிருந்த வீரர் தங்கள் மனைவி மக்களை வாளுக்கு இரையாக்கிப் போர் முனையில் குதித்து முடிவு வரையில் சமரே செய்து உயிர் துறந்தனர்.

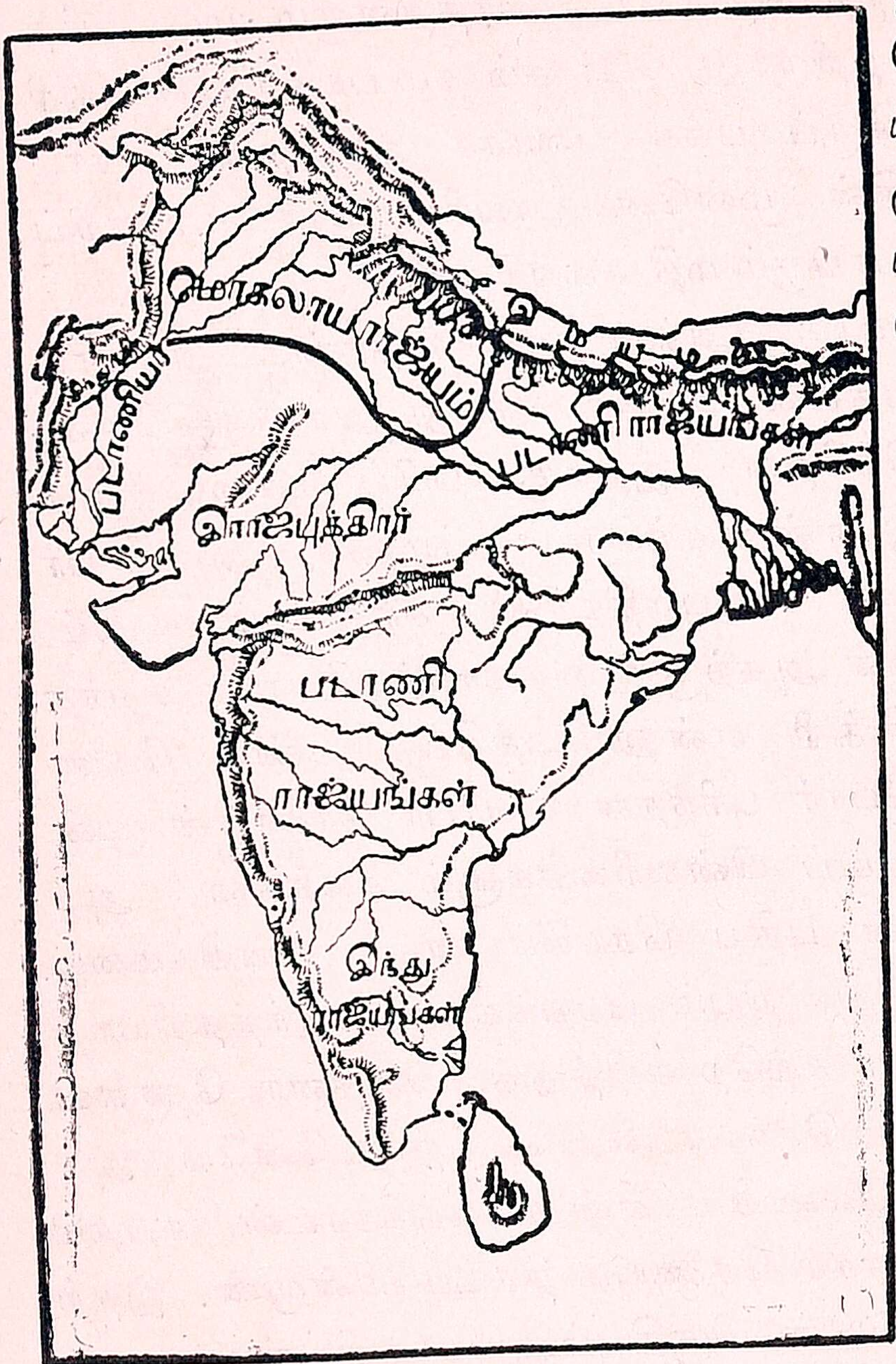

பாபர் காலத்தில் மொகலாய ராஜ்யம்

பாபருக்கு மீண்டுமொரு பகை வந்து மூண்டது. பழைய லோடி வமிசத்தைச் சேர்ந்த பட்டாணியர் பீஹாரிலே படை திரட்டிப்போருக்கு எழுந்தனர். 1529ல் அவர்களையும் பாபர் அரும்பாடுபட்டுப் போரில் வென்று மகிழ்பூத்தான்.

பாபர் என்றால் சிங்கம் என்று அர்த்தம் என்பர். பெயருக்கேற்ப அவன் வீரதீரமும் சரீர பலமும் வாய்ந்தவன்; பெரிய நதியிலும் இறங்கி நீந்துவான்; தினம் நூறு மைல் குதிரை சவாரி போவான்; நான்கு வருஷ காலமே ஆட்சிபுரிந்து, பற்பல சண்டைகள் போட்டு வாகைமாலை சூடினான்; டில்லி, ஆக்ரா நகரங்களில் பல

மண்டபங்கள் கட்டி, எண்ணிறந்த பழத்தோட்டங்களும் வைத்தான்; எளியவருக்கு நன்மை பல புரிந்தான்.

பரகதிபோகும் தறுவாயில் பாபருக்கு வயது நாற்பத்தொன்பது. அவன் மகன் ஹுமாயூன் நோய் கொள்ளவே, மருத்துவ வல்லார் பலர் வந்து பார்த்தும் பலனில்லை. உடனே பாபர், 'ஆண்டவனே! என் உயிரினும் என் மைந்தன் உயிரே பெரியது; என் அருமந்த மகன் நோய்வாயினின்று பிழைப்பானாக; நான் அவனுக்குப் பதிலாக மரிக்கத் தயார்' என்று வேண்டிக்கொண்டான். அங்ஙனமே பாபர் மரிக்க, ஹுமாயூன் பிழைத்தெழுந்தனன் என்று பாபரின் சுயசரிதம் சொல்லும்.

---

14. ஹுமாயூன் (கி. பி. 1530—1540)

பாபர் இறந்த பின்னர், அவன் முத்த மைந்தன் ஹுமாயூன் அரியணை ஏறினான். அப்பனைப் போல் பிள்ளையிடம் விடாமுயற்சி இல்லை. இடையிடையே சுகவாசத்திலேயே நாட்டங்கொண்டு கிடந்தான் அக்கோமகன். தந்தை சொல்லிப்போன வண்ணம் அவன், தன் தம்பியரில் ஒருவனுக்கு ஆப்கானிஸ்தானம், பஞ்சாப் இரண்டையுங் கொடுத்தான்; மற்றைய இருவருக்கும் மாகாண கவர்னர் பதவி கொடுத்து மகிழ்ந்தான். ஆயினும் அச் சோதரர் திருப்தி கொள்ளாமல், டில்லியரசின்மீது ஆசைகொண்டு கிடந்தனர்.

அக்காலத்தில் கூர்ஜர நாடு மொகலாயருக்கு உட்படாமல், தனியரசாக இருந்துவந்தது. அதனை யாண்டு வந்த பகதூர்ஷா அயலகமான சித்தூர்மீது சீறி எழுந்தான். சித்தூர் அரசி ராணி கர்ணவதி உடனே உதவி வேண்டி, ஹுமாயூனுக்கு ஓலை யனுப்பினாள். டில்லி பாதுஷா அவ்விதமே சித்தூர் அரசிக்குத் துணையாக

எழுந்து, பகதூர்ஷாவை முறியடித்தான். அதுசமயம் ஹுமாயூனுக்கு ஒரு பெரும் பகைவன் தோன்றினன். அவன் பெயர் ஷேர்கான்.

பட்டாணிய வகுப்பைச் சேர்ந்த ஷெர்கான் பிழைப் புக்காக இந்தியாவுக்கு வந்து, வங்கத்திலே சேனையி லமர்ந்து, நாளடைவில் வங்கத்தையும் கைப்பற்றிக்கொள் ளக் கருதினன். அப்போது ஹுமாயூன் ஒரு படையு டன் செல்லவே, ஷெர்கான் ஓடி ஒளிந்தனன். பகைவ னது தொல்லை தீர்ந்ததென ஹுமாயூன் சுகபோகத்தில் மூழ்கிக் கிடக்கலானன். அதுவே சமயமென ஷெர்கான் கருதி ஹுமாயூனை எதிர்த்தனன். எதிர்பாராத ஆபத்து நேர்ந்தமையால் உயிருக்கஞ்சி ஊரைவிட்டு ஹுமாயூன் ஓட நேர்ந்தது. ஷெர்கானே ஹுமாயூனைத் தொடர்ந்து வந்து, டில்லிசேர்ந்து, போரில் அவனை வென்றான். மீண் டும் உயிருக்கஞ்சி லாகூரைநோக்கி ஹுமாயூன் ஓட, அவ னைத் துரத்தினன் ஷெர்கான். அதுகண்டு ஹுமாயூன் சிந்து நாட்டைநோக்கி ஓடநேர்ந்தது. இனிமேல் ஹுமாயூன் திரும்பி வாரானென ஷெர்கான் கருதி, டில்லியரசில் அமர்ந்து ஆளத் தொடங்கினன்.

ஹுமாயூன்

ஓடிய ஹுமாயூன் சிந்துநாட் டிலே இரண்டு வருஷ காலம் இங்கு மங்கும் அலைந்து திரிந் தான். அப்போது அவனும் அவன் மனைவியும் பட்ட கஷ்ட நஷ்டங்கள் கொஞ்சநஞ்சமல்ல. உடன் வந்தோர் அனைவரும் அவனைக் கைவிட்டனர். மனைவி மட்டுமே கடைசி வரையில் உடனிருந்தாள்.

வெளியிலே அன்னபானமும் இல்லாது அவதிப்பட நேர்ந்தது. அத்தகைய நிலையில் பூரண கருப்பவதியான மனைவிக்குப் பிரசவநோய் கண்டது. அப்போது அமரக் கோட்டையை ஆண்டுவந்த இந்து வேந்தன் அவ்விருவரையும் வரவேற்று ஆதரித்தனன்.

அங்கே ஹுமாயூனுக்கு ஓர் ஆண் மகவு 1542ஆம் பிறந்தது. அக்குழந்தையே பின்னாளில் அக்பர் சக்கரவர்த்தியாக விளங்கியவன். மைந்தன் பிறந்த ஒரு மாதத்துக் கெல்லாம், ஷேர்கானுக்கு அஞ்சி மீண்டும் ஹுமாயூன் ஓட நேர்ந்தது. வடமேற்குக் கணவாய் வழியே ஆப்கானிஸ்தானம் போக அவன் எண்ணினான். முடிவில், மனைவியும் தானுமாகப் பாரசீகத்துக்கு ஓட்டமெடுத்தான் ஹுமாயூன். அப்பால் நிம்மதியாக அங்கே சின்னாள் வாழ்ந்துவந்தான்.

---

15. ஷேர்ஷா (கி. பி. 1540—1545)

போர்முனையில் ஹுமாயூனை வெற்றிகொண்ட பின்பு, ஷேர்கான், ஷேர்ஷா என்னும் பெயருடன் டில்லி யரியணையில் அமர்ந்தான். அன்னியர் மறுபடியும் டில்லியில் அரசாளுதல் கண்டு, ராஜபுத்திரர் சகிக்கவில்லை. ஆதலினால் அவர்களுடன் ஷேர்ஷா நீண்டநாள் சண்டையிட்டு நிற்க நேர்ந்தது.

அரசியல் நேர்மை: ஐந்து வருஷகாலமே ஷேர்ஷா அரசாண்டான். பின்பு முடிவிலே போர்முனையில் அவன் ஆவி போயிற்று. ஐந்தாண்டே அரசாண்டும் அரசியலை அவன் சீராக்கி மக்களுக்கு நலம் பல புரிந்தான். தேசத்தை மாகாணங்களாகவும் ஜில்லாக்களாகவும் பிரித்து, ஒவ்வொன்றுக்கும் தனித்தனியே அதிகாரிகளை நியமித்தான்; பயிர் நிலங்களை யெல்லாம் அளவு செய்து மக்

களிலே இன்னின்னருக்கு இன்னின்ன நிலம் என்று குறிப்பிட்டான்; நிலவரி நாலில் ஒரு பங்கே என்று வரையறுத்தான்; வரியைப் பணமாகவோ தானியமாகவோ ஜனங்கள் கட்டலாமென விதித்தான்.

படையைச் சேர்ந்த துரகங்கட்குச் சூடுபோட்டுக் குறியிடும் வழக்கம் அவன் ஏற்படுத்தினன். சேனுபலத்தை அடிக்கடி தணிக்கை செய்து ஒழுங்குபடுத்தினன்.

குதிரைகளின்மீது விரைவில் தபால்களைக் கொண்டுபோக அவன் ஏற்பாடு செய்தான். நாணயங்கள் அச்சடித்து வழங்கியும், காவலாளரை ஆங்காங்கே நியமித்தும், வர்த்தகத்தை விருத்தி செய்தான்; கிழக்கே வங்காளத்திலிருந்து மேற்கே பிஷாவர் (புருஷ புரம்) வரையில் ஆயிரம் மைலுக்கு ராஜபாட்டை போட்டான்; பாதசாரிகளுக்கு அனுகூலமாக ராஜபாட்டைகளிலே இருமருங்கும் நிழல்தரும் மரங்கள் வைத்தான்; ஆங்காங்கே சத்திரங்களும் சாவடிகளும் அமைத்து வைத்தான்; ஏழை எளியவருக்கு இனமாக அன்னபானம் வழங்க ஏற்பாடு செய்தான்; இந்துக்களையும் முஸ்லீம்களையும் சமமாகப் பாவித்து நெறியுடன் ஆண்டுவந்தான்.

அடிமையரசர் காலம் முதல் அவனைப்போல் நெறி தவருமல் முறை செய்த முகம்மதிய மன்னவர் இல்லை. அவனுக்குப் பின் பத்து வருஷகாலம் அவன் வமிசத்தார் டில்லிமாநகரிலிருந்து அரசு செலுத்தினர். ஒருவராவது அவனைப்போல் தகுதியும் திறமையும் வாய்ந்திருக்கவில்லை. ஆதலின் ஹிமு எனும் ராஜபுத்திரன் அரசியலை வகித்து, ஒழுங்கீனங்களைப் போக்கி, ராஜ்யம் சீர்குலையாமல் காத்து வந்தான். ராஜபுத்திரனெருவன் ஆட்சி புரிவதா என்று அரசவமிசத்தார் முணுமுணுத்தனர்; முடிவிலே சதியாலோசனையும் செய்தனர்.

ஹுமாயூன் தோற்றம்: அவ்விதம் டில்லியில் பிணக்கு

நிகழுகையில் பாரசீக தேச வேந்தனது துணைகொண்டு, ஹுமாயூன் கிளம்பி, ஆப்கானிஸ்தானத்தில் புகுந்து, ஆங்கிருந்த சோதரனைப் போரில் வென்று, காபூல், காந்தாரம் ஆகிய நாடுகளைப் பிடித்துக்கொண்டான்; பின்பு மைந்தன் அக்பரையும் தன்னுடன் அழைத்துக்கொண்டு டில்லி சேர்ந்து அரசையும் மீட்டுக்கொண்டான்.

டில்லியரசை மீண்டும் எய்திய ஹுமாயூன் நெடுநாள் அதனை அனுபவிக்க முடியவில்லை. ஆறுமாத காலமானதும் ஒரு நாள் மாடியிலிருந்து கீழே இறங்கி வருகையில் கால் வழுக்கிக் கீழே வீழ்ந்து மாண்டு போயினன்.

---

16. அக்பர் (கி. பி. 1556—1605)

தந்தை இறந்துபோகையில், அக்பருக்கு வயது பதின்மூன்றுதான். அச்சமயத்தில் மொகலாய ராஜ்யம் மிகவும் குறுகியிருந்தது. அவ்வரசை நிலைக்க விடுவதா என்று பலர் கொதித்து நின்றனர். அவர்களில் ஒருவன் ஷெர்ஷாவின் வமிசத்தைச் சேர்ந்த கடைசி வேந்தனான சிக்கந்தர் என்பவன். தவிர, ஹிமு எனும் ராஜபுத்திரனே இந்து ராஜ்யத்தை நிலைநாட்ட வேண்டுமென்று பெரும் படை திரட்டிப் போரில் இறங்கி முயலாநின்றான்.

அந்நிலையில் அக்பரின் அத்தை புருஷனான பைராம் கான் என்பான் ஊன்றுகோல்போல் உதவி வந்தான். பஞ்சநதிப் பிரதேசத்திலே சிக்கந்தர் சீறிக் கிளம்பவே, அவனையடக்க மொகலாயச் சேனை எழுந்தது. சண்டையிலே சிக்கந்தர் தோற்றோடினான். அதுசமயம் ஹிமு ஒரு திரண்ட சேனையுடன் கிளம்பி, ஆக்ரா, டில்லி இரு நகரங்களையும் கைப்பற்றி, ராஜா விக்கிரமஜித் எனும் பட்டந்தாங்கி, டில்லியிலே சிம்மாசனம் ஏறினான்.

அதுகேட்ட மொகலாய தளகர்த்தர் மனந்தளர்ந்து,

இந்தியாவைத் துறந்து, ஆப்கானிஸ்தானம் சென்றுவிட லாமென அக்பருக்கு ஆலோசனை சொல்லினர். பைராம் கான் அதற்கு மனமொப்பாமல், ஹிமுவை எதிர்த்தே தீரவேண்டும் என்றான். உடனே மொகலாயச் சேனை புறப்பட, பாணிபத் எனும் இடத்தில் 1556ஆல் இருதரத் தின் சேனைகளும் கைகலந்தன. ராஜபுத்திரர் இயற்கை யான வீராவேசங் காட்டிப் போர்புரிந்தனர். முடிவில் ஹிமு படுகாயமடைய, இந்து வீரர் வேசாறிப்போயினர்.

அப்பால் ஆஜ்மீர், குவாலியர், ஜான்பூர் முதலிய பிர தேசங்களை அக்பர் கைப்பற்றிக்கொண்டான். அங்ஙனம் அக்பர் முயன்று வர, மற்றோர் ஆபத்து நேர்ந்தது.

அரசையும் போரையும் நடத்திவந்த பைராம்கானே அக்பரை அவ்வளவாக மதியாமல், தருக்கும் மிடுக்குங் கொண்டு, தன் இஷ்டப்படி அரசை நடத்திவந்தனன். பன்முறை அக்பர் பக்குவமாக உரைத்துப் பார்த்தும் பைராம்கான் மதிகொள்ளவில்லை. அதுகண்ட அக்பர் உடனே அரசை ஏற்றுக்கொண்டு, பைராம்கானை மக்கமா நகருக்கு யாத்திரை போகும் வண்ணம் ஆணையிட்டான். பைராம்கான் அதுகண்டு சண்டைக்கு எழுந்தானயினும் தோல்வியுண்டு அக்பரிடம் சரணபுக நேர்ந்தது.

அக்பர்

அரசை ஏற்றுக் கொண்டபொழுது பால்ய வயதே வாய்ந்திருந்தும், அக்பர் அன்பும் உறுதியும் பூண்டு பண்பட்ட வேந்தனைப்போல் அரசை நடத்தி வந்தான்; மாளவம், காபூல் ஆகிய நாடுகளை அடிப்படுத்தி ஆட்சியைப் பெருக்கினான்.

தன் பாட்டனது காலம் முதல் ராஜபுத்திரர் வீறு கொண்டு நிற்பதையும், அன்னார் பெருவீரங் காட்டுவதை யும், அக்பர் உற்றுநோக்கினன்; வீரதிலகமான அன்ன வரை அணைத்துக்கொள்ளாவிடின், அரசு நிலைக்காதென உணர்ந்துகொண்டான்; அன்னாருடன் நேசமாயிருக்கக் கருதி ஜெயபுரிவேந்தன் பீகாரி மல் என்பானது மகளை மணந்துகொண்டான்; தன் மைந்தருக்கும் ராஜபுத்திர மாதரை மணம்புரிவித்தான்; சேனையிலும் அரசியலிலும் ராஜபுத்திரருக்கு உயர்பதம் அளித்தான்.

மொகலாய அரசைப் பெருக்குவதில் அக்பருக்கு வலது கைபோல் விளங்கிய சேனைத்தலைவன் ராஜா மான சிம்மன் எனும் ராஜபுத்திர வீரன். சேனைத் தலைவரிலே மற்றொருவன் பகவான் தாஸ் எனும் ராஜபுத்திரப் பெரு மகன். பொக்கிஷ மந்திரியாக விளங்கியவன் ஷேர்கா னிடம் பண்பட்ட ராஜா தோதர் மல் எனும் ராஜபுத் திரன். இவன் அர்த்த சாஸ்திரத்தில் அதிநிபுணனாதலின் நிலவரியைப் பாகுபடுத்தி அரசிறையை ஒழுங்கு செய் தான். அக்பரின் அந்தரங்கக் காரியதரிசியாகவும் விகட வேந்தனாகவும் விளங்கி வெகு புகழ்பெற்றவன் ராஜா வீர பாலன் என்னும் வேதிய வீரன்.

ராஜபுத்திரரின் பேருதவி கிட்டவே, கூர்ஜரம், வங் காளம், ஒரிஸ்ஸா முதலிய பற்பல நாடுகள் அக்பரின் ஆட்சிக்கு உட்படலாயின. ஆயினும் ராஜபுத்திர வேந்த ரில் முதல்வனான சித்தூர் வேந்தன் மட்டும் அக்பருக்கு வணங்கவில்லை. ஆதலின் மேவாரின் தலைநகரான சித் தூரை அக்பர் முற்றுகையிட்டான். இரு பக்கத்திலும் எண்ணிறந்த வீரர் மாண்டுபோயினர். முடிவில் சித்தூர்க் கோட்டை பற்பல இடங்களில் இடியுண்டது. அதுகண்டு மாதர் தீக்குளித்தனர். ஆடவரோ மஞ்சள் உடைதரித்து, மற்போர்புரிந்து வீரசுவர்க்கம் புகுந்தனர். பின்பே சித்

தூர் நகரம் அக்பரின் வசமாயிற்று. ஆயினும் சித்தூர் வேந்தன் உதயசிம்மன் முடிவணங்கவில்லை; உதயபுரி எனும் புதிய ராஜதானியொன்று கட்டி அங்கு வாழ்ந்து வந்தான். அப்பால் உதயன் மைந்தன் பிரதாப சிம்மன் பட்டமேறி, இழந்த சித்தூரை மீட்பதென்று அருஞ் சபதம் பூண்டான். அக்பருக்கும் பிரதாபனுக்கும் இருபத்தேழு வருஷம் கடும்போர் நடந்தது. நாடு நகரம் அனைத்தையும் இழந்து தன்னந்தனியனாய் நின்றும், பிரதாப சிம்மன் பணியவில்லை. கடைசியில் பிரதாபன் சமர் செய்து, இழந்த நகரங்களில் பலவற்றையும் மீட்டுக் கொண்டு பெருமை எய்தினன்.

சாந்த் பீபியுடன் சண்டை: தட்சணத்திலும் ஸாம்ராஜ்யத்தைப் பரப்ப அக்பர் முயன்றான். தட்சணத்திலே பாமினி ராஜ்யம் ஐந்து சிற்றரசுகளாகப் பிரிந்ததல்லவா? அவற்றுள் பீஜப்பூர், அஹமத் நகரம், கோல்கொண்டா ஆகிய மூன்றுமே சிறப்பாக இருந்தன. அஹ்மத் நகரின் மீது மொகலாயச் சேனை பாய்ந்தது. அப்போது இளவேந்தனது அத்தையான சாந்த் பீபி என்னும் அரசி அச்சேனையை எதிர்த்துநின்று ஆண் சிங்கம்போல் போர் புரிந்தாள். அக்பரே சேனைத் தலைமை வகித்துப் போரை நடத்தினான். அப்போது, அவ்வரசியின் வீரங் கண்டு அவன் பெரிதும் மெச்சினன். முடிவில் அவ்வீர மாது வஞ்சனையால் மாய்ந்துபோக, அஹ்மத் நகரம் அக்பரின் வசமாகியது. உடனே விஜயபுரி, கோல்கொண்டா ஆகிய இரண்டும் அக்பருடன் சமாதானம் கொண்டன.

தனது ராஜ்யத்தைப் பதினைந்து மாகாணமாக அக்பர் பிரித்து, ஒவ்வொன்றுக்கும் தனித்தனியே தலைவர்களை நியமித்தான். அவர்களுக்கு ஸுபேதார் என்று பெயர். அவர்களுக்கு உட்பட்ட பிரதேசங்களுக்கோ ஸுபா என்று பெயராம். நிலத்தின் வருமானத்தை

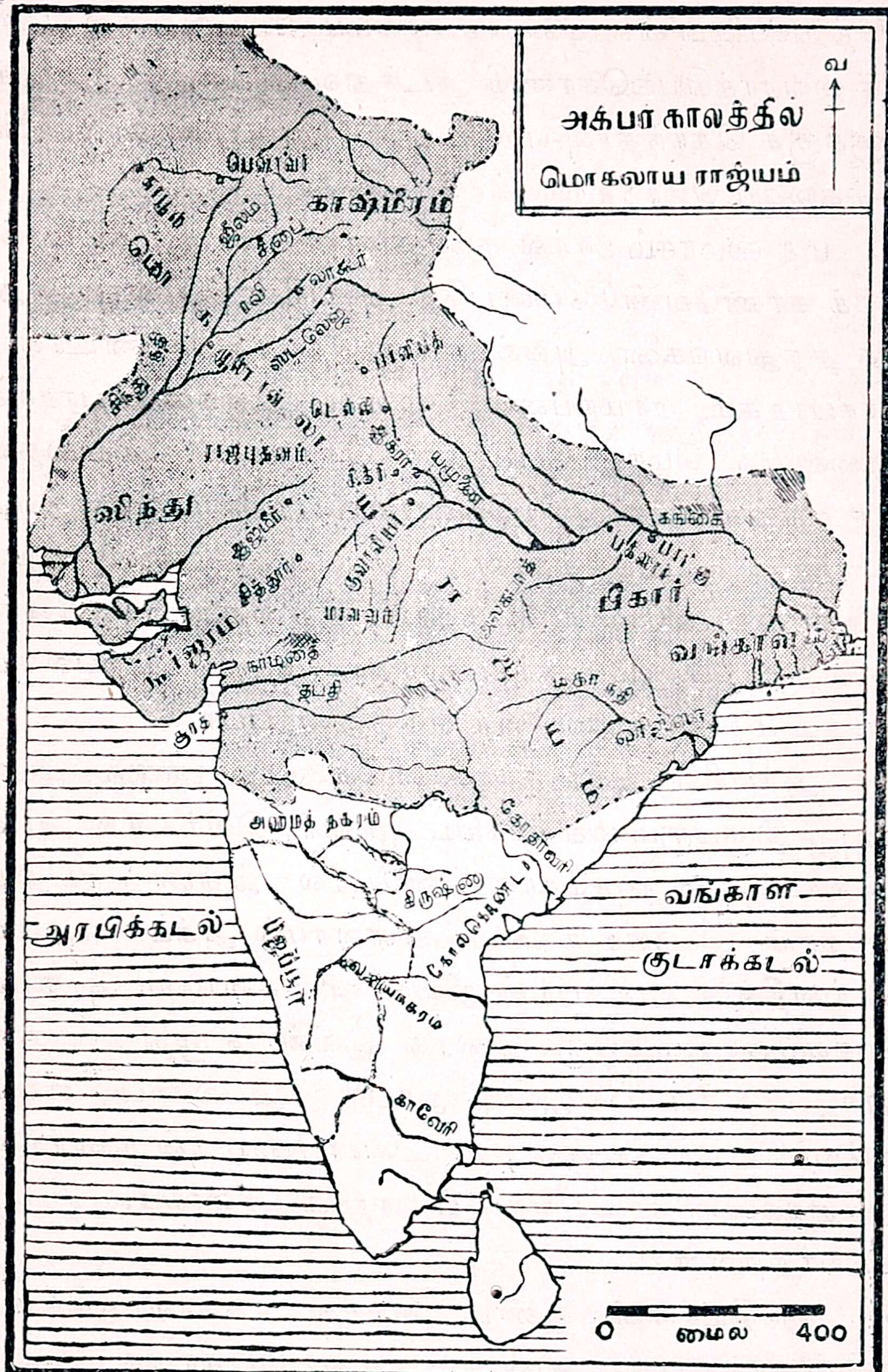

மதித்தே அக்பர் வரி விதித்தான்; நிலவரி தவிர வேறு வரி விவசாயிகள் கொடுக்க நேரவில்லை. முகம்மதியரல்லா

தாருக்கு விதித்திருந்த ஜாஸியா எனும் வரியை அக்பர் எடுத்துவிட்டான். முன்னம் முகம்மதிய மன்னரில் பலர் மத வைராக்கியங்கொண்டு நடந்துவந்ததனுல், இந்துக்களுக்குத் தொந்தரவு ஏறபட்டது. அக்பரின் காலத்தில் அத்தகைய தொந்தரவுகள் நேரவில்லை.

மத ஸமரசம்: சர்வ சம்மதமான சமரஸ மதமொன்றைக் காணவேண்டுமென்பதே அக்பரின் பேரவா. இந்து மத தத்துவங்களை அவன் நன்கு தெரிந்துகொண்டான்; மகாபாரதம், ராமாயணம் முதலிய நூல்களைப் பாரசீக பாஷையில் மொழி பெயர்க்கச் செய்தான்; கிறிஸ்தவ மத தத்துவத்தை அறியவேண்டிப் பாதிரிமார்களை வரவழைத்து உபசரித்தான். வெள்ளிக்கிழமைதோறும் அவன் சபையிலே முகம்மதியர், கிறிஸ்தவர், ஜெயினர், பௌத்தர், பிராம்மணர், பாரசிகர் முதலிய பற்பலரும் தம்தம் மதத் தத்துவத்தை எடுத்துரைப்பர்.

அக்பரின் அரிய சகாக்களிலே அபுல் பாஸல், அபுல் பைஜி இருவரும் மிக முக்கிய புருஷர். இவர்களில் அபுல் பாஸலைத் தனது சகோதரனேபோல் அக்பர் பாவித்து வந்தான். இவனைக் கலந்துகொள்ளாமல் அக்பர் எதுவும் செய்வதில்லை. அக்பரின் ஜீவிய சரிதையையும் அரசியல் நேர்மையையும் ஒரு நூலாக இவன் எழுதியுள்ளான். அந்நூலின் பெயர் அயினி அக்பரி. அபுல் பைஜி என்பவனே பெருங் கவிஞன்; வடமொழியை நன்குணர்ந்து, இந்துக்களின் காவியங்களைப் பாரசிக பாஷையில் மொழி பெயர்த்தவன்.

இந்தியாவை ஆண்ட சிறந்த சக்கரவர்த்திகளில் ஒருவன் அக்பர். இன்றும் அக்பரின் கீர்த்தி நின்று நிலவுகிறது.

---

17. ஜஹாங்கீர் (கி. பி. 1605—1627)

அக்பரின் மூன்று மைந்தரில் மூத்தவனுகிய ஸலீமின் நடத்தை மிக மோசமாக இருந்தது. ஆதலின் அவனுக்கு அரசு தர முதலில் அக்பர் விரும்பவில்லை. மற்ற இரு மைந்தரும் இளமையிலேயே இறந்துவிட்டமையால், ஜஹாங்கீர் எனும் பெயருடன் ஸலீம் பட்டத்துக்கு வந்தான். ஜஹாங்கீர் என்றுல் உலகை ஜெயித்தவன் என்பது பொருள்.

ஜஹாங்கீர்

நூர் ஜஹான் : ஜஹாங்கீருக்குப் படைக்கலப் பயிற்சியும் கவி பாடும் வன்மையும் உண்டு. ஆயினும் அவன் மதுபானத்தில் மோகங் கொண்டு, சுகவாழ்வில் ஈடுபட்டுக் கிடந்தான். அக்பரைப் போலவே அவனும் ராஜ புத்திர மாதை மணந்து கொண்டு அக்குலத்தாரின் அபிமானத்தையும் ஆதரவையும் அடைந்தனன்.

நூர் ஜஹான்

அக்பரின் அரசவையிலிருந்த பெருமகனெருவனது மகள் நூர் ஜஹான். அவள்மீது ஜஹாங்கீர் தணியாக் காதல் கொண்டனன். அக்பருக்கு அது பிடிக்கவில்லை. ஆதலின், அக்பர் அவளை ஷேர் ஆப்கன் என்பானுக்கு மணம் புரிவித்து, வங்காளத்துக்கு அனுப்பி விட்டான். ஜஹாங்கீர் பட்டத்

துக்கு வந்ததும், ஷெர் ஆப்கனைக் கொன்று, நூர்ஜ ஹானைத் தன் அரண்மனைக்கு அழைத்துச் சென்றான்.

ஆறு வருஷகாலம் ஜஹாங்கீரை அவள் கண்ணெடுத்தும் பார்க்கவில்லை. முடிவில் ஒருவாறு இசைந்து அவனை மணந்துகொண்டனள். உடனே அம்மன்னவன் தனது ராஜ்யாதிகாரம் அனைத்தையும் அவளிடமே ஒப்படைத்தான். கூரிய மதியும், சீரிய தைரியமும் வாய்ந்தவளாதலின், யாதொரு குறையுமின்றி அரசியலை அவள் செவ்வனே நடத்தி வந்தாள்.

அரசுக்குச் சண்டை : ஜஹாங்கீரின் மூத்த மைந்தன் குஷ்ரு என்பவன் அரசில் ஆசைகொண்டு கலகமாக எழுந்தான். போர்முனையில் படுதோல்வி கொள்ளவே ஆயுள் அளவும் அவன் சிறையில் கிடக்க நேர்ந்தது. இரண்டாவது மைந்தனான குர்-ரம் என்பவன் இளவரசு ஆயினன். நூர் ஜஹானோ தனது மாப்பிள்ளையான ஷாரியார் என்பவனை இளவரசாக்க விரும்பினாள். குர்-ரம் ஓர் ராஜபுத்திர மாதுக்குப் பிறந்தவன் ; தவிர ராஜ புத்திர மாதையும் மணந்து கொண்டவன். முன்னம் ராஜபுத்திரனாயிருந்து முகம்மதியனாக மாறிய முகபத் கான் என்பான் குர்-ரமுக்குப் பக்கபலமானான்.

பிற ராஜபுத்திரரும் துணை புரியவே, முகபத்கான் கிளம்பி, ஜஹாங்கீரை அரண்மனையிலேயே சிறை வைத்தான். பின்பு வெகு தந்திரமாக அரசனைச் சிறை மீட்டாள் நூர்ஜஹான். நாளடைவில் ஜஹாங்கீர் உயிர் துறக்கவே, ஷாஜஹான் எனும் நாமஞ் சூடி அரியணையில் அமர்ந்தான் குர்-ரம்.

ஜஹாங்கீரின் காலத்தில் மொகலாய ராஜ்யம் குன்ற வில்லை. அவனது காலத்திற்கு முன்னமேயே வியாபாரங் கருதி ஆங்கிலேயர் இங்கே வந்திருந்தனர். சூரத் நகரில் அவர்களுக்கு ஒரு பண்டசாலையும் இருந்தது.

இங்கே வியாபாரச் சலுகை பெறவேண்டி, இங்கிலாந்தின் அரசனான முதலாம் ஜேம்ஸ் என்பவர் ஜஹாங்கீரிடம் ஒரு தூதனை அனுப்பினார் காணிக்கையுடன். அவன் பெயர் ஸர் தாமஸ் ரோ.

---

18. ஷா ஜஹான் (கி. பி. 1627—1658)

ஷா ஜஹானது பிறப்பையும் வாழ்க்கையையும் மதிக்கையில், அவனை முகம்மதியன் என்னாமல், ராஜ புத்திரன் என்பதே பொருந்தும். அவனிடம் சமரஸப் பான்மையே மிகுதி. குடி மக்களின் நலத்தைக் கருதி மிக நேர்மையாக அவன் ஆட்சி செய்துவந்தான். ராஜ புத்திரர் பெருந்துணையாக இருக்கவே, பலவிதத்திலும் அவன் ஆட்சி சிறப்புற்றது.

பட்டத்துக்கு வந்தவுடனே, தனது சோதரரும் சோதரரின் புதல்வர்களும் அரசுக்கு ஆசைகொண்டு எழுவரோ என்று ஷாஜஹானுக்கு அச்சம் பிறந்தது. ஆதலால் அவர்கள் அனைவரையும் அவன் கொன்று குவித்தான்; அங்ஙனம் கொடுமை புரிந்தானயினும், பின்னர் எல்லாரிடமும் பிரியமேகொண்டு நடந்து வந்தான். குடிமக்கள் நேரில் வந்து, குறைகளைச் சொல்லிக் கொள்ளுவதில் அவனுக்கு விருப்பம் அதிகம்.

ஷா ஜஹான்

வேடிக்கை விநோதங்களிலும், ஆடம்பர அலங்காரங்களிலும் அவன் மோகம் கொண்டவன்; ஆதலின், மிக

உயர்ந்த ஆடை அணிகள் பூண்டு, சதுரங்க சேனையும் சூழ்ந்துவர, அடிக்கடி நகர்வலம் வருவான்; ஏராளமான பணத்தைச் செலவிட்டு, அழகிய மாளிகைகளும், உன்னத மண்டபங்களும், உயர் கோபுரங்களும் எங்கும் அமைத்தான். அவன் காலத்தில் எழுந்த கட்டிடங்கள் அனைத்தும் கண்ணையும் கருத்தையும் கவரும் வனப்புடையன.

ஷாஜஹானது பட்டமகிஷியின் பெயர் மும்தாஜ் மஹால். அவள் அழகில் சிறந்து, அன்பினில் உயர்ந்து, அருள் வடிவாக விளங்கியவள்; பதின்மூன்று பிள்ளைகளைப் பெற்றெடுத்தபின்பு, கடைசி பிரசவத்தில் காலகதியானாள். அப்பொழுது, மறு விவாஹம் செய்துகொள்ளக் கூடாதென ஷாஜஹானை அவள் வேண்டிக் கொண்டாள். அவ்விதமே அம்மன்னவன் நடந்து, அவள் ஞாபகம் நிலைக்க, ஆக்ரா நகரிலே அழகிய கோரியொன்று அமைத்து வைத்தான்.

மும்தாஜ் மஹால்

அக்கோரியே தாஜ் மஹால் எனப்படும். உலகிலே அதற்கு இணையான கட்டிடம் எதுவும் இல்லை. அதனைப் பார்ப்பின் இன்று கட்டியது போலவே காணப்படும். அதனைக் கட்டி முடிக்க முப்பது வருஷம் பிடித்தது. கட்டிய செலவும் முப்பது லட்சமாம். கண்ணைப் பறிக்கும் பளபளப்பான சலவைக் கற்களால் அது ஆனது.

டில்லியிலே கட்டிய ஜும்மா மசூதியும், ஆக்ரா நகரில் கட்டிய முத்து மசூதியும் சிற்பத் திறத்தையும் ஓவியத் தொழிலின் உயர்வையும் காட்டும். பற்பல

மாடமாளிகைகளும் கூடகோபுரங்களும் கட்டி மகிழ்ந்த தனுல், அவனே மாளிகை மன்னன் என்பர் சிலர். நவ ரத்தினங்களும் பொன்னும் வைத் திழைத்து அவன் அமைத்த அழகிய மயிலாசனம் விலைமதிக்க முடியாதது. அதன் மதிப்பு ஒரு கோடிக்கு மேலு மிருக்கும்.

ஷாஜஹானது சேனைத் தலைவரில் ஒருவனுன கான் ஜஹான் லோடி என்பவன் கலகமாய்க் கிளம்பினுன். அஹ்மத்நகர ராஜ்யம் அவனுக்குத் துணையாக நின்றது. உடனே பெரும் படையுடன், ஷாஜஹான் புறப்பட்டு, அத் தளகர்த்தனைக் கொன்று, அஹ்மத்நகர அரசனையும் அடக்கினுன். பீஜப்பூர், கோல்கொண்டா இவற்றின் அரசரும் ஒடுங்கினர். இதனுல் தட்சணத்திலே மொகலாய ராஜ்யத்தின் செல்வாக்கு ஓங்கி உயர்ந்தது.

ஷாஜஹானுக்குப் புதல்வர் நால்வர். மூத்தவன் தாரா என்பவன் இளவரசனுகி, அரசன் அருகே யிருந்தான். இரண்டாவனுன ஷூஜா வங்காள கவர்னராக விளங்கினுன். மூன்ருவனுன ஔரங்கசீப் தக்காண கவர்னராகத் தருக்கி நின்ருன். நாலாவனுன மூரத் என்பவன் கூர்ஜரத்தின் கவர்னராக நின்ருன். எழுபதாம் வயதிலே ஷாஜஹானுக்கு நோய் கண்டது. உடனே மைந்தர் தம்முள் மாறுபட்டுச் சண்டைக்கு எழுந்தனர். சோதரரை யெல்லாம் கொன்று, தந்தையையும் சிறையி லிட்டு, அரியணையில் அமர்ந்தான் ஔரங்கசீப்.

---

19. ஔரங்கசீப் (கி. பி. 1658—1707)

பட்டத்துக்கு வந்தபோழுது, ஔரங்கசீபுக்கு வயது நாற்பது. அக்பரைப்போல் ஔரங்கசீபும் ஐம்பது வருஷகாலம் அரசாண்டான். பாபர் காலத்தில் முளைத்த மொகலாய ராஜ்யம் அக்பரின் காலத்திலே நாலா பக்கத்

திலும் பொங்கிப் பரந்தது. அக்பருக்குப் பின் வந்த இருவரின் காலத்திலும் அவ் வரசுக்கு ஊனம் நேரவில்லை. ஔரங்கசீ பின் காலத்திலோ அரசு பரந்து விரிந்திருந்தும், தத்தளித்தது.

ஔரங்கசீப்

அரசையடைய விரும்பி ஆதியிலே ஔரங்கசீப் போருக்கு எழுந்த போது, ஜோதிபுரியின் வேந்தனான யசோவந்தன், தாராவுக்கு உதவியாக நின்றான். அதனை ஔரங்கசீப் மறவாமல், யசோவந்தன் மீது வைரங்கொண்டு, அவனை வஞ்சனையாக மாய்த்தான்; பிறகு அவன் மைந்தன் அஜீத் சிம்மனைச் சிறைசெய்து, ஜோதிபுரியைத் தரைமட்ட மாக்கினான். அப்போது ராஜபுத்திரர் அனைவரும் சேர்ந்துகொண்டு மொகலாய அரசை எதிர்த்தனர். முப்பது வருஷகாலம் பெருஞ் சண்டை போட்டும் அவர்களை முனைமுகத்தில் ஔரங்கசீப் ஜெயிக்க முடியவில்லை.

தட்சணத்திலுள்ள முகம்மதியச் சிற்றரசுகளை வெற்றிகொள்ள வேண்டுமென்று ஔரங்கசீப் கருதினான். அதன்படி அச்சக்கரவர்த்தியின் சேனைசமுத்திரம் கிளம்பியது. கடுஞ் சண்டைக்குப் பின், பீஜப்பூர் ராஜ்யம் பணிந்தது. பின்பு கோல்கொண்டாவை நோக்கி மொகலாயச் சேனைகள் சென்றன. கோர யுத்தம் நடந்த பின், கோல்கொண்டாவும் பணிந்தது.

அப்பொழுது, ஔரங்கசீபின் பிள்ளை யொருவன்

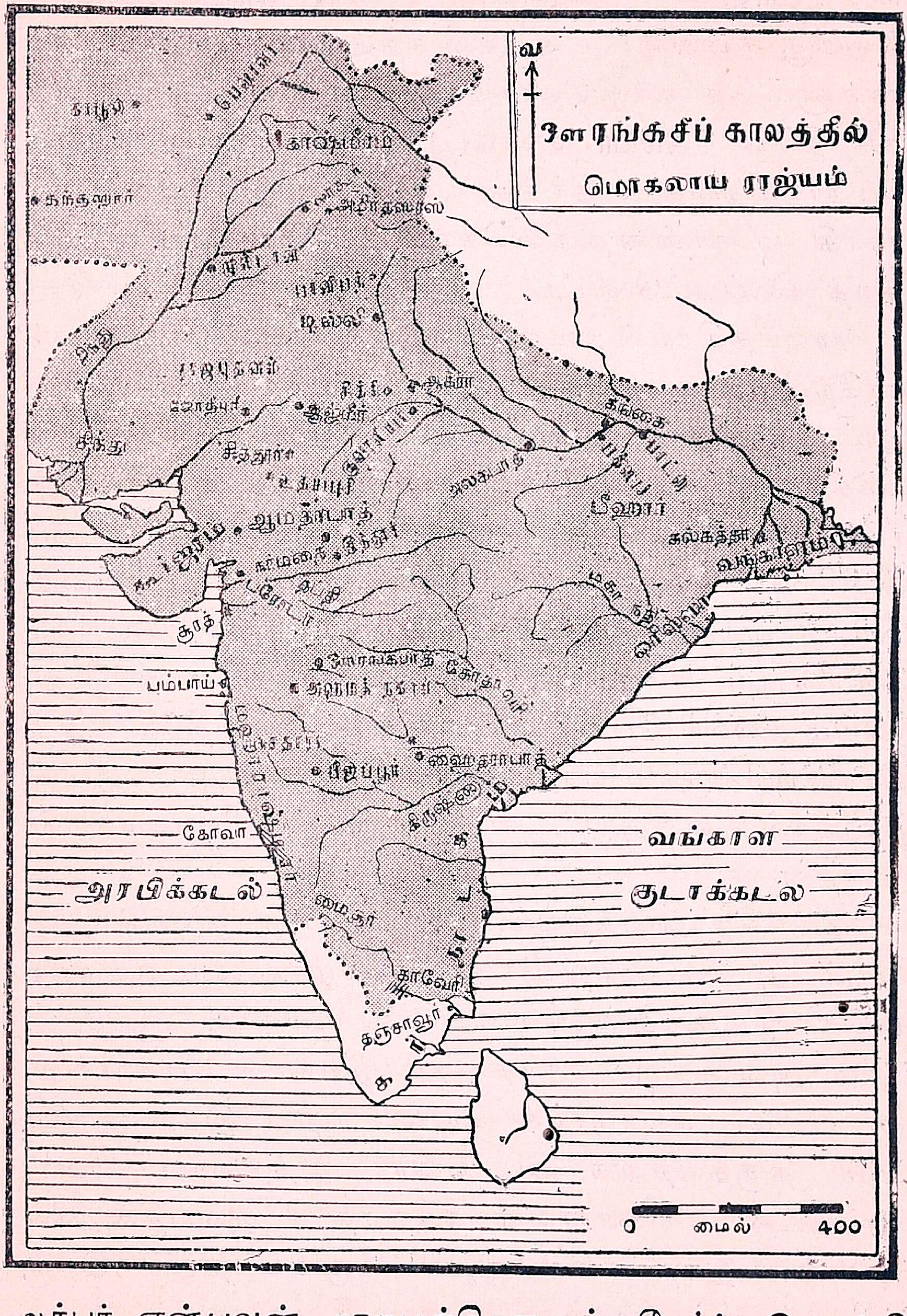

அக்பர் என்பவன் ராஜபுத்திரருடன் சேர்ந்துகொண்டு, தானே சக்கரவர்த்தி என்று கூறிப் போருக்கு எழுந்

தான். இன்னொரு பக்கம் மகாராஷ்டிரர் என்னும் வகுப்பினர் சிவாஜியின் தலைமையில் கிளம்பி, ஒளரங்கசீபுடன் மல்லுக்கு நின்றனர். தட்சணத்திலே முகம்மதியச் சிற்றரசுகளும் தொல்லை கொடுக்கலாயின. பஞ்சநதிப் பிரதேசத்திலே சீக்கியர் என்போர் சீறியெழுந்து, மொகலாய ராஜ்யத்தை எதிர்த்து வந்தனர். இணையிலா வல்லரசாகி மகோன்னத நிலைகொண்ட மொகலாய ராஜ்யம் சிதறத் தலைப்பட்டு விட்டது.

ராஜபுத்திரரின் உறவும் இந்துக்களின் ஆதரவும் இன்றேல் அரசு நிலைக்காதென அக்பர் கண்டு, சேனையிலும் அரசிலும் அவர்களுக்குப் பெரும் பதவிகள் அளித்து அணைத்துவந்தான்; ஜாதி, மத வித்தியாசம் பாராட்டாமல், சமரஸமே கொண்டு, ஜாஸியா எனும் தலைவரியை எடுத்துவிட்டு, எல்லாரையும் அன்பினால் பிணித்து வந்தான். ஒளரங்கசீபோ இந்துக்களையும் ராஜபுத்திரரையும் நம்பாமல், மத வைராக்கியமே மிகுந்து, மீண்டும் தலைவரி போட்டான். இவன் காலத்திலே உத்தியோகங்களிலிருந்த இந்துக்களும் நீக்கப்பட்டனர். இந்து ஆலயங்கள் பல இடிபட்டன. பல இடங்களில் மசூதிகள் எழுந்தன.

மகா தெய்வபக்தியும், தூய்மையான துறவுத் தன்மையும், ஆடம்பரமற்ற மிக எளியவாழ்க்கையும் ஒளரங்கசீப் கொண்டிருந்தும் அவை பயன்படவில்லை. குடும்பத்திலும் அவனுக்குச் சந்தோஷம் இல்லாது போயிற்று. ஒரு பிள்ளை கலகமாய்க் கிளம்பி நிற்க, இதர பிள்ளைகளும் தகுதியற்றுக் கிடந்தனர். இத்தகைய மனப் புண்ணுடன் அம்மன்னவன் தள்ளாத பெருவயதில் கண் மூடினன். இந்தியாவை ஆண்ட முகம்மதியப் பெருமன்னவர்களில் ஒளரங்கசீபே கடைசி மன்னவன்.

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS
13 JAN 1944
MADRAS

20. மொகலாய அரசின் வீழ்ச்சி

பாபர், அக்பர், ஷாஜஹான், ஔரங்கசீப் முதலிய மன்னவர்கள் மனோபலம் வாய்ந்திருந்தார்கள். ஔரங்கசீபுக்குப் பின் வந்தவர்களோ ஆளும் திறமையும் மனோபலமும் அற்றவர்களாய் இருந்தனர். மேலும் மொகலாயப் பெருமக்களும் ஆடம்பரத்திலும் சுகபோகத்திலும் மூழ்கி ஆனந்தித்துக் கிடந்தனர். மொகலாயப் படைஞர் ஆதியிலே அநேக சண்டைகளில் பண்பட்டு வீரதீரம் பெற்றிருந்தும், அப்பாலோ போக போக்கியங்களை விரும்பிப் போர்க்களத்திலும் பல்லக்கிலேறி மனைவிமக்களுடன் சென்றும், களியாட்டங்களில் அயர்ந்தும் காலங் கழிப்பாராயினர்.

ஔரங்கசீப் தட்சணத்தின்மீது படையுடன் சென்றபொழுது, அவன் படைவீடு ஒரு பெரிய நகரின் திருவிழாக் கோலமேபோல் திகழ்ந்திருந்தது. குடிமக்களின் நலத்தை அக்பர் முதன்மையாகக் கருதியதேபோல், ஏனைய அரசர் எண்ணாமல், அச்சுறுத்தி ஆளவேண்டும் என்றே எண்ணிவிட்டனர். ஓர் அரசனுக்குப் பின்னர் மற்றொருவன் பட்டத்துக்கு வருகையில், அரசகுடும்பத்தில் படுகொலையும் பரிபவமும் இழைத்தல் வழக்கமாகிவிட்டது. மதவெறியால் அரசுமுறை அவலமாயிற்று. சீக்கியர், மகாராஷ்டிரர் இவர்களோ பலவிதத்திலும் அப்பேரரசைச் சிதைக்கலாயினர்.

பகதூர் ஷா: அங்கிலையில், ஔரங்கசீபின் மைந்தன் முவாஜம் என்பவன் பகதூர்ஷா எனும் பட்டஞ் சூடி ஐந்து வருஷ காலம் (1707—1712) அரியணையில் அமர்ந்திருந்தான். சீர்கெட்டிருந்த அரசைச் சீராக்க அவன் முயன்றும் முடியவில்லை. இந்துக்களுக்கு விதித்திருந்த

தலைவரியை அவன் நீக்கினான்; சிறைகிடந்த மகாராஷ்டிர அரசனான ஸாகு என்பானை விடுவித்தான்; மகாராஷ்டிரருடன் நேசங்கொள்ள முயன்றான். பஞ்சாபிலே சீக்கியர் வெகு தொல்லை கொடுத்ததனால், அவன் நிம்மதியாக வாழமுடியவில்லை. மொகலாயப் பெருமக்களும் துணை புரியவில்லை. ஐந்தாண்டு அரசாண்டு அவன் காலமானான்.

ஸயீத் சோதரர்: பின்பு பகதூர்ஷாவின் மூத்த புதல்வன் ஜஹந்தர் ஷா என்பவன் 1712ஆம் பட்டத்துக்கு வந்தான். அரசைக் கவனியாமல் இவன் சிற்றின்பத்தில் மூழ்கிக் கிடக்கவே, முன்னையிலும் மொகலாய ராஜ்யம் சீர்குலைந்தது. இவன் சோதரனான பருக்ஸியர் என்பவன் தன் அண்ணனைக் கொன்று 1713ஆம் சிம்மாஸனம் ஏறினான். பருக்ஸியருக்கு ஸயீத் சோதரர் இருவர் துணைவராக நின்றனர். இருவரும் ஹுசேன் அலி, அப்துல்லா எனப்படுவர். மகாராஷ்டிரருடனும் ராஜபுத்திரருடனும் நேசமா யிருந்தாலன்றி, அரசு நிலைக்காதென இருவரும் கண்டுகொண்டனர். உடனே இருவரும் அவ்விரு வகுப்பாருடனும் நட்புரிமை பூண்டு, அக்பரின் வழியைப் பின்பற்றினர். அதுகண்டு முகம்மதியரில் சிலருக்குப் பிடிக்கவில்லை; தவிர அவ்விருவரின் செல்வாக்கினைக் கண்டும் பொறாமை பூத்தது. பருக்ஸியரும் அதற்கு உடந்தையாக இருந்தான்.

முகம்மது ஷா: அதன்மேல் ஹுஸேன் அலி, அப்துல்லா இருவரும் சேர்ந்து பருக்ஸியரைக் கொலைபுரிந்து 1719ஆம் முகம்மது ஷா என்பவனைச் சிம்மாசனத்தில் தூக்கிவைத்தனர். சின்னாளைக்கெல்லாம் முகம்மது ஷா அச்சோதரரின்மீது வெறுப்புக்கொண்டு, இருவரையும் உயிர் வாங்கிவிட்டான். அயோத்தி நவாபும் வங்காள சுபேதாரும் தனியரசு கொள்ளலாயினர். தட்சணத்தில் ஐதராபாத் சுபேதாராக இருந்த நைஜாமுல்முல்க் என்ப

வன் சுயேச்சை பெற்றான். மொகலாய ராஜ்யம் இன்னும் பல காரணங்களால் சின்னபின்னமாயிற்று.

நாதர் ஷா

முகம்மதுஷாவின் காலத்தில் நாதர்ஷா என்பான் பாரசிகத்திலிருந்து படை கொண்டு வந்து, டில்லியில் புகுந்து, ஆண் பெண் குழந்தை அடங்கலையும் கொன்று அட்டகாசம் புரிந்தான்; முடிவில், ஏராளமான பொருள்களையும், கோஹினூர் எனும் விலையற்ற வைரத்தையும், மயிலாசனத்தையும் கவர்ந்து சென்றான்.

அஹ்மது ஷா : முகம்மதுஷா 1748ல் காலமாகவே, அவன் மைந்தன் அஹ்மது ஷா என்பான் அரசனாகி, ஆறு வருஷம் ராஜபோகங் கொண்டான். அப்போது மகாராஷ்டிரரிலே சிந்தியா, ஹோல்கார் எனும் தலைவர்கள் இந்துஸ்தானத்திலே தனித்தனியே ராஜ்யங்கள் ஏற்படுத்திக்கொண்டனர். நாட்டிலே குழப்பங்களும் கலகங்களும் எங்கும் மலிந்தன.

ஷா அலம் : அப்பால் கி. பி. 1759ல் இரண்டாம் ஷா அலம் என்பவன் டில்லி பாதுஷாவாக ஆனான். இதற்கிடையில் சுயேச்சை பெற்றுவிட்ட வங்காளத்தைத் திரும்பவும் கைப்பற்ற இவன் முயன்றான். 1757ல் பிளாஸி யுத்தத்தில் வங்காள நவாப் ஸிராஜ் உத் தௌலா இறந்துபோகவே, ஆங்கிலக் கம்பனியின் தயவினால் மீர் ஜாபர் என்பான் வங்காள நவாபு ஆயினன். பிறகு மீர் காஸிம் என்பவன் நவாப் ஆனான். இந்த நவாபும் அயோத்தி நவாபும் ஷா அலமும் சேர்ந்து ஆங்

லக் கம்பனியாருடன் பக்ஸார் எனுமிடத்தில் (1764) சண்டை புரிந்தனர். மூவரும் அதில் தோற்றுப்போகவே, வங்காளம், பீகார், ஒரிஸ்ஸா ஆகிய மாகாணங்களின் வரி வசூலிக்கும் உரிமை ஆங்கிலக் கம்பனிக்குக் கிட்டியது. ஷா அலமோ ஒப்புக்கு டில்லி பாது ஷாவாக விளங்கி, ஆங்கிலேய ரிடமிருந்து வாழ்வுக்குரிய திர விய சகாயம் பெற்றுக் காலங் கழித்து வரலானன்.

மகதாஜி சிந்தியா

ஆங்கிலேயர் ஓங்குவது கண்டு மகாராஷ்டிரர் சகிக்க வில்லை. மகதாஜி சிந்தியாவும் ஹோல்காரும் கிளம்பி, டில்லியைக் கைப்பற்றி, ஷாஅலத்தை அங்கே இருத்தி, வடஇந்தியா முழுவதிலும் ஆட்சிசெலுத்த அடிகோலி னர். அதுசமயம் ஷாஅலம் மகாராஷ்டிரரின் வச மாகிவிடவே, அவனுக்குக் கொடுத்துவந்த உபகாரச் சம் பளத்தை ஆங்கிலேயர் நிறுத்தி விட்டனர். பின்பு 1803-ஞ டில்லியை ஆங்கிலேயர் கைப்பற்றிக் கொண்ட னர். மறுபடியும் ஷா அலம் ஆங்கிலேயரின் ஆதீனத் துக்குஉட்பட்டான். 1806-ஞ ஷா அலம் மரிக்கவே, அவன் மைந்தன் அக்பர் என்பவன் பேருக்குமட்டும் டில்லி சக்கரவர்த்தியாக இருந்து வந்தான்.

1837-ஞ ஷா அலத்தின் பேரன் பகதூர் ஷா என் பவன் டில்லி நகருக்கு மட்டும் தலைவனுகி ஆங்கிலேய ரிடம் திரவிய சகாயம் பெற்றுப் பெருங்காய மிருந்த பாண்டமேபோல் விளங்கி நின்ருன். 1857-ஞ இத் தேசத்தில் சிப்பாய்க் கலகம் கிளம்பியது. அப்போது

பகதூர்ஷாவை டில்லி சக்கரவர்த்தியென அக் கலகக் காரர் அமர்த்தி ஆர்ப்பாட்டம் செய்தனர். அதனை

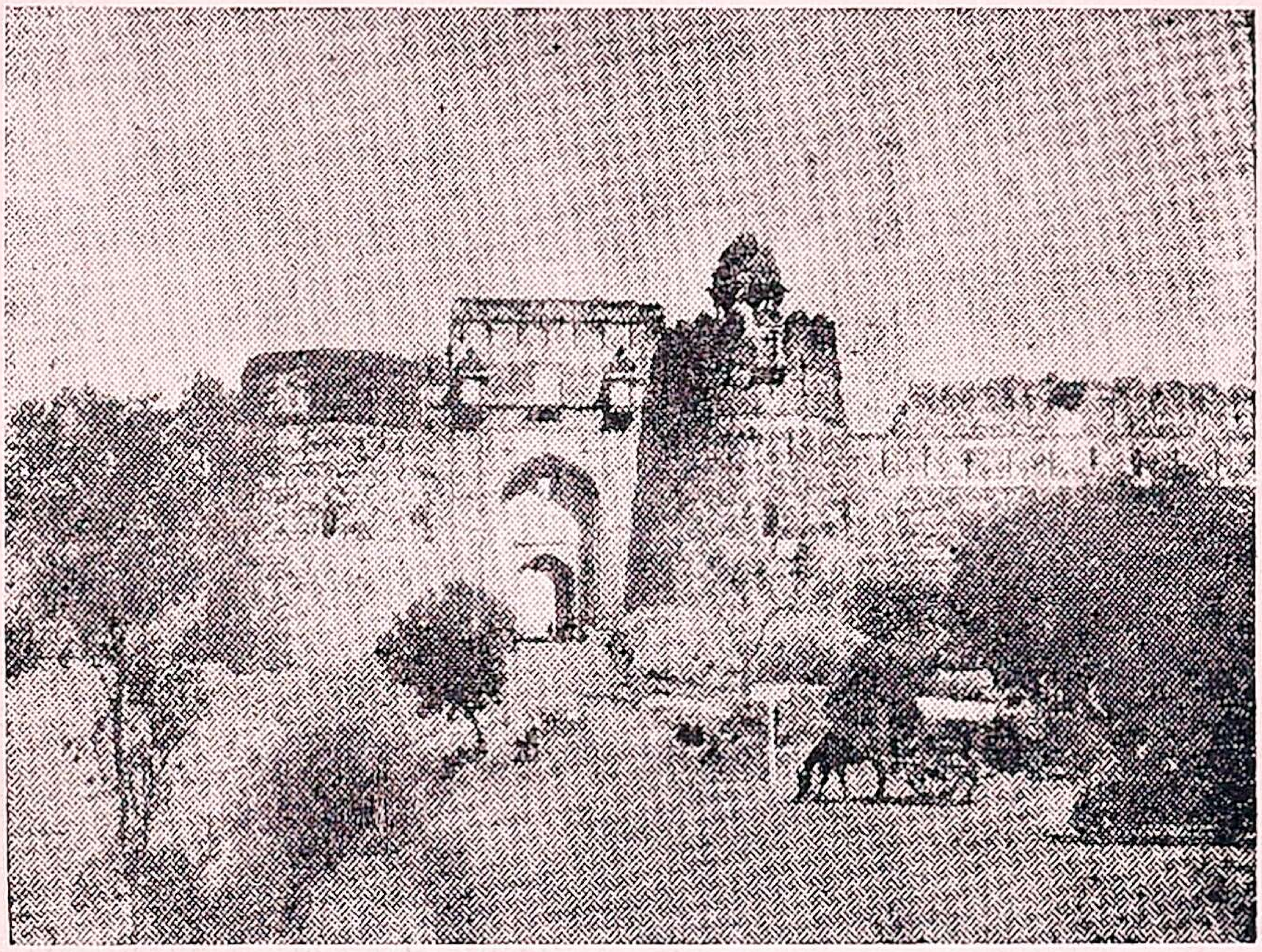

பழைய டில்லிக் கோட்டை

யடக்கி டில்லியை ஆங்கிலேயர் கைப்பற்றியபொழுது பகதூர்ஷா சிறைப்பட்டான். அத்துடன் மொகலாயரின் அரசுரிமை முடிவுற்றது.

---

21. மகாராஷ்டிரர்

பம்பாய் ராஜதானியிலுள்ள மேற்கு மலைப்பிரதேசம் மகாராஷ்டிரம் எனப்படும். அங்கே வசிக்கும் ஜனங்களை மகாராஷ்டிரர் என்பர். மலை வாசிகளாதலின், அவர்கள் உடல் வலியும் மனவலியும் மிகுந்தவர்கள். பாடுபட் டுழைப்பவர்; சுதந்திரப் பிரியர். மேற்குத் தொடர் மலையின் ஒவ்வொரு குன்றிலும் ஒரு கோட்டை கட்டிக்கொண்டு, அவை ஒவ்வொன்றிலும் ஒரொரு தலை வன் இருப்பான். அருகேயுள்ள கிராமங்களுக் கெல்லாம் அத்தலைவனே அதிகாரி.

தக்காணத்தில் முகம்மதிய ஆதிக்கம் தோன்றவே, அதனின்றும் காத்துக்கொள்ள மகாராஷ்டிரரிடம் தந்திரமும் சூழ்ச்சியும் ஓங்கி உயரலாயின; வீரதீரமும் விடாப்பிடியும் சுறுசுறுப்பும் தன்னம்பிக்கையும் மிளிர்ந்தன. குதிரையேற்றத்தில் அன்னுர் வல்லராதலின், திடீரென்று பகைவர்மீது பாய்வர். பகைவர் திரண்டுவரின், மலையுச்சிக்கு விரைந்து சென்று பாதுகாவல் தேடிக் கொள்வர். ஆதலின் முகம்மதியரும் பிறரும் பெரும் படையுடனும் பீரங்கியுடனுஞ் சென்றும், அவர்களை முற்றிலும் முறியடித்து அடக்கமுடியவில்லை.

பாரதபூமியின் நிலைகண்டு, தெய்வம், தேசம், தர்மம் மூன்றினையும் காக்கவேண்டுமென்று 15, 16-ஆம் நூற்றாண்டுகளிலே மகாராஷ்டிர மெங்கும் பேருக்கமொன்று தோன்றியது. மகான்களும் ஞானிகளும் புலவரும் கவிஞரும் கிளம்பி மக்களுக்குப் போதம் புகட்டினர்; சுதர்ம சுயராஜ்ய லட்சியத்தை வற்புறுத்தி வந்தனர். மகாராஷ்டிர மக்களும் விழிப்புக் கொண்டு வீறுகாட்டச் சமயம் பார்த்திருந்தனர்.

அந்நாளிலே மகாராஷ்டிரரில் பலர் தட்சண முகம்மதிய மன்னவரிடம் போர்வீரராகவும் தளகர்த்தராகவும் சேவகஞ் செய்துவந்தனர். சிலர் அந்த அரசுகளிலே ஜாகீரும் ஜமீனும் சம்மானம்பெற்றுக் குட்டியரசர்போல் குலவி நின்றனர். பீஜப்பூர், அஹமத்நகரம் ஆகிய முகம்மதிய அரசுகளில் மகாராஷ்டிர அதிகாரிகளும் சிப்பந்திகளுமே மிகுதி. பீஜப்பூர் வேந்தனிடம் சேனைத் தலைவனுக இருந்த ஒருவன் பெயர் ஷாஜி. ஔரங்கசீபின் காலத்தில், பூனு, பங்களூர் இரண்டினுக்கும் ஷாஜியே கவர்னராக இருந்தான். ஷாஜி மகாராஷ்டிரப் பெருமக்களில் ஒருவன்; அவன் மகன் வீர சிவாஜி. சிவாஜியின் வரலாற்றை அடுத்த அதிகாரத்தில் பார்ப்போம்.

22. சிவாஜி

பீஜப்பூர் வேந்தனிடம் சேனையில் சேவகம் பார்த்த ஷாஜி நிலையாக ஓரிடத்தில் இருக்க இயலவில்லை; ஆதலின் பூனா நகரிலே மனைவி ஜீஜாபாய், மகன் சிவாஜி ஆகிய இருவரையும் இருக்கப் பணித்தான்; அவ்விரு வருக்கும் துணையாகவும், பூனா ஜாகீரைப் பராமரிக்கவும் காண்டதேவன் எனும் வேதியனையும் அமர்த்தினான். ஆதலினால், இளமை முதல் சிவாஜி தன் தந்தையுடன் வசிக்க முடியாதுபோயிற்று.

சிவாஜி எந்தப் பள்ளிக்கூடத்திலும் வாசிக்க வில்லை. பெற்ற தாயும் அவ்வேதியனுமே அறிவு புகட்டி வந்தனர். அன்னை ஜீஜாபாய் தினம் பாரத, ராமாயணக் கதைகள் சொல்லுவாள். அதுகேட்டுச் சிவாஜியும் அப் புராண, இதிகாச வீரரைப்போல் சிறந்து விளங்கவேண்டு மென ஆசை கொள்வான். அவன் தந்தைக்குச் சொந்த மான ஜாகீரைக் காண்டதேவன் பரிபாலித்துவருகையில் சிவாஜியும் உடனிருந்து கவனிப்பது வழக்கம். அநு பவம் என்ற பள்ளியிலேயே அவன் கல்விகற்றான்.

இளமையிலே சிவாஜி பற்பல படைக்கலங்களிலும் பயிற்சி கொண்டான்; மலைநாட்டினரான மாவலர் என் போருடன் நெருங்கிப் பழகினான். அவர்கள் அவனிடம் அளவுகடந்த அபிமானம் கொண்டனர். அத்தகைய மக் களைப் பக்கபலமாகக் கொண்டு இந்து ராஜ்யம் ஒன்றை ஸ்தாபிக்க இளமையிலேயே அவன் ஆவல் கொண் டான். பீஜப்பூர் வேந்தனிடம் வேலைக்கமரும்படி ஷாஜி யும் காண்டதேவனும் பன்முறை அவனை வற்புறுத்தி வந்தனர். அவ்விளைஞனோ 'யாருக்கும் கைகட்டி வாழ மாட்டேன்' என்று பிடிவாதமாயிருந்தனன்.

அப்போது தட்சணத்திலுள்ள முகம்மதியச் சிற்றரசுகளின் போக்கையும், அவற்றால் இந்துமக்கள் படும் அவதியையும் சிவாஜி கூர்ந்தறிந்தனன். அறியவே, இந்து ராஜ்ய மொன்று காணும் ஆவல் அவனிடம் கொழுந்து விட்டது. பின்னர் மாவல மக்களின் துணை கொண்டு, பீஜப்பூர் அரசின் கோட்டைகளை ஒன்றன் பின் ஒன்றாக அவன் தாக்கலானான். விரைவிலே பல மலைக்கோட்டைகள் அவன் வசமாயின. பத்தொன்பது வயது நிரம்புவதற்குள் கொங்கண தேச முழுதும் அவன் ஆதீனத்துக்கு உட்பட்டுவிட்டது.

சிவாஜி

சிவாஜியின் துடுக்கைக் கண்டு பீஜப்பூர் வேந்தன் கொதிப்புக் கொண்டான்; உடனே அப்ஸல்கான் என்பானைப் பெருஞ் சேனையுடன் சிவாஜியின்மீது விடுத்தான். தந்திரத்தில் கைவந்த சிவாஜி சண்டை தொடங்கு முன்பு, தானும் அப்ஸல்கானும் தனியே பேசவேண்டுமென்றான். குறிப்பிட்ட வண்ணம் சிவாஜியும் அப்ஸல்கானும் தனி இட மொன்றில் சந்தித்தனர். ஒருவரையொருவர் கட்டித் தழுவுகையில், சிவாஜியின் குரல் வளையை அப்ஸல்கான் நெறிக்கலானான்.

உடனே சிவாஜி தனது கையில் மறைத்து வைத்திருந்த புலிநக ஆயுதங்கொண்டு அவன் வயிற்றைக் கிழித்து, பிச்சுவா கொண்டு குடலைச் சரித்தான். அதனால் அப்ஸல்கான் சாயவே, அண்டையில் பதுங்கியிருந்த

மாவல வீரர் பீஜப்பூர் சேனையின்மீது சீறி விழுந்தனர். அச்சேனை அல்லோல கல்லோலமாக ஓட்டம் எடுத்தது.

பின்பு சிவாஜி தட்சணத்தில் மொகலாயருக்குச் சொந்தமான சில நகரங்களைத் தாக்கினன். உடனே ஔரங்கசீபின் சேனை ஒன்று ஷீஸ்டா கான் என்பவன் தலைமையில் புறப்பட்டது. அச்சேனையின் பெருக்கைக் கண்டு சிவாஜி தந்திரமாகப் பின்வாங்கினன். ஷீஸ்டா கானே பூனாவில் புகுந்து, சிவாஜி வளர்ந்த அரண்மனையிலேயே ஆடம்பரத்துடன் தங்கினன். அந் நகரையும் மாளிகையையும் ஆயிரக்கணக்கான மொகலாய வீரர் காத்து நிற்கலாயினர்.

ஒருநாள் சிவாஜி மாறுவேடம் பூண்டு, சில துணைவருடன் அந்நகரில் புகுந்து, ஒரு திருமண ஊர்வலத்துடன் சேர்ந்து, நள்ளிரவில் ஷீஸ்டாகான் மீது பாய்ந்தான். மொகலாயச் சேனைத் தலைவன் அதுகண்டு வெருண்டு, உடம்பில் பட்ட காயத்துடன் உயிர்தப்பி யோடினன். பெருமிதமாக வந்த மொகலாயச் சேனையும் பேதுற்றுத் திரும்பிச் சென்றது. பின்பு சிவாஜி ஒரு படை வகுப்புடன் சென்று, சூரத் நகரைக் கொள்ளையாடினன்; தட்சணத்திலும் மொகலாயருக்குச் சொந்தமான பல இடங்களின்மீது பாய்ந்தான்; கப்பல் படையொன்று கொண்டு, துறைமுகங்களைச் சூறையாடினன்.

ஔரங்கசீப் மற்றொரு சேனையைச் சிவாஜியின்மீது ஏவினன். அந்தச்சேனையும் ஓய்ந்து ஒடுங்கிப் போகவே, மொகலாயருக்கும் சிவாஜிக்கும் ஓர் உடன்படிக்கை ஏற்பட்டது. மொகலாயருக்கு உட்பட்ட சுபேதாரைப் போல் தட்சணத்திலே சிவாஜி இருந்து வருவதென்றும், பல பிரதேசங்களின் அரசிறையில் நாலிலொரு பங்கை (சௌத்) சிவாஜிக்கு மொகலாயர் கொடுப்பதென்றும் ஓர் ஏற்பாடு உண்டாயிற்று.

பின்பு தனது அரசவைக்கு வந்து போகவேண்டு மென்று சிவாஜியை ஔரங்கசீப் பரிவுடன் அழைத்தான். வடஇந்தியா செல்லின், மொகலாய ராஜ்யத்தின் வன்மையை நேரில் கண்டறியலாம், அத்துடன் வட இந்தியாவிலும் இந்து அரசைப் பரப்ப வழி தேடலாம் என்னும் கருத்துக்கொண்டு மொகலாய ராஜ சபைக்குப் போக சிவாஜி இசைந்தான். ஔரங்கசீபோ அவ்வீரனை வஞ்சனையாகச் சிறை செய்தான். சிவாஜியுடன் அவன் மைந்தன் சாம்பாஜியும் சிறையாயினன். ஆயினும் சிவாஜியோ மனந் தளராமல், மைந்தனுடன் தந்திரமாகத் தப்பிப் போயினான்.

வெளியே வந்ததும் சிவாஜி வெகுண்டெழுந்து, மொகலாயரின் பிரதேசங்கள் பலவற்றைத் தாக்கினான்; மொகலாயருக்குச் சொந்தமான பிராந்தியங்களின் அரசிறையிலே தனக்கு நாலிலொரு பங்கு (சௌத் எனும் வரி) உண்டென்று உரிமை பாராட்டி வசூல் செய்தான்; அப்பால் கர்நாடகம், மைசூர் ஆகிய இரு நாடுகளையும் வசஞ்செய்து கொண்டான்; இரண்டாவது முறையாக ஸூரத் நகரைக் கொள்ளையாடினான்; மறு வருஷத்திலே மொகலாயச் சேனையொன்றைப் புறங்கண்டான்.

பல பிரதேசங்களையும் கோட்டைகளையும் கைப்பற்றவே சிவாஜிக்கு உட்பட்ட நாடு பரந்து விரிந்தது; அதற்கேற்ப அவன் பெருஞ் சேனையொன்று திரட்டினான்; தக்க கப்பல் படையுங் கொண்டான்; வேத விதிப்படி மகாராஜன் என முடிசூடிக் கொண்டான். 1674-ல் ராயக்கோட்டையில் பட்டாபிஷேகம் நடந்தது. அப்போது இத்தேசத்திலே வர்த்தகம் புரிந்து கொண்டிருந்த ஆங்கிலக் கம்பனியாரும் காணிக்கையுடன் சென்று சிவாஜியைக் கண்டுகொண்டனர்.

பட்டாபிஷேகம் கொண்ட பின்னர், தனது அரசைச்

சிவாஜி பற்பல பாகங்களாகப் பிரித்தான்; ஒவ்வொரு பாகத்திற்கும் ஒரொரு பிரதிநிதியை நியமித்தான்; அரசியலில் ஆலோசனை சொல்லவும், ஒவ்வோர் இலாகாவைப் பரிபாலிக்கவும், எட்டு மந்திரிகள் கொண்ட அஷ்டப்பிரதான் என்னும் சபையை அமைத்தான். மந்திரிகளில் முதல்வன் பேஷ்வா என்று பட்டம் பெற்றுன். குடிமக்களுக்கு நன்மைபுரிய அவன் பல வழிகள் கோலினுன்; பின்பு தென்னிந்தியாவில் புகுந்து பல இடங்களை வசஞ் செய்து கொண்டான்.

சிவாஜி ஜாதி மத பேதம் காட்டி நடக்கவில்லை; முகம்மதியருக்கு ஒரு தீங்கும் இழைக்கவில்லை. அன்னாரின் வேத நூலாகிய குர்-ஆனை அவமதிக்கவில்லை; தன்கையில் சிக்கிய முகம்மதிய மாதரைத் தங்கையர்போல் நடத்திஞன்; முகம்மதியத் துறவிகளை ஆதரித்தான்.

பிறந்தது முதல் ஓயாமல் ஒழியாமல் போர் புரிந்து வந்ததனுல் சிவாஜி நோய் கொண்டு, 53-வது வயதில் 1680-ஸ் காலகதி ஆயினன். தன்னந் தனியனுய் நின்று, தோளிரண்டுமே துணையெனக் கொண்டு, பேரரசொன்று கண்டு, வல்லரசை ஆட்டிவைத்து எங்கும் புகழ்பரப்பினுன் சிவாஜி.

---

23. சிவாஜிக்குப் பின்

சிவாஜிக்குப் பின்பு அவன் மூத்த புதல்வன் சாம்பாஜி சிம்மாசனம் ஏறினுன். அந்நாளிலே மகாராஷ்டிரத்தில் சிறந்து விளங்கியவர் ராமதாஸ் சுவாமிகள். அவர் சாம்பாஜியின் குணத்தை யறிந்தும், ஔரங்கசீபின் போக்கை யுணர்ந்தும், தக்க புத்திமதி கூறி எச்சரிக்கை செய்தார். சிவாஜி இறந்து விட்டதால், மகாராஷ்டிரத்தை எளிதில் ஜெயித்துவிடலாமென ஔரங்கசீப்

எண்ணினான். உடனே பெரிய மொகலாயச் சேனை யொன்று பெருமிதமாகப் புறப்பட்டது. சாம்பாஜியோ அச்சேனையை எதிர்த்து வெருட்டி யோட்டிவிட்டான்; ஆயினும் முற்றிலும் முறியடிக்கவில்லை. மொகலாயச் சேனையோ மீண்டும் தாக்கச் சமயம் பார்த்திருந்தது.

சிவாஜியைப் போல் பெருமதி யில்லாவிடினும் திறமையிலும் போர்வன்மையிலும் சாம்பாஜி குறைந்தவ னல்லன். ஆதலின், அயலகத்திலே அகங்கரித்து நின்ற போர்த்துகேசியருக்குப் போர்முனையிலே அவன் புத்தி புகட்டினான்; ஜான்ஜீரா என்னுமிடத்தில் கப்பல்படை கொண்டு தருக்கி நின்ற அபிஸீனிய முகம்மதியரை ஒடுக்கினான்; பின்பு வழக்கம்போல் களியாட்டத்திலும் கேளிக்கையிலும் மூழ்கிக் கிடக்கலானான்.

சிறு வயது முதலே மதுவிலும் மாதரிடமும் சாம்பாஜி மோகங் கொண்டவன். ராஜ்ய பரிபாலனத்தை அக்களிமகன் நன்கு கவனிக்கவில்லை. சேனையின் ஒழுங்கு குன்றியதையும் அவன் பொருட்படுத்தவில்லை. மாதர் மயக்கில் அவன் சிக்குண்டு கிடந்த சமயம் பார்த்து, மொகலாயச் சேனை எழுந்து வந்து, தந்திரமாக அவனைச் சிறை செய்துவிட்டது. பின்னர் மொகலாயத் தளகர்த்தன் அவ்வேந்தனை ஔரங்கசீபின் சமூகம் கொண்டு நிறுத்தி னான். அங்கே அவனை ஔரங்கசீப் பல வகையில் அவ மானங் கண்டனன். சாம்பாஜியும் சுடச்சுட அம்மொக லாயச் சக்கரவர்த்திக்குப் பதில் கொடுக்கத் தவறவில்லை. முடிவில் கோரமான சித்திரவதைக்கு அச்சாம்பாஜி ஆளாகி மடிய நேர்ந்தது.

சாம்பாஜியின் சித்திரவதை கேட்டதும், மகாராஷ்டிரமே திரண்டு மண்டி எழுந்தது. மகாராஷ்டிர வீரர் பழிக்குப்பழி வாங்குவதாகச் சபதம் பூண்டனர். சாம்பாஜியின் மைந்தன் ஸாகு என்பான் மொகலாயரிடம்

சிறைப்பட்டுக் கிடந்ததனால் சிவாஜியின் இரண்டாவது பிள்ளை ராஜா ராம் என்பவனை அரசனாகக் கொண்டனர்.

தந்தைக்கேற்ற தனய னாதலின், ராஜாராம் தனது கோட்டைகளை யெல்லாம் பழுது பார்த்துச் சேனையையும் சீர்படுத்தினான். இதற்குள் மொகலாயச் சேனைகள் திரண்டு வந்து மலைக்கோட்டைகளைக் கைப்பற்ற முயன்றன. பெருஞ்சேனையின் தாக்குதலைத் தாங்க இயலாமல் பல கோட்டைகள் முதலில் மொகலாயரிடம் சிக்கிக் கொண்டன. எனினும் சின்னாளைக்கெல்லாம் ஒவ்வொரு கோட்டையாக மகாராஷ்டிரர் மீட்டுக் கொண்டனர்; மொகலாயச் சேனையைப் பல இடங்களிலும் திடீர் திடீரென்று தாக்கித் துன்புறுத்தி வீரம் விளைப்பதிலேயே காலத்தைக் கழித்து உயிர் விடுத்தான் ராஜா ராம்.

---

24. பேஷ்வாக்கள்

ராஜாராம் இறந்ததும் அவன் மனைவி தாராபாய் தனது மகனே பட்டத்திற்கு உரியவனென்று வாதாடி அரசை நடத்திவரலானாள். இதற்கு இடையில் ஒளரங்கசீப் காலமாகவே, அவன் மைந்தன் பகதூர் ஷா பட்டத்துக்கு வந்தான்; வந்ததும் மகாராஷ்டிரரின் நட்பை நாடி ஸாம்பாஜியின் புதல்வனான ஸாகுவைச் சிறைவிடுத்தான். ஸாகுவே பட்டத்திற்கு உரியவன் என்று மகாராஷ்டிரரிலே பலர் வாதாடினர்.

அது காரணமாக மகாராஷ்டிரருக்குள்ளே கட்சிப் பிரதிகட்சிகள் தோன்றின. அப்போது மகாராஷ்டிரத்தின் முதல் மந்திரி அல்லது பேஷ்வா எனும் பதவி வகித்தவன் பாலாஜி விசுவநாதன் எனும் வேதிய வீரன். சிவாஜி கண்ட பேரரசு சீர்குலைவது கண்டு அப்பாலாஜி விசுவநாதன் சகிக்கவில்லை.

பாலாஜி விசுவநாதன் :—பரம திறமைசாலியான பாலாஜி விசுவநாதன் ஒரு பெருஞ் சேனையுடன் எழுந்து, தாராபாயை மடக்கி, அவளுக்கு உதவியாக நின்ற பிரபுக்களையும் அடக்கி, நாட்டைச் சீராக்கி, அரசியலை ஓர் ஒழுங்கு செய்தான். அதனால் ஸாகுவுக்கு அவ்வேதிய வீரனிடம் திட நம்பிக்கையும் விசுவாசமும் மிகுந்தன. அரசியலில் பேஷ்வாவின் ஆலோசனைப்படியே ஸாகு மகாராஜன் நடந்து வந்தான்.

மீண்டும் மகாராஷ்டிரத்தில் பெருவீரனான பாலாஜி விசுவநாதன் தோன்றியது கண்டு, டில்லியிலே சர்வாதிகாரம் வகித்திருந்த ஸயீத் சோதரர் இருவருக்கும் அச்சம் உண்டாயிற்று. மகாராஷ்டிரரின் நட்பை நாடாவிடின், ஏற்கெனவே சீர்குலைந்த மொகலாய ராஜ்யம் இன்னும் சின்னபின்னமாகிவிடுமென அந்த ஸயீத் சோதரர் கருதி, 'ஸாகுவே மகாராஷ்டிர மன்னவன் ; சிவாஜியின் காலத்திலே மொகலாயப் பிரதேசங்களிலே பற்பல இடங்களில் சௌத் எனும் வரியை மகாராஷ்டிரர் வசூலித்து வந்தது போலவே இனியும் வசூல் செய்துகொள்ளலாம்,' என்று அதிகார பூர்வமாக உரைத்தனர். இதற்கு ஈடாக டில்லியரசுக்கு உதவிபுரிய முதல்மந்திரி பாலாஜி விசுவநாதன் ஒப்புக்கொண்டான். டில்லி யரசுடன் அவ்விதம் ஓர் ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டவுடனே மகாராஷ்டிரரின் பெருமை இத்தேசமெங்கும் உயரலாயிற்று.

பாஜிராவ் :—பாலாஜி விசுவநாதன் காலமான பின்பு, அவன் மைந்தன் பாஜிராவ் பேஷ்வா ஆயினான். பேஷ்வாவின் குணவிசேஷங்களை உணர்ந்த ஸாகு அவனிடமே அரசியலை ஒப்படைத்தனன். மொகலாய ராஜ்யத்தின் சீரழிவு கண்டு, அதன் பல பாகங்களைப் பாஜிராவ் வசஞ்செய்து கொண்டான் ; டில்லியிலே இந்து ராஜ்யத்தை மீண்டும் நிலைநாட்டவும் முனைந்தான் ; மாள

வம், கூர்ஜரம் முதலிய பற்பல நாடுகளையும் கைப்பற்றிக் கொண்டான்; அந்நாடுகளில் திறமையான மகாராஷ்டிர வீரர்களைத் தலைவர்களாகவும் நியமித்தான்.

சதாரா நகரில் ஸாகு வசித்துவர, பாஜிராவோ பூனு நகரில் தங்கி, நகரைப் பலவகையிலும் வளம்படுத்தினன். பேருக்குத்தான் ஸாகு அரசன். அரச காரியங்களை நடத்தி வந்தவன் பாஜிராவே. பாஜிராவிடம் படாடோபம் கிடையாது. சாதாரணமான போர்வீரனைப்போலவே அவன் உண்டு உடுத்து வாழ்ந்து வந்தான். அதனுல் மகாராஷ்டிரருக்கும் மன்னவனுக்கும் அவனிடம் பக்தி விசுவாசம் மிகுந்தன. அவன் குணுதிசயங்களைக் கேள்வியுற்று அவனிடம் நட்புரிமை பூண்டான் டில்லி பாதுஷாவான முகம்மது ஷா.

பாலாஜி பாஜி ராவ்:—பாஜி ராவ் காலமானதும், அவன் மைந்தன் பாலாஜி பாஜி ராவ் முதல் மந்திரியாக வந்தான். அப்பொழுது அவனுக்கு வயது பத்தொன்பதே. ஆயினும் அரசை நடத்துவதற்குரிய ஆண்மையும் திண்மையும் தகுதியும் திறமையும் அவனிடம் நிரம்பியிருந்தன. அவன் காலத்தில் மகாராஷ்டிரரின் கீர்த்திப் பிரதாபம் முன்னையிலும் அதிகமாக நான்கு திக்கிலும் விரிந்து பரவிற்று.

வடக்கே இமயம் முதல் தெற்கே கன்னியாகுமரி வரையில் உள்ள பிரதேசங்கள் எல்லாம், ஒன்று மகாராஷ்டிரரின் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருக்கும்; அல்லது நாலிலொரு பங்கு அவர்களுக்கு அரசிறை (சௌத்) செலுத்தி வரும். இந்நிலையில் டில்லிமா நகரிலே முன்போல் இந்து ராஜ்யம் ஏற்பட்டுவிடுமோ என்றஞ்சி வட இந்தியாவிலுள்ள முகம்மதியப் பெருமக்கள் சிலர் சதி செய்தனர். அதன் விளைவாக அஹ்மத் ஷா என்பவன் ஆப்கானிஸ்தானத்திலிருந்து படைகொண்டு இங்கு வந்தான்.

பாணிபத் யுத்தம் :—அது கண்டதும் மகாராஷ்டிரர் கொதித்தெழுந்து, டில்லிமா நகரினுள் புகுந்து, கோட்டையைக் கைப்பற்றி, நகரைக் கொள்ளையாடி, முகம்மதியரை எதிர்க்கப் புறப்பட்டனர். பாணிபத் எனும் நகரிலே கி. பி. 1761ல் முகம்மதியர் அனைவரும் ஒரு புறம் திரண்டு நிற்க, மற்றொரு புறம் மகாராஷ்டிர சமூகம் முனைந்து நின்றது. மகாராஷ்டிர சேனாபதியான சதாசிவ ராவ் என்பவன் தன் படையினரை அணிவகுத்ததும் போர் தொடங்கவில்லை; முகம்மதியர் திரளுவதையும் தடுக்கவில்லை. இதற்குள் மழை வந்துவிட்டது. உடனே போர் தொடங்கினான் சதாசிவ ராவ். காலைமுதல் பகல் வரையில் கடும் போர் நிகழ்ந்தது. முகம்மதியரின் முன்னணிகள் முறிந்து போயின. அது கண்டு முகம்மதியர் கவலையும் திகிலும் கொண்டனர்.

மாலையிலே போர் நடக்கையில், பேஷ்வாவின் மைந்தன் படுகாயமுண்டு கீழே விழுந்தான். சதாசிவ ராவும் கொல்லப்பட்டுப் போனான். அது கண்டு ஏனைய தளகர்த்தர் அறிவழிந்து அஞ்சியோடினர். நாதனற்றுப் போன மகாராஷ்டிரச் சேனை ஓட்டம் பிடிக்கலாயிற்று. முகம்மதியர் வெற்றி வெறி மிகுந்து, இரண்டு லட்சம் மகாராஷ்டிரரைக் கொன்று குவித்தனர். அஹ்மத்ஷாவும் அவன் கூட்டாளிகளும் டில்லியில் புகுந்து, கையில் கிடைத்த பொருள்களைச் சுருட்டிக்கொண்டு, ஆப்கானிஸ்தானம் போய்ச் சேர்ந்தனர்.

---

25. இதர பேஷ்வாக்கள்

பாணிபத் யுத்தத்தில் படுதோல்வி யடைந்தாலும் மகாராஷ்டிர சமூகம் மங்கிவிடவில்லை. வாழையடி வாழைபோல் பேஷ்வாக்களும் பிற தலைவர்களும் கிளம்பி, மகாராஷ்டிரரின் ஆதிக்கத்தைப் பாதுகாக்க முயன்றனர்.

சௌத் வரி வசூலிக்கும் உரிமை மகாராஷ்டிரருக்குக் கிடைத்த தல்லவா? ஆங்காங்கே அந்த வரியைத் தண்ட நியமனமானவர்கள் குட்டியரசர்போ லாயினர்.

அவர்களில் முக்கிய புருஷர் பான்ஸ்லே, ஹோல் கார், ஸிந்தியா, கெயிக்வார் என்பவர்களாம். அவர்களின் ராஜதானி முறையே நாகபுரி, குவாலியர், இந்தூர், பரோடா ஆகும். பேஷ்வாவுக்கு உட்பட்டே அன்னார்நடந்து வந்தனர். நாகபுரியைத் தவிர மற்ற மூன்று இடங்களிலும் அன்னவரின் பரம்பரையார் இந்நாளிலும் சமஸ்தான மன்னர்களாக விளங்கிவருகின்றனர்.

மாதவ ராவ்:—பாணிபத் யுத்தத்திற்குப் பின்பு பாலாஜியின் குமாரன் மாதவ ராவ் (1761-1772) பேஷ்வா ஆனான். அப்போது அவனுக்கு வயது பதினேழுதான். சிற்றப்பனான ரகூபா ராஜரீகம் நடத்திவர நியமனமானான். இவன் நாளடைவில் மைசூர் சுல்தானான ஹைதர் அலியை எதிர்த்து வென்று, முப்பத்திரண்டு லட்சம் ரூபா காணிக்கை பெற்றான். தெற்கே அங்ஙனம் வெற்றிபெற்ற பின்பு, வடக்கிலும் வெற்றிகொள்ள ஒரு தளகர்த்தனை அனுப்பினான் மாதவ ராவ். ஹோல்காரும் ஸிந்தியாவும் துணையாக நின்றார்கள். வடக்கிலும் மிக்க வெற்றி கிட்டியது. அதன்மேல், ஆங்கிலேயரின் ஆதிக்கத்திலிருந்த டில்லி பாதுஷாவோ மகாராஷ்டிரரின் நட்பை நாடலானான்.

நானா பட்னவிஸ்

மாதவராவ் மரித்த பின்பு, அவனது இளைய சோதரன் நாராயண ராவ் பேஷ்வா ஆனான். இவனுக்கும் ரகூபா

உதவியாக இருந்து அரசியலைக் கவனித்து வந்தான். சின்னாள் சென்றதும் நாராயணராவைக் கொன்றுவிட்டுப் பேஷ்வா பதவிபெற முயன்றான் ரகூபா. நானுபட்னவிஸ் போன்ற மந்திரிகள் அதற்கு ஒப்பவில்லை. அதன்மேல் நாராயண ராவின் பிள்ளை மாதவ ராவ் நாராயணனை பேஷ்வா எனக் கொண்டனர்.

முதல் மகாராஷ்டிர யுத்தம் : ரகூபா பம்பாய் நகரஞ் சென்று, அங்கே வர்த்தகம் செய்துகொண்டிருந்த ஆங்கிலேயரின் படைத்துணையை நாடி நின்றான். அவ்விதமே ரகூபாவுக்கு உதவி புரிய ஆங்கிலேயர் ஒரு சேனையுடன் கிளம்பினர். இதன் விளைவாக ஒருபக்கம் ஆங்கிலேயரும் ரகூபாவும், மற்றொரு பக்கம் மகாராஷ்டிரரும் வைரிகளாக நின்று போர் புரிந்தனர். இதற்கு முதல் மகாராஷ்டிர யுத்தம் என்று பெயர். முதலில் ஆங்கிலேயர் தோற்றுப் போயினர். அப்பாலோ ஆங்கிலேயருக்கு வெற்றி கிட்டியது. 1782ஆம் யுத்த முடிவில் மாதவ ராவ் நாராயணனே பேஷ்வா என உறுதியாயிற்று. ரகூபாவுக்கோ ஆண்டு தோறும் மூன்று லட்சம் ரூபா கொடுப்பதாக ஏற்பாடாயிற்று. மாதவராவ்நாராயணன் பேஷ்வாவாக இருக்க, சர்வாதிகாரமும் நானுபட்னவிஸேவே வகித்து வந்தான்.

இரண்டாவது பாஜி ராவ்

மாதவராவ் நாராயணன் மரித்த பின்பு, ரகூபாவின் குமாரன் இரண்டாவது பாஜி ராவ் பேஷ்வா ஆயினன். நானபட்னவிஸே அரசியலை நடத்தி வந்தனன். மகாராஷ்டிரரின் துரதிருஷ்டவசமாக 1800 ஆம் நானு பட்னவிஸ் பரகதி போயினன்.

இரண்டாவது மகாராஷ்டிர யுத்தம்: நானு இறந்த பின் ஸிந்தியா என்பான் முதன்மைபெற்று, எல்லா அதிகாரங்களையும் கைப்பற்றிக் கொண்டு, பேஷ்வாவைத் தன் கைப்பொம்மைபோல் நடத்திவந்தான். இது கண்டு ஹோல்காருக்குப் பிடிக்கவில்லை. உடனே ஹோல்கார் மேலே சொன்ன பாஜிராவை நீக்கி விட்டு, ரகூபாவின் பேரரில் ஒருவனை அமிருத ராவைப் பேஷ்வா பதவியில் அமர்த்தி ஆர்ப்பரித்தான்.

அது காரணமாக ஸிந்தியாவுக்கும் ஹோல்காருக்கும் சச்சரவு உண்டாயிற்று. துணைபுரியுமாறு ஆங்கிலேயரை அழைத்தான் ஸிந்தியா. அவர்களும் இசைந்தனர். உடனே படைகள் எழுந்தன. இச்சண்டையே இரண்டாவது மகாராஷ்டிர யுத்தமாம். யுத்த முடிவில் பாஜிராவே பேஷ்வா பதவி வகிக்கவேண்டும் என்றும், அமிருத ராவுக்கு வருஷவாரி எட்டு லட்சம் ரூபா கொடுக்க வேண்டுமென்றும் ஆங்கிலேயர் முடிவு செய்தனர்.

மூன்றாவது மகாராஷ்டிர யுத்தம்: மகாராஷ்டிரரின் குடும்பக் கலகங்களில் ஆங்கிலேயர் தலையிடுவது, மகாராஷ்டிரரிலே சிலருக்குப் பிடிக்கவில்லை. இந்நிலையில் பேஷ்வா பாஜி ராவ் ஆங்கிலேயருக்கு விரோதமாகச் சதிசெய்து வருவதாக ஆங்கில அதிகாரிகள் கருதினர்கள். அதனால் அந்த இரண்டாம் பாஜி ராவின் அதிகாரம் ஓங்காதிருக்க ஆங்கிலேயர் முயற்சி செய்தனர். அது கண்டு மகாராஷ்டிரர் கோபங்கொண்டு போருக்கு எழுந்தனர். ஸிந்தியா, ஹோல்கார் முதலிய அனைவரும் பாஜி

ராவுக்குப் பக்கபலமாக நின்றூர்கள். அதன் விளைவாக 1817ஆ மூன்றுவது மகாராஷ்டிர யுத்தம் மூண்டது. அதில் மகாராஷ்டிரர் தோல்வி யுண்டனர்.

உடனே ஆங்கிலேயர் பாஜி ராவின் ராஜ்யத்தைக் கைப்பற்றிக் கொண்டு, அவனுக்கு வருஷவாரியில் எட்டு லட்சம் ரூபா திரவிய சகாயம் கொடுக்க உடன்பட்டனர். பான்ஸ்லே, ஸிந்தியா, ஹோல்கார், கெயிக்வார் இவர்களுடைய ராஜ்யங்கள் அழியாமல் இருந்தன. ஆயினும் அந்த யுத்தத்துக்குப் பின்பு, அவர்களின் வலிமை பெரிதும் குன்றிப் போய்விட்டது.

பான்ஸ்லே வமிசத்து நாகபுரி வேந்தன் 1853ஆ சந்ததி இல்லாமல் இறந்துபோனுன். அந்த ராஜ்யத்தை உடனே ஆங்கிலேயர் எடுத்துக் கொண்டனர். கெயிக்வார், ஹோல்கார், ஸிந்தியா ஆகிய மூவரும் ஆங்கிலேயருடன் நட்புக்கொண்டு, அவர்களுக்கு அடங்கி வாழ ஒருப்பட்டனர். ஆதலினுல் இன்றும் அம்மூன்று அரசர்களின் சந்ததியார் முறையே பரோடா, குவாலியர், இந்தூர் இந்த இடங்களில் சமஸ்தான மன்னராக இருந்துவர இலகுவாயிற்று.

---

26. சீக்கியர்

மொகலாய வல்லரசுக்குக் கடைநாளிலே வைரிகள் ஆனேரில் ஒரு சாரார் சீக்கியர். அம்மக்கள் பஞ்சநதப் பிரதேசத்தில் மிக அதிகம். தற்காலம் இந்தியச் சேனையின் திலகம்போல்வாரும் அன்னவரே. சீக்கியர் என்றுல் சிஷ்யர் என்று பொருள். அன்னவரின் மதம் சீக்கிய மதம் எனப்படும். அம்மதத்தை முதன் முதல் கண்டவர் குரு நானக் என்பவர்.

முகம்மதிய மதம் பொங்கி எழுந்ததையும், முகம்மதியரில் சிலர் இந்துக்களைத் துன்புறுத்தியதையும்

கண்டு நானக் சகிக்கவில்லை. இரு மதத்தின் உயர்ந்த தத்துவங்களைத் தொகுத்துப் புகட்டிச் சமரஸம் உண்டு பண்ணவே அப்பெரியார் சீக்கிய மதத்தை ஸ்தாபித்தார். 'இந்துக்களும் முகம்மதியரும் வணங்கும் தெய்வத்தின் பெயர் வெவ்வேறுயினும், அனைவருக்கும் தெய்வம் ஒன்றே,' என்பது அவர் கொள்கை.

குரு நானக் 1469 ல் லாகூருக்கு அருகேயுள்ள ஒரு கிராமத்தில் பிறந்தவர். பிறவியிலேயே அவரிடம் தெய்வ பக்தியும், மனித சமூகத்தினிடம் வாஞ்சையும் மிகுந்திருந்தன. ஒரு தினம் அவரது தந்தை இருபது வெள்ளிக்காசு கொடுத்து நல்வழியில் செலவழி என்றார். குரு நானக் அக்காசனைத்தையும் ஏழைகளுக்கு ஈந்து களித்தார். நாளாக ஆக அவரிடம் ஞானம் தலைப் படவே, சீக்கிய மதத்தை அவர் காணலானார்.

அவர் காலத்திலே பாபர் இங்கே மொகலாய அரசை ஏற்படுத்தினான். அப்போது இந்துக்களுக்குப் பற்பல கஷ்டங்கள் நேர்ந்தன. அவை கண்டு குரு நானக் சகிக்க வில்லை. மக்களின் துன்பத்தைப் போக்காத அரசு நிலைக் குமா என்று அவர் பெரிதும் வருந்திப் பேசினார். குரு நானக் அரிய போதம் புகட்டிவர, இந்துக்கள், முகம்மதி யர் ஆகிய இரு வகுப்பினரிலும் பலர் அவருக்குச் சீட ராயினர், உடனே சீக்கியரின் தொகை பெருகியது.

அவருக்குப் பின்பு அங்கதர் என்பவர் குருவாக வந் தார். இவருக்கும் பலர் சிஷ்யராயினர். இவருக்குப் பின் வந்த இரு குருமார்களும் சமரஸமே போதித்து வந்தனர். அதனால் பலர் அப்புதிய மதத்தில் சேர்ந்தனர்.

குரு அர்ச்சுனர்: ஐந்தாவது குருவாக வந்தவர் அர்ஜுனர் எனப்படுவார். அமிருதஸரஸ் நகரிலே சீக்கியருக்குப் பொன் கோயில் கட்டுவித்தவர் இவரே. அந்த ஆலயத்துக்கு இனமாக இடந் தந்தது அக்பர்

சக்கரவர்த்தி. தன் செலவில் ஆலயத்தைக் கட்டித் தரு வதாக அக்பர் வாக்களித்தான். ஆண்டவனுக்கு உரிய ஆலயம் அவனது பக்தர்களின் பிரயாசையினுல் கிளம்ப வேண்டுமே யல்லாமல், அரசனது தயவினுல் எழும்பக் கூடாது என்ருர் குரு அர்ச்சுனர்.

முன்னிருந்த குருமார்களின் உபதேசங்களையும், இந்து முகம்மதிய மதங்களின் உயர்ந்த வாக்கியங்களையும் தொகுத்து ஆதிக்கிரந்தம் என்று சீக்கியருக்கு வேதநூல் அமைத்துத் தந்தவரும் இவரே. சீக்கியரின் ஆலயங்க ளில் அந்த ஆதிக்கிரந்தம் இன்றும் ஓதப்படும்.

அக்பருக்குப்பின் அவன் மைந்தன் ஜஹாங்கீர் அர சன் ஆனுன். ஜஹாங்கீரின் மைந்தனெருவன் கலகமாகக் கிளம்பித் தோல்வியுண்டு ஓடி உழன்ருன். அங்ஙனம் உழலுகையில் கருணை பூத்த அர்ச்சுனர் அம்மைந்தனை அன்புடன் வரவேற்று உபசரித்தார். ஜஹாங்கீர் அது கண்டு கோபங்கொண்டு, அவருக்கு லட்சம் ரூபா அப ராதம் போட்டான். அதற்கு அவர், 'அரசே! என் பணம் ஏழை எளியவருக்கே உரியது. உனக்குப் பொருள் வேண்டுமாயின், வேண்டுமளவு தருவேன். ஆனுல் அப ராதமாக ஒரு காசும் கொடேன். பசியால் வாடிவரு வோனுக்கு அன்னமளித்தல் ஒரு குற்றமாமோ?' என்ருர்.

வேந்தன் அவ்வார்த்தை கேட்டுச் சீறவே, மொக லாயரிடம் குரு அர்ச்சுனர் சிறையாகிப் பற்பல துன்பங்க ளடைந்து முடிவில் கொலையுண்டார்.

பின்னர் ஹரி கோவிந்தர் என்பவர் குருவாக வந் தார். இவர் சீக்கிய சேனையொன்று திரட்டிப் பழிக்குப் பழியாக மொகலாயரை வாட்டலானுர். ஜஹாங்கீர் இவரைப் பன்னிரண்டு வருஷகாலம் சிறையில் போட்டு வைத்தான். ஷாஜஹான் அரியணையில் அமர்ந்தபொழுது பஞ்சாபிலிருந்த மொகலாய அதிகாரிகளில் சிலர் சீக்கிய

ருக்குத் தொல்லை இழைத்தனர். இரு திறத்தாருக்கும் இடையே பகை முற்றியது. மத வைராக்கியம் மிகுந்த ஔரங்கசீபின் காலத்தில் ஒன்பதாவது குருவாகிய தேஜ் பகதூர் கொல்லப்பட்டார்.

குரு கோவிந்தர்: ஆதலின் சீக்கியருக்கும் மொகலாயருக்கும் இடையே பகை முற்றியது. இந்நிலையில் தேஜ் பகதூரின் மைந்தரான குரு கோவிந்தர் என்பவர் பத்தாவது குருவானார். சீக்கிய மதத்தை எங்கும் பரவச் செய்தவர் இவரே. மொகலாயரைப் பழிவாங்கப் பெரிய சேனை திரட்டினார். மொகலாய ராஜ்யத்தைச் சீர்குலைத்து ஸீக்கிய ராஜ்யமொன்று காண வேண்டுமென்பது இவரது அவா. 'ஆருயிரைப் பறிகொடுத்தேனும் மதத்தைப் பரப்பவேண்டும், இதுவே சிறந்த தர்மம், போரில் உயிர் துறப்பின் முத்தி கிட்டும்,' என்பன இவர் போதனைகளாம்.

சிங்கம்போல் பராக்கிரமம் காட்டவேண்டுமென்றே சீக்கியருக்கு இவர் சிங் அதாவது சிம்மம் என்று பட்டப்பெயர் சூட்டினார்; சீக்கியரின் கூட்டத்திற்குக் கால்ஸா என்று பெயரிட்டார். இவர் காலத்தில் சீக்கியர் வீறுகொண்டெழுந்து, வீரம் விளைத்தனர். சீக்கியருக்கும் மொகலாயருக்கும் பற்பல சண்டைகள் நேர்ந்தன. முடிவில் சீக்கியர் ஓயாப் போர் புரிந்து, பஞ்சாபில் தனியரசும் கொண்டனர்.

---

27. இந்தியாவும் ஐரோப்பாவும்

ஆதிமுதல் ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கும் இந்தியாவுக்குமிடையே மிகுந்த வியாபாரம் நடந்து வந்தது. நம் இந்தியாவிலிருந்து வாசனைத் திரவியங்கள், நீலச்சாயம், பருத்தியாடை, யானைத் தந்தம், தோகைமயில்,

நன்முத்து, செம்பொன் இவை ஏராளமாகப் போகும். ஐரோப்பிய நாடுகளிலிருந்து கண்ணாடி, தாமிரம், சாராயம், பாதரசம் முதலியன நம் தேசத்துக்கு வரும். அவ்வியாபாரம் மூன்று மார்க்கங்களின் வழியே முன்பு நடைபெற்று வந்தது.

வர்த்தகர் நமது தேசத்தின் வடமேற்கிலுள்ள கணவாய்களைக் கடந்து, ஆப்கானிஸ்தானம், துருக்கிஸ்தானம் என்னும் நாடுகளின் வழியே காஸ்பியன் கடல்கரை சேர்வர்; அங்கிருந்து கருங்கடல் வழியே கான்ஸ்டாண்டிநோபிள் எனும் நகரை யடைந்து, ஆங்கிருந்து வேனிஸ், ஜினிவா முதலிய நகரங்களுக்குச் செல்வர். இது ஒரு மார்க்கமாகும்.

நம் இந்தியாவின் மேலைக் கடற்கரையிலுள்ள துறைமுகங்களினின்று புறப்பட்டு, அரபிக் கடலைக் கடந்து, பாரசீக வளைகுடாவினுட் புகுந்து, மெஸபொடேமியா மார்க்கமாக ஸிரியா எனும் நாட்டின் துறைமுகங்கள் சேர்வர். பின்பு அங்கிருந்து மத்தியதரைக் கடலின் வழியே பற்பல ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கும் சரக்குகளைக் கொண்டு செல்லுவது மற்றொரு மார்க்கமாம்.

இனி, மேலைக் கடல்கரையிலுள்ள துறைமுகங்களினின்று பயணமாகி, நேர்மேற்கேயுள்ள ஏடன் துறைமுக வழியே செங்கடலில் புகுந்து, எகிப்து நாடு சேர்ந்து, ஆங்குள்ள அலெக்ஸாண்டிரியா நகரினின்று மத்தியதரைக் கடலைத் தாண்டி, வேனிஸ், ஜினிவா நகரங்கள் செல்வது மூன்றுவது மார்க்கமாம். மத்தியதரைக் கடலை யடுத்திருந்த நகரங்கள் அப்பொழுது வர்த்தகத்தில் பெருத்து, செல்வத்தில் சிறந்து, பிரசித்திபெற்று விளங்கின.

அம்மூன்று மார்க்கங்களின் வழியே வியாபாரம் நடக்கையில், ஐரோப்பாவிலே ரோமரும், ஆசியாவிலே அரபியரும் தரகராய் நின்று வெகு திரவியம் சேர்த்து

வந்தனர். அம்மார்க்கங்களிலுள்ள தேசங்களில் அரபியர் ஆதிக்கம் பெற்றிருந்தனர். எனவே அரபியரின் மூலமாகவே அச்சரக்குகள் ஐரோப்பா போகவேண்டி யிருந்தது. நாளடைவில் இஸ்லாமியரான அரபியருக்கும் கிறிஸ்தவரான ஐரோப்பியருக்கும் பல காரணங்களால் கடுஞ் சண்டை நீண்டகாலம் நடந்துவந்தது.

அச்சண்டை காரணமாக, ஐரோப்பாவிலே இந்தியச் சரக்குகள் முன்போல் கிடைக்காமல் போயின. கிடைத்தாலும் கொள்ளைவிலை கொடுத்து வாங்க நேர்ந்தது. ஆதலின் நேரே கப்பல்மூலம் இந்தியாவுக்குச் செல்லும் மார்க்கத்தைக் கண்டுபிடிக்கவேண்டுமென்று ஐரோப்பிய நாடுகளிலே ஒரு துடிப்பு மிகுந்தது. அதனுல் வர்த்தகங் கருதியும், திரவியந் திரட்ட நினைத்தும் ஐரோப்பிய நாட்டினர் இந்தியாவுக்கு வரலாயினர்.

28. போர்த்துகேசியர்

வர்த்தக நிமித்தம் முதன் முதலாக இந்தியாவுக்கு வந்த ஐரோப்பியர் போர்த்துகேசியரே. கடல்மூலம் இந்தியாவுக்குப் போகும் பாதையைக் கண்டுபிடிக்குமாறு போர்த்துகல் தேச அரசன் கோலம்பஸ் என்பவனை அனுப்பினுன். இந்தியாவுக்கு வழிகாணப் புறப்பட்டவன் அமெரிக்காவைக் கண்டுபிடித்துத் திரும்பினுன்.

அப்பால் 1497-ஆம் வருஷம் போர்த்துகல் வாசியான வாஸ்கோ டி காமா என்பவன் புறப்பட்டு, ஆப்பிரிக்காக் கண்டத்தைச் சுற்றிக்கொண்டு, 1498ஆ இந்தியாவின் மேலைக்கரையிலுள்ள கள்ளிக்கோட்டை வந்து சேர்ந்தான். அங்கே தங்கி வர்த்தகம்புரிய போர்த்துகேசியர் முனைந்தனர். அதற்கு நெடுங்காலம் முன்னதாகவே அந்நகரில் வியாபாரம் நடத்திவந்த அரபியர், அதற்கு முட்டுக்கட்டை போட்டனர்.

ஆதலினால் அரபியருக்கும் போர்த்துகேசியருக்கும் கடுஞ்சண்டை மூண்டது. அப்போது கப்பல் சண்டையில் கைதேர்ந்திருந்த போர்த்துகேசியர் வெற்றியடைந்தனர். அதனால் அரபியரின் வியாபாரம் மங்கவே, போர்த்துகேசியர் ஆதிக்கங் கொண்டு, கொச்சி, கண்ணனூர், கள்ளிக்கோட்டை முதலிய இடங்களில் பண்டசாலை கட்டிக் கொண்டனர். நாளடைவில் அவர்களின் வாணிபம் அமோகமாகப் பெருகலாயிற்று.

வியாபாரம் பெருகவே, பண்டசாலைகள் உள்ள இடங்களில் கோட்டை கொத்தளங்களும் போர்த்துகேசியர் எழுப்பினர்; காவல்புரியப் போர்வீரரையும் நியமித்துக்கொண்டனர். வியாபாரக் கப்பல்களைப் பாதுகாக்கச் சண்டைக் கப்பல்களும் அவர்களிடம் பெருகின. நாளடைவிலே மேலைக் கடற்கரையில் ஸூரத், பம்பாய், கோவா, டையு, தாமன் இந்த இடங்களிலும், கிழக்குக் கடற்கரையில் வடக்கே ஹூக்ளி நகரிலும், தெற்கே மயிலாப்பூரிலும் அவர்களின் பண்டசாலைகள் தோன்றின.

பின்னர் இலங்கைத் தீவு, மலாய்த்தீவுகள், கிழக்கிந்தியத் தீவுகள் முதலிய இடங்களிலும் அவர்களுக்குப் பண்டசாலைகள் பல ஏற்பட்டன. இந்தியாவுக்கு வந்த ஒரு நூறு வருஷத்துக்குள்ளே கீழ்த்தேசங்களி லெல்லாம் அவர்களின் வியாபாரமே ஓங்கி நின்றது. கடலோரத்திலே பன்னீராயிரம் மைல்தூரம் அவர்களின் கப்பல்களே சஞ்சரித்தன. அவர்களின் உத்தரவில்லாமல் மற்றையோரின் கப்பல்கள் கீழ்த்தேசங்களில் வரமுடியவில்லை. ஆதலினால் கீழ்த்தேசங்களிலே கடலரசராகவும் வியாபார வேந்தராகவும் அவர்களே விளங்கிவந்தார்கள்.

மலாய்த் தீவுகள் அவர்களின் குடியேற்ற நாடுபோலாயிற்று. இந்தியாவையும் அவ்விதமே கொள்ள அன்னவர் ஆசைகொண்டனர். கீழ்த்தேசங்களில் அவர்களுக்குச்

சொந்தமான இடங்களைக் கட்டியாள ஒரு கவர்னரும் ஏற்பட்டார். விஜயநகர வேந்தன், மலையாள மன்னவன் ஆகிய இவர்களின் சபையில் அவர்களின் தூதர் பிரசன்ன மாயிருந்து பெருமைபெற்று வந்தனர்.

வியாபாரத்துடன் அவர்கள் நில்லாமல், இந்திய மக்களை மதமாற்றவும் அவர்கள் முயன்றார்கள். அவர்களின் அதிகாரிகளும் சேவகரும் இந்தியரிடம் அன்பும் அபிமானமும் கொள்ளாமல், மிடுக்கும் பதட்டமும் காட்டி வந்தனர். இந்நிலையில் அவர்களுக்குப் போட்டியாக மற்றோர் ஐரோப்பியக் கூட்டத்தார் இங்கே வரலாயினர்.

---

29. டச்சுக்காரர்

இந்தியாவிலே போர்த்துகேசியர் மிகுந்த திரவியம் திரட்டுவதைக் கேள்வியுற்று, ஹாலண்டு தேசத்தின் வாசிகளான டச்சுக்காரருக்கும் இங்கேவர ஆவல் பிறந்தது. அப்போது டச்சுக்காரரிடம் உயர்ந்த கப்பல்களும் தேர்ந்த கப்பல் படையும் இருந்தன. அவர்கள் நேரே இந்தியாவுக்குக் கடல் மார்க்கமாய் வந்தார்கள்.

அவர்களின் வருகை கண்டு, போர்த்துகேசியருக்குச் சிறிதும் பிடிக்கவில்லை. அதனால், இருவருக்கும் பகை மூண்டு சண்டையும் நடந்தது. அச் சண்டையிலே போர்த்துகேசியர் தோற்றுப் போகவே, மலாய்த்தீவுகள் டச்சுக்காரரின் வசமாயின. அத் தீவுகளிலே நிலைத்த பிறகு, இந்தியாவிலும் டச்சுக்காரர் தோன்றி வியாபாரஞ் செய்யத் தலைப்பட்டனர். போர்த்துகேசியரின் வியாபாரம் ஒடுங்க ஒடுங்க, டச்சுக்காரரின் வியாபாரம் பெருகி வந்தது; தவிர வாசனைத் திரவியங்களின் வர்த்தகம் முழுதும் டச்சுக்காரரின் வசமாகி ஒரு நூறு வருஷகாலம் அவர்களின் கைக்குள்ளேயே இருந்தது.

கொச்சி, இலங்கைத்தீவு, மலாய்த் தீவுகள் இவற்றில் டச்சுக்காரருக்குப் பற்பல பண்டசாலைகள் ஏற்பட்டன. கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் போர்த்துகேசியரின் வியாபாரத்தை அவர்கள் இங்கும் ஒடுக்கிக்கொண்டே வந்தனர். இந்தியாவிலே முன்னம் முப்பது நகரங்கள் போர்த்துகேசியருக்குச் சொந்தமாயிருந்தும் இன்று உள்ளவை மூன்றேயாம். அவை கோவா, டையு, தாமன் என்பன. இந்தியாவில் போர்த்துகேசியர் கொண்ட மண்ணாசையும் கனவாக முடிந்தது. டச்சுக்காரருக்கோ இந்தியாவிலே தற்போது ஒரு குழி நிலங்கூடக் கிடையாது.

---

30. பிரஞ்சுக்காரர்

பிரான்ஸ் தேசத்திலே பிரஞ்சுக்காரர் சிலர் சேர்ந்து 1664-ஆம் பிரஞ்சு கிழக்கிந்திய வர்த்தகச் சங்கம் என்று ஒரு சங்கம் கொண்டனர். உடனே அவர்கள் இந்தியாவுக்கு வந்து, முதலில் சூரத்திலும், பின்பு மசூலிப்பட்டணத்திலும் பண்டசாலை கொண்டார்கள்.

அப்போது டச்சுக்காரரோ இலங்கையில் பல பண்டசாலைகளும் அவற்றின் பாதுகாவலுக்கான கோட்டைகளும் கொண்டு, வர்த்தகத்திலே வெகு சிறப்புற்றிருந்தனர். அவற்றைக் கைப்பற்றிக் கொள்ளவும், அங்கே வியாபாரஞ் செய்யவும் பிரஞ்சுக்காரருக்கு ஆர்வம் பிறந்தது. அதற்காகச் சண்டை நடக்க, அதில் பிரஞ்சுக்காரர் தோற்றுப் போயினர்.

பின்பு பிரஞ்சுக்காரர் சென்னபட்டணம் சேர்ந்து, போர்த்துகேசியரின் வசத்திலிருந்த ஸான்தோம் எனும் தலத்தைப் பிடுங்கிக் கொண்டனர்; அப்பால் 1674-ஆம் புதுச்சேரி நகரைப் பெற்று, அங்கே பண்டசாலை அமைத்துக்கொண்டனர். டச்சுக்காரரோ அவர்களை மசூலிப்

பட்டணம், ஸான்தோம் ஆகிய இரண்டிடங்களிலிருந்தும் விரட்டி விட்டனர். அதனுல் புதுச்சேரியையே பிரஞ்சுக்காரர் பலப்படுத்திக்கொள்ள நேர்ந்தது.

டூப்ளே

பின்னர் சந்திரநாகூரும் காரைக்கால் துறைமுகமும் அவர்களுக்குக் கிட்டின. 1742-ஆ டூப்ளே என்பவர் புதுச்சேரியின் தலைவராக வந்தார். இவர் காலத்தில் பிரஞ்சுக்காரர் மிக உன்னத நிலைமை அடைந்தனர். அவர்களின் வியாபாரம், இலாபம், செல்வாக்கு எல்லாம் பெருகி நின்றன. வியாபாரஞ் செய்வதுடன் நில்லாமல், இந்தியாவில் நாடு பிடிக்கவும் இவர் ஆசை கொண்டார்; இங்கே அப்போது வர்த்தகம் புரிய வந்திருந்த ஆங்கிலேயரை விரட்டிவிடவும் பற்பல முயற்சி செய்தார். அதன் விளைவாக ஆங்கிலேயருக்கும் பிரஞ்சுக்காரருக்கும் பல சண்டைகள் நடந்துவந்தன.

——

31. ஆங்கிலக் கீழிந்திய வர்த்தகச் சங்கம்

இந்தியாவுக்கு வந்து, வர்த்தகம் புரிந்து, திரவியம் திரட்ட வேண்டுமென்று ஆங்கிலேயருக்கும் ஆவல் பிறந்தது. பிறக்கவே அவர்களில் நூறுபேர் ஒன்றுசேர்ந்து, கீழிந்தியா கம்பனி என்று ஒரு சங்கம் ஏற்படுத்திக் கொண்டார்கள். அப்போது எலிஜபத் ராணி இங்கிலாந்தை ஆண்டுவந்தாள். இந்தியாவுடனும் அதற்கு

அருகிலுள்ள நாடுகளுடனும் வாணிபஞ் செய்யும் உரிமை தங்களுக்கு மட்டுமே இருக்கவேண்டுமென அச்சங்கத்தார் அவ்வரசியை வேண்டிக்கொண்டனர்.

எலிஜபத் ராணியும் 1600ஆ அவ்வாறே சாஸன மொன்று அளித்தனள். உடனே அச்சங்கத்தார் கீழிந்தியத் தீவுகளில் வர்த்தகம் புரியத் தொடங்கினர். டச்சுக்காரர் அதுகண்டு சகியாமல், அவர்களுக்கு இடையூறு பலவும் செய்தனர். அதனால் ஆங்கில வர்த்தகச் சங்கத்தாருக்கு நஷ்டமும் கஷ்டமும் உண்டாயின. அதன்மேல் அச்சங்கத்தார் கீழிந்தியத் தீவுகளை விடுத்து, இந்தியாவின் மேலைக் கரையிலுள்ள ஸூரத் நகரில் ஒரு பண்டசாலை கட்டிக்கொண்டு வியாபாரஞ் செய்யலாயினர்.

ஆங்கிலேயரின் வர்த்தகம் பெருகுவதைக் கண்டு, போர்த்துகேசியருக்கும் பொறாமை மிகுந்தது. மிகவே ஆங்கிலேயரின் கப்பல்களைத் தாக்கி, வர்த்தகத்தை அழிக்கத் தொடங்கினர் போர்த்துகேசியர். அச்சண்டையில் போர்த்துகேசியர் தோற்றுப் போகவே, ஆங்கிலேயரின் வியாபாரம் வலுக்கலாயிற்று. இங்கிலாந்திலுள்ள இதர வியாபாரிகளும் அஃதறிந்து, பொறாமை மிகுந்து, இங்கே வியாபாரஞ் செய்ய வந்தார்கள். அதனால் ஆங்கிலேயருக்குள்ளேயே போட்டியும் சச்சரவும் கிளம்பின. கீழிந்திய வர்த்தகச் சங்கத்தார் மிகவும் கஷ்டப்பட்டனர். பிறகு ஆங்கிலேயர் அனைவரும் ஒரு மனங்கொண்டு அச்சங்கத்தில் சேர்ந்து கொள்ளவே, கீழிந்தியா கம்பனி, ஐக்கியக் கீழிந்தியா கம்பனி என்றாயிற்று.

சென்னை: விஜயநகர ஸாம்ராஜ்யம் சிதறியபின்பு அந்த ராஜவமிசத்தைச் சேர்ந்த ஒருவன் சந்திரகிரியில் அமர்ந்து அரசாண்டு வந்தான். 1639ஆ அவனிடமிருந்து ஆங்கில வர்த்தகச் சங்கத்தார் சென்னையை விலைக்கு வாங்கினர். அப்போது சென்னை ஒரு சிறு

குப்பமாகவே இருந்தது. பின்பு அங்கே ஆங்கிலேயர் ஒரு பண்டசாலை கட்டிக்கொண்டனர்.

அப்போது கர்நாடகத்தில் நிலையான அரசு இல்லை. குழப்பமும் சச்சரவும் மலிந்து கிடந்தன. திடீரென்று ஆபத்து நேருமெனக் கண்ட ஆங்கிலேயர் அச்சென்னை யிலே ஸெயிண்ட் ஜார்ஜ் கோட்டை என ஒரு கோட்டை யும் கட்டிக்கொண்டனர். அக்கோட்டைக்கு வெளியே இந்தியர் பலர் வர்த்தக நிமித்தம் வந்து குடியேறினர். அப்போது இந்தியர் வசித்த இடத்திற்குப் பிளாக் டவுன் என்று பெயர் ஏற்பட்டது. இப்போது அதனை ஜார்ஜ் டவுன் என்றழைக்கின்றனர்.

பம்பாய்: அந்நாளில் பம்பாய் நகரம் போர்த்து கேசியருக்குச் சொந்தமாக இருந்தது. இங்கிலாந்தின் அரசனான இரண்டாம் சார்லஸ், போர்த்துகல் தேச ராஜ குமாரியை மணந்து கொண்டான். அப்போது சீதன மாக அந்த நகரம் அவனுக்குக் கிடைத்தது. 1668 ஆ அந்நகரை ஆங்கில வர்த்தகச் சங்கத்தாருக்கு அவன் விற்றுவிட்டான். உடனே பம்பாயிலும் அவ்வர்த்தகச் சங்கத்தார் ஒரு பண்டசாலை வைத்துக்கொண்டனர். வர்த்தகங் கருதி இந்தியரில் பலர் பம்பாயில் குடியேறி னர். நாளடைவில் அது பெரிய நகரமாயிற்று. அப்பால் வர்த்தகச் சங்கத்தார் சூரத் நகரிலிருந்த பண்டசாலையை அந்நகருக்கு மாற்றிக்கொண்டனர்.

கல்கத்தா: ஷாஜஹான் சக்கரவர்த்தி இந்தியாவை ஆண்டுவந்தபொழுது ஒரு சமயம் அவன் மகளுக்குக் கொடிய நோயொன்று கண்டது. அப்போது சூரத் நகரி லிருந்து ஓர் ஆங்கில வைத்தியரை அவன் வரவழைத் தான். அவ் வைத்தியன் வந்து சிகிச்சை செய்யவே, சக் கரவர்த்தியின் குமாரி குணமடைந்தாள். ஷாஜஹான் சந் தோஷமடைந்து, அவ்வைத்தியனுக்கு வெகுமதி யளிக்க

விரும்பினன். வைத்தியனே தேசாபிமானமே மிகுந்து, வங்காளத்திலே தனது இனத்தார் வர்த்தகம் புரிய அனு

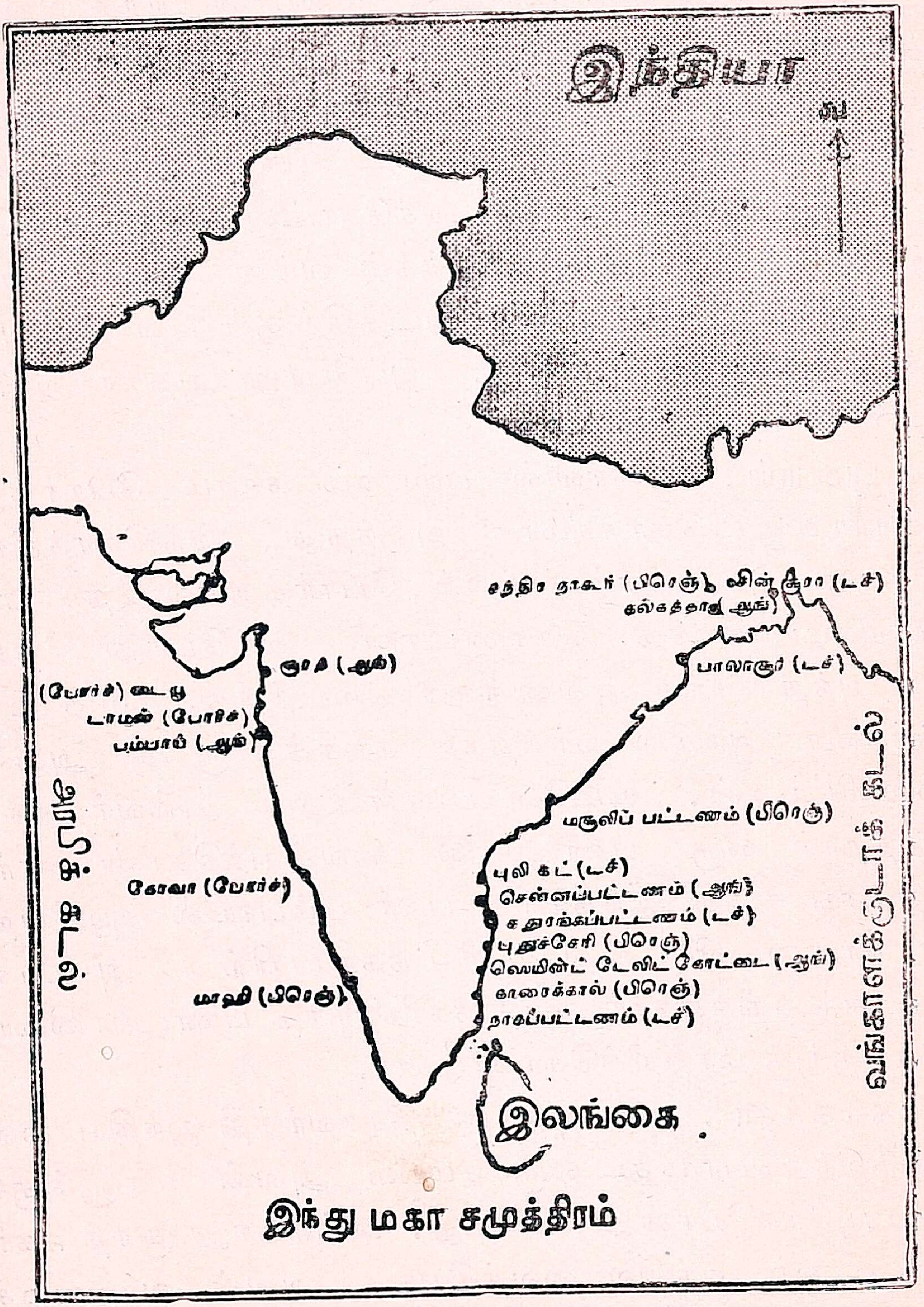

இந்தியாவில் ஐரோப்பிய வர்த்தக ஸ்தலங்கள்

மதி வேண்டினன். அவ்விதமே அனுமதி கிடைத்தது.

அது முதல் ஆங்கில வர்த்தகர் வங்காள மாகாணத்தில் அமோகமாக வாணிபஞ் செய்யத் தொடங்கினர்.

ஆங்கிலேயர் நாளடைவில் கங்கையின் முகத்துவாரத்திலே மூன்று கிராமங்களை விலைக்கு வாங்கி, அங்கே ஒரு நகரம் கட்டிக்கொண்டனர். அந் நகரமே காளிகட்டம் எனப்படும். அதனை ஆங்கிலத்தில் கல்கத்தா என்பர். டில்லி பாதுஷாவின் உத்தரவைக் கொண்டு அந் நகரிலே போர்ட் வில்லியம் என்னும் கோட்டையொன்றும் நிர்மாணித்துக் கொண்டார்கள். நாளடைவில் கல்கத்தா ஒரு பெரிய நகரமாயிற்று.

32. ஆங்கில - பிரஞ்சு வியாபாரப் போட்டி

இந்தியாவிலே ஆங்கிலேயரின் வர்த்தகப் பெருக்கினைக் கண்டு மிக்க அழுக்காறு கொண்ட டச்சுக்காரரும் போர்த்துகேசியரும் தலைசாய்ந்து போயினர். பின்பு, ஆங்கிலேயருக்கும் பிரஞ்சுக்காரருக்கும் வியாபாரத்திலே கடும்போட்டி மூண்டது.

அங்கிலேயில் ஐரோப்பாவிலே ஆங்கிலேயருக்கும் பிரஞ்சுக்காரருக்கும் 1745ல் சண்டை தொடங்கியது. உடனே இந்தியாவிலும் அவ்விரு ஜாதியார்கள் தமக்குள்ளே சண்டைக்கு ஆயத்த மாயினர். 1746ல் லாபோர்டானே என்னும் பிரஞ்சு வீரன் ஒரு கப்பல் படையுடன் டூப்ளேக்கு உதவி செய்ய இங்கு வந்தான்.

உடனே பிரஞ்சுக்காரர்கள் சென்னை நகரின்மீது பாய்ந்து அதனைப் பிடித்துக் கொண்டனர். அப்போது சென்னைக் கவர்னரும் மற்றும் பல ஆங்கிலேயரும் பிரஞ்சுக்காரரிடம் சிறைப்பட்டனர். அவர்களில் கிளைவ் என்பான் தந்திரமாகத் தப்பி, கூடலூரிலுள்ள ஸெயிண்ட் டேவிட் கோட்டை சேர்ந்தான்.

அப்போது கர்நாடகத்திலே அன்வருதீன் என்பவன் ஆற்காட் நவாபாக இருந்தான். ஆங்கில வர்த்தகர் அந்நவாபிடம் சென்று முறையிட்டுக் கொண்டனர். கொள்ளவே, சென்னையை ஆங்கிலேயருக்குக் கொடுத்து விடும்படி அவன் பிரஞ்சுக்காரருக்கு உத்தரவிட்டான். டூப்ளே அதனை மதிக்கவில்லை. அதன்மேல் நவாப் தன் குமாரனிடம் ஒரு சேனையைக் கொடுத்தனுப்பினான். அச்சேனை சென்னையிலுள்ள மயிலாப்பூருக்கு அருகே பிரஞ்சுக்காரரிடம் தோல்வி கொண்டது. ஐரோப்பியருக்கும் இந்தியருக்கும் நடந்த முதல் சண்டை இதுவே.

அவ் வெற்றியுடன் டூப்ளே நிற்கவில்லை; கூடலூரிலே ஆங்கிலேயருக்குச் சொந்தமான ஸெயிண்ட் டேவிட் கோட்டையையும் பிடிக்க முயன்றான். பிரான்ஸிலிருந்து கப்பல் படையுடன் வந்த லாபோர்டானே, ஆங்கிலேயரிடமிருந்து கைக்கூலி வாங்கிக்கொண்டு ஊருக்குப் போய்விட்டான். என்றாலும் தனியே நின்று அக்கோட்டையைக் கைப்பற்ற முயன்றான் டூப்ளே. இதற்குள் ஆங்கிலேயருக்கு இங்கிலாந்திலிருந்து ஒரு துணைப்படை வந்ததனால், டூப்ளேயின் முயற்சி கைகூடவில்லை.

இனி எட்டிக்குப் போட்டியாக ஆங்கிலேயர் பிரஞ்சுக்காரருக்குச் சொந்தமான புதுச்சேரியைப் பிடித்துக்கொள்ள முயற்சி செய்தனர். டூப்ளேயின் பெருவீரமும் மதிவன்மையும் ஓங்கி நிற்கவே, ஆங்கிலேயரின் முயற்சி பலிக்கவில்லை. இதற்கிடையில், ஐரோப்பாவிலே அவ்விரு திறத்தாருக்கும் சமாதானம் உண்டாயிற்று. உடனே இந்தியாவிலும் அவர்கள் சமரஸம் கொண்டனர். இதன் பலனாக ஆங்கிலேயர் மீண்டும் சென்னையை அடைந்தனர்.

---

33. கர்நாடகத்தில் குழப்பம்

இந்தியாவிலே 1748-ஆம் மகத்தான பல சம்பவங்கள் ஏற்பட்டன. டில்லி பாதுஷாவாக இருந்த முகம்மது ஷா இறந்துபோனான்; இந்தியாவிலே ஏக சக்கராதிபத்தியம் கொள்ளக் கருதிய மகாராஷ்டிரரின் மன்னவனான ஸாஹு சதாரா நகரில் காலகதியானான்; டில்லி மொகலாய வரசின் அவலங்கண்டு தட்சணத்தின் பிரதிநிதியாக விருந்து அப்பால் ஹைதராபாத்தில் தனியரசு கொண்ட நிஜாம் உயிர் நீத்தான்.

தட்சணத்திலே நிஜாம் தனியரசு கொண்டதும், தென்னிந்தியாவின் மேலதிகாரியான கர்நாடக நவாப் அந்த நிஜாமுக்கு உட்பட்டு நடக்கலானான். நிஜாம் இறந்தவுடனே அவனது இரண்டாவது குமாரன் நாஸர் ஜங் என்பவன் பட்டத்துக்கு வந்தான். இது கண்டு, நிஜாமின் பேரன் முஸபர் ஜங் என்பான் தானே பட்டத்திற்கு உரியவன் என்று கலகஞ் செய்யலானான்.

நிஜாமின் காலத்தில் கர்நாடக நவாபாக ஆற்காட்டில் விளங்கியவன் அன்வருதீன். நிஜாம் மரித்துவிடவே அன்வருதீன் துணையிழந்து நிற்க நேர்ந்தது. அப்போது பழைய கர்நாடக வமிசத்தைச் சேர்ந்த சந்தா சாகிப் என்பவன் கர்நாடக நவாப் பதவி தனக்கே உரியதென வாதாடினான். இவ்விதம் நிஜாமின் பதவிக்கும் கர்நாடக நவாபின் பதவிக்கும் போட்டி ஏற்படலாயிற்று.

முஸபர் ஜங்கும் சந்தாசாகிபும் சேர்ந்து பிரஞ்சுக்காரரின் உதவியை நாடினர். தென்னிந்தியாவில் சர்வாதிகாரம் கொள்ளக் காத்திருந்த டூப்ளே அவ்விருவருக்கும் துணை போக முற்பட்டான். முஸபர் ஜங்கை நிஜாமாகவும், சந்தாசாகிபை நவாபாகவும் நியமித்துவிடின், தன் கருத்து கைகூடும் என்பதே டூப்ளேயின் நினைப்பு.

முஸபர் ஜங்கும் சந்தா சாகிபும் ஒரு பெரும் படையுடன் சென்று, அன்வருதீனை எதிர்த்தனர். ஆம்பூரிலே அன்வருதீன் சேனை முறிபட்டது; அன்வருதீனும் படுகளத்தில் மாண்டுபோனான். உடனே அவன் மைந்தன் முகம்மதலி அச்சங்கொண்டு, திருச்சிராப்பள்ளிக்கு ஓடி ஒளிந்துகொண்டான். அப்பொழுது சந்தா சாகிப் ஆற்காட்டிலே கர்நாடக நவாபாகச் சிம்மாசனம் ஏறினான். நவாபுக்குத் துணையாக அங்கே சின்னாள் தங்கியிருந்தான் முஸபர் ஜங்.

பகைவரின் வெற்றிகேட்ட நாஸர்ஜங் ஆங்கிலேயரின் துணைகொண்டு, ஆற்காட்டின்மீது படையெடுத்துச்சென்றான். உடனே முஸபர் ஜங்குக்குத் துணையாக டூப்ளே ஒரு சேனையை அனுப்பலானான். அனுப்பியும் நாஸர் ஜங்கிடம் முஸபர் ஜங் சிறைப்படநேர்ந்தது. அதன்மேல் சந்தா சாகிப் பயங்கொண்டு, புதுச்சேரிக்குச் சென்று, டூப்ளேயிடம் சரண் புகுந்தான். சூழ்ச்சியில் வல்ல டூப்ளே அந்த நாஸர் ஜங்கின் சேனாவீரரில் சிலரைத் தன் பக்கம் இழுத்துக் கொண்டனன்.

அச்சமயம் புஸ்ஸி என்னும் பிரஞ்சு வீரன் ஒரு படையுடன் சென்று, செஞ்சிக் கோட்டையை வசஞ் செய்து கொண்டான். புஸ்ஸியை நாஸர்ஜங் எதிர்த்துப் போர்புரிய முயன்றனன். அதில் நாஸர் ஜங் உயிரிழக்க நேர்ந்தது. உடனே முஸபர் ஜங்கை நிஜாமாக்கினான் டூப்ளே. புதிய நிஜாம் புதுச்சேரியிலிருந்து ஹைதராபாத்துக்குப் போகையில், வழியிலே வஞ்சனையால் கொலையுண்டு போயினான்.

உடனே புஸ்ஸி என்பான் நாஸர் ஜங்கின் சோதரனான ஸலபத் ஜங் என்பானை நிஜாமாக்கினான். இதற்கு ஈடாக மசூலிப்பட்டணம் பிரஞ்சுக்காரருக்குக் கிடைத்தது; மேலும் கஞ்சம் முதல் குண்டூர் வரை வியாபித்

துள்ள வட சர்க்கார் எனும் பிரதேசமும் கிட்டியது. தவிர, கர்நாடகத்தின் கவர்னராயிருக்கும் பெருமையும் நிஜாமின் நட்பினுல் டூப்ளேக்கு வாய்த்தது. அதனுல் தென்னிந்தியா வெங்கும் பிரஞ்சுக்காரருக்கு அந்தஸ்தும் ஆதிக்கமும் பெருகலாயின.

ஆம்பூர்ச் சண்டையில் அன்வருதீன் மாண்டுபோக, மைந்தன் முகம்மதலி திருச்சிக்கு ஓடினு னல்லவா? பிரஞ்சுக்காரரின் உதவிகொண்டு அந்த முகம்மதலியை அங்கே முற்றுகையிட்டான் சந்தா சாகிப். முகம்மதலியும் அவனுக்குத் துணையாக வந்த ஆங்கிலேயரும் கோட்டைக்குள்ளே சிக்கிக்கொண்டார்கள். பிரஞ்சுக்காரரை எதிர்த்து வெற்றிபெற முடியாதெனக் கண்ட முகம்மதலி, அவர்களுடன் சமாதானங்கொள்ள எண்ணிஞன்.

முகம்மதலி நினைத்த வண்ணம் காரியம் நடந்துவிட்டால், இங்கே ஆங்கில வர்த்தகரின் நிலைமை படுமோசமாகிவிடும். யாது செய்வதென ஆங்கிலேயர் திகைத்தனர்.

---

34. கிளைவின் எழுச்சி

திருச்சிக் கோட்டைக்குள் திகைத்துக் கிடந்த முகம்மதலிக்கு உதவிபுரியின், பிரஞ்சுக்காரரை ஆங்கிலேயர் மிஞ்சிவிடலாம்; நிம்மதியாக வர்த்தகமும் புரியலாம்; பிரதேசங்களும் இனுமாகக் கிடைக்கும் என்று ஆங்கிலேயர் எண்ணி நின்றனர். எனினும் அதற்கான உபாயமும் துணிவும் அவர்களுக்குத் தோன்றவில்லை. அச்சமயம் கிளைவ் சொன்ன யோசனை இது:—

'பிரஞ்சுக்காரரும் சந்தா சாகிபும் திருச்சிக் கோட்டையை முற்றுகையிட்டு நிற்கின்றனர். பிரஞ்சுக்காரரின் சேனையிலே ஒரு பகுதி திருச்சியிலும், ஒரு பகுதி புதுச்சேரியிலும், மற்ருெரு பகுதி ஹைதராபாத்திலும் உள்ளன. இப்படி அவர்கள் சேனை சிதறிக் கிடக்கையில்,

நவாபின் தலைநகரான ஆற்காட்டை நாம் துணிந்து தாக்கினால், சந்தாசாகிப் திருச்சியைவிட்டு ஆற்காட்டுக்கு விரைந்துசெல்ல நேரும். அப்போது திருச்சியை முற்றுகையிடும் பகைவரின் பலம் குறைந்துபோம்; முகம்மதலிக்கு நேர்ந்துள்ள ஆபத்தும் தளரும்.'

கிளைவ் கூறிய உபாயங்கேட்டுக் கவர்னர் மிகவும் மெச்சி அவனிடமே ஒரு படையைக் கொடுத்து ஆற்காட்டுக்கு அனுப்பினான். கிளைவும் மிக்க தைரியத்துடன் ஆற்காட்டை நோக்கி நடந்தான். கிளைவின் வருகையை அறிந்ததும், ஆற்காட்டிலிருந்த வீரர் அஞ்சியோடி விட்டனர். கிளைவ் அந்நகரை எளிதில் வசஞ் செய்து, கோட்டையையும் பழுது பார்க்க முயலலானான்.

கிளைவ்

ஆற்காட்டின் கதியை அறிந்தவுடனே, சந்தா சாகிப் தன் மைந்தன் ராஜா சாகிபின் வசம் பதினாயிரம் வீரரையும் பிரஞ்சுக்காரரையும் அனுப்பினான். அப்பெரிய சேனை விரைந்து சென்று, ஆற்காட்டை யடைந்து, ஐம்பது நாள் முற்றுகையிட்டும் நகரை மீட்க முடியவில்லை. சந்தா சாகிபின் மைந்தன் தோற்றோடி விட்டான். அது கேட்டதும் சந்தா சாகிப் பயந்து ஆற்காட்டை நோக்கி வந்தான் ஒரு பெரும் படையுடன். இதற்கிடையில் முராரி ராவ் எனும் மகாராஷ்டிரத்

தலைவனும், ஸெயிண்ட் டேவிட் கோட்டையிலிருந்து ஒரு படையும் கிளைவுக்குத் துணையாக வந்து சேர்ந்தனர்.

கர்நாடகப் பிரதேசங்கள்

இரண்டு பக்கத்துப் படைகளும் காவேரிப்பாக்கம் என்னு

மிடத்தில் சந்தித்துப் போர்புரிந்தன. அதில் சந்தா சாகிப் தோற்றுப் போனன். பிறகு கிளைவும் மேஜர் லாரன்ஸ் எனும் ஆங்கிலத் தளகர்த்தனும் தம் படைகளுடன் திருச்சியை நோக்கிச் சென்றனர். அங்கும் சந்தா சாகிப் தோல்வியே கொண்டான்.

பின்பு, பிரஞ்சுக்காரரும் சந்தா சாகிபும் ஸ்ரீ ரங்கம் சென்று அங்கே ஒளிந்துகொண்டனர். உடனே ஆங்கிலேயர் ஸ்ரீ ரங்கத்தைச் சூழ்ந்துகொள்ள, அப்பகைவரோ கூண்டில் சிக்கிய புலி போலாயினர். சந்தா சாகிப் உயிர் தப்ப எண்ணித் தஞ்சை அரசனிடம் சரண் புகுந்தான். ஆனல் அவன் வஞ்சனையாகக் கொலையுண்டு மடிய நேர்ந்தது. பிரஞ்சுக்காரரும் விதியின்றி ஸ்ரீ ரங்கத்தைக் கைவிட்டு, ஆங்கிலேயரிடம் தஞ்சமாயினர்.

அதனல் ஆங்கிலேயரின் மதிப்பு கர்நாடகமெங்கும் ஓங்கி உயர்ந்தது. முகம்மதலி யாதொரு போட்டியுமில்லாமல் கர்நாடக நவாப் ஆயினன். அதனல், ஆங்கிலேயருக்கு வர்த்தக உரிமைகளும் சலுகைகளும் அபரிமிதமாகக் கிட்டின. டூப்ளே மனமிடிந்து பிரான்ஸுக்குத் திரும்பவேண்டி வந்தது. சுதேச அரசரின் சண்டைகளில் இனிமேல் தலையிடுவதில்லையென ஆங்கிலேயருக்கும் பிரஞ்சுக்காரருக்கும் 1755ல் ஓர் உடன்படிக்கை உண்டாயிற்று.

கர்நாடகத்திலே ஆங்கிலேயரின் மதிப்பு உயர்ந்ததற்கு ராபர்டு கிளைவின் மதிவன்மையே காரணம். ஆதலின் அவன் ஆற்காட்டு வீரன் என்னும் பட்டம் பெற்றான்; படைத் தலைவன் எனும் பதவியும் எய்தினன்; பட்டாக்கத்தியும் பரிசாக அடைந்தான். இவ்வளவு ஏற்றம் படைத்த கிளைவ் சின்ன வயதிலே மகா துஷ்டப் பிள்ளையாக இருந்தான். அவனைப் பாடசாலைக்கு அனுப்பியும் அங்கும் அடங்காப்பிடாரியாகவே விளங்கினன்.

பெற்றோர் இத் துடுக்குப்பிள்ளை தொலைந்தால் போதுமென் றெண்ணி, அவனை இந்தியாவிலே ஆங்கிலக் கம்பனியில் ஒருவேலை பார்க்க அனுப்பினர். குமாஸ்தா வேலையில் மனஞ் செல்லாத அவ்வீர வாலிபன் தற்கொலை செய்துகொள்ள முயன்றும் பலிக்கவில்லை. எனவே 'ஏதோ பெருமை கிட்டும், அதனால்தான் உயிர் போகவில்லை,' என்று அவன் கருதினான்; பின்பு படையில் சேர்ந்து சேவித்து வரலானான். பொல்லாத பிள்ளை யென்று பேர் வாங்கியவன் பின்னாளில் பெருமை பெற்றதற்கு அவன் மதிநலமே ஆதாரமாம்.

1756ஆ ஐரோப்பாவில் ஆங்கிலேயருக்கும் பிரஞ்சுக்காரருக்கும் சண்டை மூண்டது. உடனே வழக்கம் போல் இந்தியாவிலும் அவ்விரு திறத்தினரும் போரில் இறங்கலாயினர். இதற்கு முன்னதாகவே, வங்காளத்திலுள்ள நவாபை ஆங்கிலேயர் தள்ளிவிட்டு வேறொருவனை நவாபாக்கி, அங்கே ஆதிக்கஞ் செலுத்திவந்தனர். ஆங்கிலேயருக்கும் பிரஞ்சுக்காரருக்கும் போர் தொடங்கியவுடனே, வங்காளத்திலிருந்த கிளைவ் அங்கே பிரஞ்சுக்காரருக்குச் சொந்தமா யிருந்த சந்திரநாகூர் எனும் நகரைப் பிடித்துக்கொண்டான்.

கௌண்ட் டி லாலி எனும் பிரஞ்சு தளகர்த்தன் 1758ஆ ஒரு பெரும் படையுடன் கிளம்பி, ஸெயிண்ட் டேவிட் கோட்டை, ஆற்காடு இவற்றைப் பிடித்துக் கொண்டு சென்னையையும் தாக்கலானான்; அப்போது ஹைதராபாத்திலிருந்து புஸ்ஸி என்னும் தளகர்த்தனைத் துணை வரும்படியும் வேண்டினான்.

கிளைவ் அஃதறிந்து வட சர்க்காரை எதிர்க்குமாறு கர்னல் போர்ட் என்பவனை ஏவினான். போர்டும் அவ்வாறே வட சர்க்காரை வசஞ்செய்து கொண்டனன். ஹைதராபாத்தைவிட்டுப் புஸ்ஸி புறப்பட்டதும் நிஜாம்

என்பானே பிரஞ்சுக்காரரின் உதவியைக் கைவிட்டு, ஆங்கிலேயருடன் நட்புரிமை கொண்டான்.

சென்னையை முற்றுகையிட்ட லாலியிடம் போதுமான கப்பல்படையில்லை; அன்றியும் பிரஞ்சு அதிகாரிகளிடம் வேற்றுமை மிகுந்திருந்தது. இதனுல் லாலி போர் முகத்திலிருந்து புறங்காட்டி ஒட நேர்ந்தது.

அப்போது கர்னல் கூட் என்பவன் லாலியைத் துரத்திச் சென்று, வந்தவாசி என்னுமிடத்தில் 1760ஆு சண்டை போட்டு, அங்கே புஸ்ஸியைச் சிறைபிடித்தான். லாலியோ தப்பியோடிப் புதுச்சேரி சேர்ந்தான். கர்னல் கூட் என்பவன் புதுச்சேரிக்குச் சென்று, அங்குள்ள கோட்டை கொத்தளங்களை யெல்லாம் இடித்துத் தள்ளித் தரைமட்ட மாக்கினுன்.

புதுச்சேரி ஆங்கிலேயரின் வசமாகிவிடவே பிரஞ்சுக்காரரின் பெருமை முழுதும் மங்கிவிட்டது. ஹைதராபாத்திலும் கர்நாடகத்திலும் ஆங்கிலேயருக்குச் செல்வாக்கு இன்னும் உயர்ந்தது. வட சர்க்காரும் அவர்களுக்குக் கிட்டியது. உடனே இந்திய சுதேச அரசர் ஆங்கிலேயரிடம் மிகுந்த மதிப்பு வைக்கலாயினர்.

அப்பால் 1763ஆு ஐரோப்பாவில் ஆங்கிலேயருக்கும் பிரஞ்சுக்காரருக்கும் சமாதானம் உண்டாகவே இந்தியாவிலும் அவ் வினத்தார்கள் தம்முள் சண்டையை ஒழித்துச் சமாதானம் செய்து கொண்டார்கள். அப்போது புதுச்சேரி, காரைக்கால், சந்திரநாகூர் ஆகிய இடங்களைப் பிரஞ்சுக்காரருக்கு ஆங்கிலேயர் திருப்பிக் கொடுத்தனர். இப்போதும் அவ்விடங்கள் பிரஞ்சுக்காரருக்குச் சொந்தமாய் உள்ளன.

---

35. வங்காளத்தில் ஆங்கில ஆதிக்கம்

வங்காள நவாப் அலிவர்டிகான், தெற்கிலே ஆங்கில ஆதிக்கம் ஓங்குதல்கண்டு, நாளடைவில் இந்தியா வெங்கும் அவர்களுக்கு ஆதிக்கம் ஓங்கிவிடுமென மதித்துணர்ந்தனன். அவன் கண் மூடியதும் அவன் பேரன் ஸிராஜ் உத் தௌலா என்பவன் நவாப் ஆனுன். ஆங்கிலேயரின் விஷயத்தில் ஸர்வ ஜாக்கிரதையாக நடந்து கொள்ளவேண்டுமென்று தன் பேரனுக்கு அலிவர்டிகான் புத்தி சொல்லிப்போனுன்.

கல்கத்தாவிலுள்ள போர்ட் வில்லியம் என்னும் கோட்டையை ஆங்கிலேயர் பழுது பார்த்து நன்கமைத்தனர். அது குறித்து இருவருக்கும் தகராறு ஏற்பட்டது. அதன்மேல் 1756ஆ ஸிராஜ் உத் தௌலன் ஒரு பெரும் படையுடன் சென்று, கல்கத்தாவைப் பிடித்துக் கொண்டான். அப்போது ஆங்கிலேயரில் சிலர் தம் மனைவி மக்களுடன் படகுகளிலேறித் தப்பி யோடினர்; சிலர் சிறைப்பட்டனர். இச்செய்தி சென்னைக்கு எட்டவே, கிளைவ் ஒரு சேனையுடன் கல்கத்தாவை நோக்கி விரைந்தான். அட்மிரல் வாட்ஸன் என்பவனும் ஒரு கப்பல் படையுடன் அவனுக்குத் துணையாகச் சென்ருன்.

ஸிராஜ் உத் தௌலா

அவ்விருவரும் போர்ட் வில்லியத்தைத் தாக்கிப் பிடித்துக்கொண்டார்கள்; நவாபுக்குச் சொந்தமான ஹூக்ளி நகரையும் கொள்ளையிட்டார்கள்; அதன்மேல்

ஓர் உடன்படிக்கை ஏற்பட்டது. அதன்படி ஆங்கிலக் கைதிகளை விடுவிக்கவும், ஆங்கிலேயருடன் நேசமாக வாழவும் நவாப் ஒப்புக்கொண்டான். முன்போல் வங்காளத்தில் வரியின்றி வர்த்தகம் புரியவும், கோட்டை கொத்தளங்களை மராமத்து செய்துகொள்ளவும் ஆங்கிலேயர் உரிமை பெற்றனர்.

இந்த உடன்பாடு நீடித்து நிலைக்கவில்லை. வங்காளத்திலிருந்து ஆங்கிலேயரை விரட்டிவிட அவன் சதி செய்து வந்தான். வங்காளப் பெருமக்களில் பலர் அவனுக்குப் பகைவராயினர். அவர்களுடன் கலந்துகொண்டு, நவாபைத் தொலைத்துவிட ராபர்ட் கிளைவும் சூழ்ச்சி புரியலானான். நவாபின் சேனைத் தலைவனான மீர் ஜாபர் என்பவனும் அச் சூழ்ச்சிக்கு உடந்தையாக நின்றான்.

நவாபு ஆங்கிலேயரைத் தாக்குமாறு ஒரு பெரும் படையுடன் கிளம்பினான். 1757ஆ பிளாஸி எனுமிடத்தில் இரு பக்கத்துப் படைகளும் சந்தித்தன. சண்டையின் நடுவே ஸிராஜ் உத் தௌலனை மீர் ஜாபர் கைவிட்டகன்றான். நவாப் தோற்றோட நேர்ந்தது; முடிவில் வஞ்சனையாகப் படுகொலை யாயினன்.

நவாப் ஓடிப்போனதும், மூர்ஷிதாபாத் நகருக்குச் சென்று, மீர் ஜாபரை வங்க நவாப் பதவியில் அமர்த்தினான் ராபர்ட் கிளைவ். அதனால் மீர்ஜாபர் ஆங்கிலேயருக்கு ஏராளமான வெகுமதி வழங்கினான்; கிளைவ் முதலிய அதிகாரிகளுக்கும் வெகு பணம் கொடுத்தான்; கல்கத்தாவுக்கு அடுத்த ஜில்லாவை ஆங்கிலேயருக்கு ஜாகீராக வழங்கினான். பிளாஸி யுத்தத்தில் இங்ஙனம் அடைந்த வெற்றியே வங்காளத்தில் ஆங்கிலேய ராஜ்யம் ஏற்படுவதற்கு அடிப்படை ஆயிற்று.

சண்டை சச்சரவு காரணமாகவும், ஏராளமான சம்மானம் வழங்கியது காரணமாகவும் மீர் ஜாபரின் பொக்

கிஷம் வறண்டு போயிற்று. இங்கிலேயில், துணைபுரிந்த ஆங்கிலப் படைகளின் போஷணைக்குரிய பணத்தைக் கொடுக்க அவனால் ஆகவில்லை. தனது சேனாவீரருக்குச் சம்பளங் கொடுக்கவும் வகையில்லாது அவன் விழிக்க லானான். அதன்மேல் அவன் டச்சுக்காரரின் துணையை நாடி, ஆங்கிலேயரைத் துரத்திவிடக் கருதலாயினன்.

ஆங்கிலேயரிடம் அசூயை கொண்டு கிடந்த டச்சுக் காரர் ஜாவாத் தீவினின்று தம் கப்பல் படையை வர வழைத்தனர். கிளேவ் அதனை முன்னதாகவே உணர்ந்து, டச்சுக்காரருக்குச் சொந்தமான சின்ஸுரா என்னும் நகரை வசஞ்செய்து கொண்டனன். அதுகண்ட மீர் ஜாபர் ஆங்கிலேயரிடம் சரண் புகுந்து மன்னிக்குமாறு வேண்டிக்கொண்டான். பின்பு கிளேவ் 1760ஆ இங்கி லாந்துக்குச் செல்லலானான்.

---

36. வங்காளத்தின் பரிபாலனம்

கிளேவ் போனபின்னர், இங்கே கம்பனியின் காரியங்கள் சீர்கேடடைந்தன. வியாபாரத்தில் நாட்டம் மிகுந் திருந்த ஆங்கில உத்தியோகஸ்தர், இனி ராஜ ஸ்தாபகர் களுமாயினர். அனைவரும் எவ்வழியிலேனும் செல்வம் தேடவே விரும்பினார்கள். நெறிப்படுத்துவோர் எவரும் இல்லாதுபோயினர். டில்லி சக்கரவர்த்தியின் அதிகாரம் பெயரளவில்தான் இருந்தது. மராட்டியரும் ஆப்கானி யரும் போட்டியில் மூழ்கிக் கிடந்தனர். கம்பனியின் உத்தியோகஸ்தர்களும் சொந்தத்தில் வர்த்தகம் புரியத் தொடங்கினர்; மீர் ஜாபரை நீக்கி வேறொருவனை அப் பதவியில் அமர்த்தவும் அவர்கள் கருதினர்.

பிறகு மீர் ஜாபரை நீக்கிவிட்டு, அவன் மருமகனான மீர் காஸிம் என்பவனை நவாபாக்கினர். தனது மாமனார்

ஆங்கிலேயருக்குத் தரவேண்டிய பாக்கிப் பணத்தை யெல்லாம் தரவும், மேற்கொண்டும் ஒரு பெருந்தொகை கொடுக்கவும், மீர் காஸிம் ஒப்புக்கொண்டான்; அத்துடன் மிதுனபுரி, பரத்வான், சிட்டகாங் ஆகிய ஜில்லாக்களையும் ஆங்கிலேயருக்கு வழங்கினன். இவ்வாருக ஆங்கிலேயருக்கு வங்காளத்திலே நாடு பெருகிற்று.

மீர் காஸிம் திறமையும் தகுதியுங் கொண்டு பரிபாலனம் பண்ணிவந்தான். அப்பொழுது அவனுக்கும் ஆங்கில வர்த்தகருக்கும் தகராறு ஏற்பட்டது. அதன் விவரம் என்னவென்ருல், வரி செலுத்தாமல் வங்காளத்தில் வர்த்தகம் புரிய ஆங்கிலக் கம்பனியார் அனுமதி பெற்றிருந்தார்கள் அல்லவா? கம்பனியின் உத்தியோகஸ்தர்களும் சொந்தத்தில் வாணிபஞ் செய்துவந்தனர். இவர்களும் வரி செலுத்தாமல் வர்த்தகம் புரியலாமென மீர் ஜாபர் சம்மதி கொடுத்திருந்தான். இந்திய வர்த்தகர் மட்டும் வரி செலுத்தவேண்டி யிருந்தது.

அங்கிலேயில் கம்பனி உத்தியோகஸ்தர்கள் இந்திய வர்த்தகரிடமிருந்து கைக்கூலி வாங்கிக்கொண்டு, அவர்களின் சரக்குகளையும் தங்கள் சரக்கென்றே கூறி, வரி கொடாமல் எடுத்துச் சென்று வரலாயினர். நவாபின் வரி வருமானம் வரவரக் குறைந்து பூஜ்யமாகி விட்டது. இதுகண்ட மீர் காஸிம், கம்பனி மட்டுமே வரி செலுத்தாமல் வர்த்தகம் புரியலாம், ஏனையோர் அனைவரும் வரி செலுத்தியே யாகவேண்டும் என்று உத்தரவிட்டான். கம்பனி உத்தியோகஸ்தர்கள் அந்த உத்தரவை மதித்து நடக்கவில்லை. ஆதலின், இந்திய வர்த்தகரும் வரியின்றி வர்த்தகம் பண்ணலாமென அவன் ஆணையிட்டான்.

ஆதலினுல் கம்பனியின் உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு மீர் காஸிமின்மீது கடுப்பு மிகுந்தது. இதன் விளைவாக மீர் காஸிம் பதவி யிழந்தான்; ஆங்கிலேயர் இஷ்டம்

போல் சொந்த வியாபாரம் செய்யவும், அன்னுருக்கு உண்டான நஷ்டத்தை ஈடுசெய்யவும் ஒப்புக்கொண்டு மீர் ஜாபர் 1763ஆ மீண்டும் நவாபாக வந்தான். மீர் காஸிம் சும்மா இருக்கவில்லை ; டில்லி பாதுஷாவான ஷா அலம், அயோத்தி நவாப் ஆகிய இருவரையும் சேர்த்துக்கொண்டு, ஆங்கிலேயருக்குச் சொந்தமான பாட்ஞு நகரைப் பிடித்துக்கொண்டான். அச்சமயம் அங்கிருந்த ஆங்கிலேயர் அனைவரும் படுகொலை ஆயினர். பின்பு அம் மூவரும் சேர்ந்து, பெருஞ் சேனையுடன் புறப்பட்டனர்.

பக்ஸார் என்னுமிடத்தில் ஆங்கிலேயரின் சேனையும் அம்மூவரின் படைகளும் சந்தித்தன. மேஜர் மன்ரூ எனும் ஆங்கில தளகர்த்தன் 1764-ஆ அம் மூவரையும் தோற்கடித்தான். என்றாலும் அயோத்தி நவாப் மறுபடியும் ஒரு பெரிய சேனைகொண்டு ஆங்கிலேயரை எதிர்த்தான். கோரா எனுமிடத்தில் மீண்டும் அவன் தோற்ரூட நேர்ந்தது. உடனே வட இந்தியா எங்கும் ஆங்கிலேயரின் மதிப்பு ஓங்கியது. முடிவில் அயோத்தி நவாபும் டில்லிபாதுஷாவும் ஆங்கிலேயரிடம் சரண்புகுந்தனர். பின்பு மறுபடியும் மீர் ஜாபரையே வங்காள நவாபாக ஆங்கிலேயர் தூக்கி வைத்தனர்.

பாட்ஞுவில் நடந்த படுகொலையும், மீர் காசிமுடன் உண்டான சச்சரவும் இங்கிலாந்துக்கு எட்டின. கம்பனியின் மேலதிகாரிகள் உடனே ஆங்கிருந்த கிளைவை வங்காளத்தின் கவர்னராகவும் சேஞதிபதியாகவும் நியமித்தனுப்பினர். சர்வாதிகார புருஷனுக அவன் இங்கே வந்து சேர்ந்ததும், நேரே அலகபாத் சென்று, டில்லி பாதுஷாவையும் அயோத்தி நவாபையும் கண்டு பேசினுன். அதன்மேல் அவர்களுக் கிடையே சமரஸமான ஓர் உடன்பாடு ஏற்பட்டது. அதன் விவரம் என்னவென்ருல் :—(1) வங்காளம், பீகார், ஒரிஸ்ஸா ஆகிய மூன்று

மாகாணங்களிலும் பாதுஷாவின் பிரதிநிதியாகவிருந்து வரி வசூலிக்கும் உரிமை ஆங்கிலேயருக்குக் கிட்டியது. (2) நியாய பரிபாலன விஷயம் மட்டும் வங்காள நவாபுக்கு உட்பட்டிருக்கும். (3) கங்கைக்கும் யமுனைக்கும் இடையிலுள்ள கோரா, அலகாபாத் ஆகிய இரண்டும் பாதுஷாவிடம் இருக்கும். (4) பாதுஷாவுக்கு ஆண்டு தோறும் ஆங்கில வர்த்தகர் 26 லட்சம் ரூபாய் கொடுத்து வரவேண்

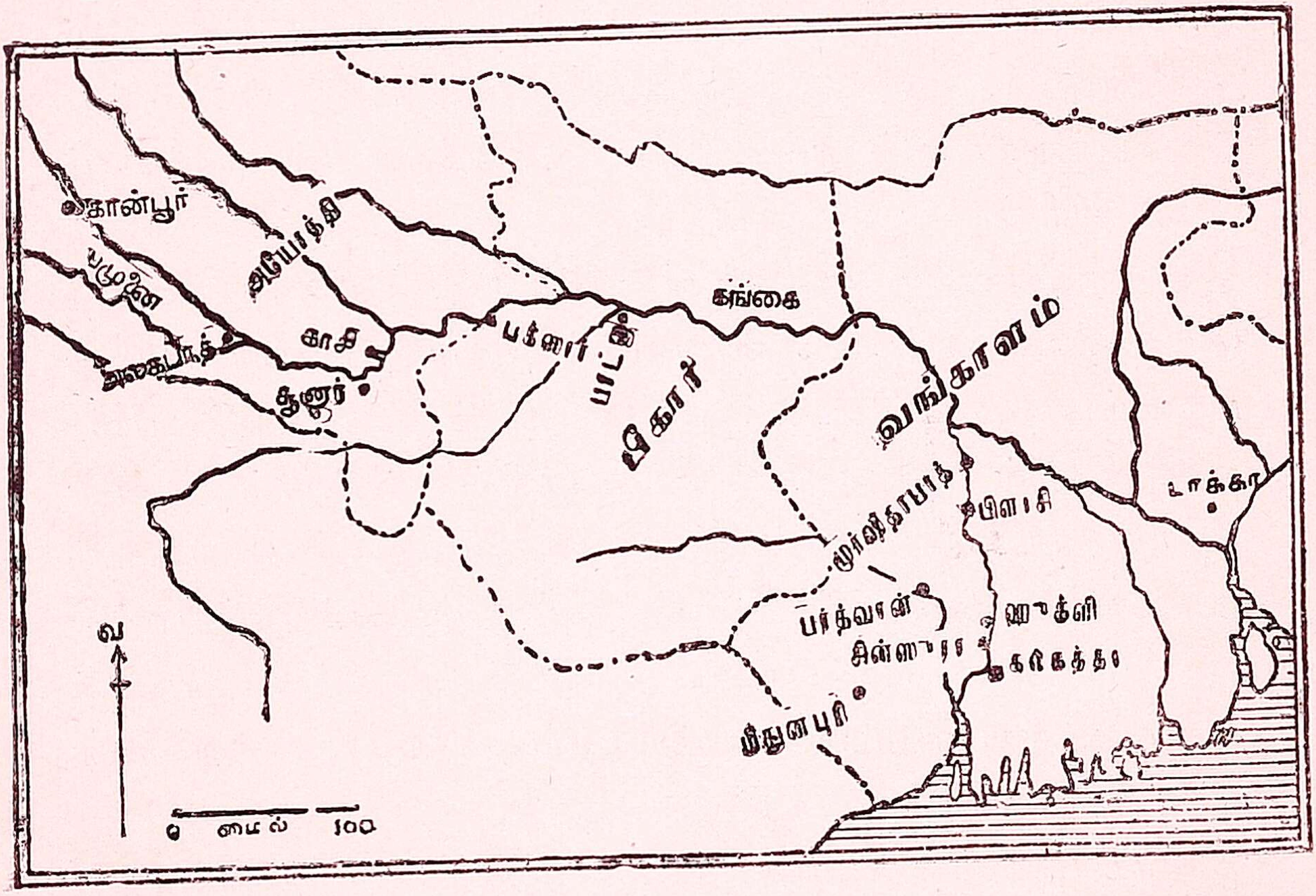

வங்காளம், பீஹார், அயோத்தி

டும். (5) சம்மானமாக ஆங்கிலேயருக்கு அயோத்தி நவாப் ஐந்து கோடி ரூபாய் கொடுக்கவேண்டும். யுத்தச் செலவுக்காகவும் ஐம்பது லட்சம் அவன் தரவேண்டும்.

பின்பு சின்னாளில் மீர் ஜாபர் மாண்டுபோக, அவன் மகனொருவனை ஆங்கிலேயர் நவாபாக ஆக்கினர். கிளைவ் வங்காளத்தில் வரி வசூலிப்பதையும் நீதி பரிபாலனத்தையும் நவாபினிடம் விட்டார். பாதுகாப்பினையும் வரிப் பணத்தைச் செலவு செய்யும் அதிகாரத்தையும் கம்பனி

யாரின் வசத்திலேயே வைத்துக்கொண்டார். இப்படி நவாபுக்கும் ஆங்கிலேயருக்கும் அதிகாரம் பங்கிடப் பட்டதால் இதனை இரட்டை ஆட்சி முறை என்பர்.

கம்பனி உத்தியோகஸ்தர்களின் நடத்தைப் பிச கைப் போக்க ராபர்ட் கிளைவ் பல ஏற்பாடுகள் செய் தார்; அவர்களின் சம்பளத்தை உயர்த்தினர்; சொந் தத்தில் அவர்கள் வியாபாரஞ் செய்வதைத் தடுத்தார்; இந்தியரிடமிருந்து வெகுமதி வாங்கக் கூடாதெனவும் விதித்தார். பின்னர் 1767-ஆம் அவர் தமது சொந்த நாடான இங்கிலாந்துக்குப் போனர்.

கிளைவின் விரோதிகள் அங்கே அவர்மீது பற்பல பழி சுமத்தினர். இங்கிலாந்திலுள்ள காமன்ஸ் சபையார் அப்பழிகளை யெல்லாம் விசாரித்து, கிளைவ் நிரபராதி என்று தீர்ப்பளித்தனர்; இங்கிலாந்துக்குப் பேருழியம் புரிந்த பெருமா னென்றும் பாராட்டினர். எனினும் கிளைவுக்கோ மனநோய் மூண்டது; உடல் நலமும் குன்றி யது. 1774-ஆம் அவர் தற்கொலை செய்து கொண்டார்.

---

37. வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ் (1772—1785)

இந்தியாவிலே ஆங்கிலேயர் அரசுகோள்ள அடிகோலி யது கிளைவ். அந்த அடிப்படையின்மீது ராஜ்ய மென்னும் மாளிகை சமைத்தவர் வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ். கிளைவைப்போல் ஹேஸ்டிங்ஸூம் பால்யமுதல் கம்பனி யிலே குமாஸ்தா வேலையிலிருந்து படிப்படியாக உயர்ந்த பதவி பெற்றவர்; மதிநுட்பமும் மகா சாமர்த்தியமும் வாய்ந்தவர்; ஹிந்தி பாஷையையும், மொகலாய ராஜ்ய பாஷையான பாரசீக பாஷையையும் நன்குணர்ந்தவர்.

இரட்டையாட்சிமுறை, கொடிய பஞ்சம், வியாபாரச் சுணக்கம், இவற்றால் நேர்ந்த பணக்கஷ்டத்தைக் குறைக்

கவும், வருவாயைப் பெருக்கவும் கம்பனியின் மேலதிகாரிகள் வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸுக்கு உத்தரவு செய்தனர். உடனே அவர் வங்காளத்தில் இரட்டையாட்சி முறையை ஒழித்தார்; தேசத்தை ஜில்லாக்களாகப் பிரித்தார்; ஒவ்வொரு ஜில்லாவுக்கும் ஓரொரு ஆங்கிலக் கலெக்டரை ஸர்வாதிகாரியாக நியமித்தார்; நீதி விசாரணை புரியும் போது கலெக்டர்களுக்கு உதவி புரிய சாஸ்திரிகளையும் காஜிகளையும் நியமித்தார்.

ஆண்டுதோறும் ஆங்கிலேயரிடம் 26 லட்சம் ரூபா பெற்றுவந்த ஷா அலம், மகாராஷ்டிரரின் கை ஓங்குதல் கண்டு, அவர்களின் பக்கம் சேர்ந்து வாழ்ந்து வரலானான். உடனே, அவனுக்குக் கொடுத்துவந்த வருஷாந்தரத் தொகையை ஹேஸ்டிங்ஸ் நிறுத்திவிட்டார்; ஷா அலத்தின் ஆதீனத்திலிருந்த கோரா, அலகாபாத் ஆகிய இரு பிரதேசங்களையும் அயோத்தி நவாபிடம் ஐம்பது லட்ச ரூபாய்க்கு விற்றார்; வங்காள நவாபின் செலவுக்குக் கொடுத்துவந்த தொகையையும் பாதியளவு குறைத்துச் சிக்கனஞ் செய்தார்.

அயோத்திக்கு அப்பால் ரோகில்கண்டு எனும் பிரதேசமொன்றுண்டு. அங்குள்ள மக்கள் ரோகில்லர் எனப்படுவர். அவர்களின் தேசத்தைக் கைப்பற்றிக்கொள்ள அயோத்தி நவாப் ஆவல்கொண்டான். அதற்குத் துணை புரியின், படைச் செலவுக்காகப் பெருந்தொகை தருவதாக அந் நவாப் சொன்னான். நவாபுக்கு ஹேஸ்டிங்ஸ் துணைபுரியவே ரோஹில்கண்டு நவாப் வசமாயிற்று.

ரெகுலேடிங் ஆக்ட்: கம்பனிக்கு இருபது லட்சம் பவுன் கடன் இருந்தது. கம்பனியின் மேலதிகாரிகள் இங்கிலாந்திலுள்ள துரைத்தனத்தையண்டிக் கடன் கேட்டார்கள். அத்துரைத்தனத்தாரோ கம்பனியின்மீது ஆதிக்கம்பெற விரும்பி, ரெகுலேடிங் ஆக்ட் எனும் சட்டம்

செய்து, அக் கம்பனிக்குக் கடன் கொடுத்து உதவினார்கள். இந்தியாவில் ஆங்கிலக் கீழிந்திய கம்பனிக்குச் சொந்தமான பிரதேச ஆட்சியை ஒழுங்கு செய்வதே அச் சட்டத்தின் நோக்கம்.

வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ்

அச் சட்டத்தின் சாரம் யாதெனில்: 1. வங்காளத்தின் கவர்னரே இந்தியாவில் கம்பனிக்குச் சொந்தமான பிரதேசம் முழுவதற்கும் மேலான அதிபதி. ஆதலின் அவரே கவர்னர்ஜெனரலும் ஆவர். 2. இங்கிலாந்தின் துரைத்தனத்தாரைக் கலந்துகொண்டே கம்பனியார் கவர்னர் ஜெனரலை நியமித்தல் வேண்டும். 3. நிர்வாகத்தில் அவருக்கு ஆலோசனை சொல்ல நால்வர் கொண்ட ஒரு சபை ஏற்பட்டது. 4. கல்கத்தாவிலே ஸுப்ரீம் கோர்ட் எனும் உயர்ந்த நீதிஸ்தலம் ஒன்றும் ஏற்பட்டது. அதற்குரிய நீதிபதியையும் இங்கிலாந்தின் துரைத்தனமே நியமிக்கும். 5. சென்னை, பம்பாய் இந்த இடங்களில் உள்ள கவர்னர்கள், கவர்னர் ஜெனரலுக்கு உட்பட்டே ஆட்சி நடத்திவரவேண்டும்.

1773ஆ அச்சட்டம் இயற்றப்பட்டது. அதன்படி முதல் கவர்னர் ஜெனரல் வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸே. கவர்னர் ஜெனரலாகும் வரையில் ஹேஸ்டிங்ஸ் தம் இஷ்டப்படியே காரியம் நடத்தி வந்தார். நிர்வாக ஆலோசனை சபை ஏற்பட்ட பின்போ அது முடியாமற்போய்விட்டது. அச்சமயம் கல்கத்தா நகரிலே மகாராஜா நந்தகுமார்

என்னும் செல்வச் சீமானொருவன் இருந்தான். வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ் லஞ்சம் வாங்கியதாக அவன் புகார் செய்தான். அப்புகாரை விசாரணை செய்யுமுன், நந்தகுமார் கள்ளக் கையெழுத்திட்டதாக ஒருவன் வழக்குத்தொடுக்கலானான். நீதிபதி அதனை நம்பி நந்தகுமாருக்குத் தூக்குத் தண்டனை விதித்தனர். ஹேஸ்டிங்ஸ்மீது எழுந்த புகார் அவ்விதம் தொலைந்துவிட்டது.

---

38. ஹேஸ்டிங்ஸூம் சுதேச அரசரும்

i. மைசூர் யுத்தங்கள்

விஜயநகர ஸாம்ராஜ்யம் நலிந்தவுடன், அதற்கு அடங்கியிருந்த நாடுகள் பலவும் சுயேச்சை கொண்டன. அவற்றுள் ஒன்று மைசூர் ராஜ்யம். அதனை ஹிந்துவரசர் ஆட்சி செய்துவந்தார்கள். பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் மத்தியிலே அந்த ராஜ்யத்தில் ஹைதர் அலி என்னும் போர்மகனொருவன் தோன்றினான். அவன் ஹிந்து வேந்தனைப் போக்கிவிட்டு மைசூர் சுல்தான் ஆனான்.

முதல் மைசூர் யுத்தம்: அப்போது மைசூர் ராஜ்யத்தின் தலைநகரம் ஸ்ரீரங்கப்பட்டணம். அதனை ஹைதர் பலப்படுத்தி, மலையாளம், கோயமுத்தூர் இரண்டையும் தன் ராஜ்யத்துடன் சேர்த்துக்கொண்டான்.

ஹைதரின் எடுப்பைக் கண்டு நிஜாம், ஆங்கிலேயர், மகாராஷ்டிரர் மூவரும் ஹைதரின்மீது போருக்கு எழுந்தனர். மூவரையும் ஒரே சமயத்தில் எதிர்க்க முடியாதெனக் கண்ட ஹைதர் வெகு தந்திரமாக அம் மூவரையும் தனித்தனியே பிரித்துவிட்டான். அதனால் ஆங்கிலேயர் தனியே நின்று அவனுடன் சமர் செய்ய நேர்ந்தது.

திருவண்ணாமலைக்கு அருகிலுள்ள சங்கம் கணவாயிலும் திருவண்ணாமலையிலும் ஹைதர் பெருந் தோல்வி

கொண்டான். ஆயினும் 1769ஆம் அவன் ஒரு பெரும் படையுடன்சென்னையின்மீது பாய்ந்தான். அதனை எதிர் பாராத ஆங்கிலேயர் அஞ்சி, அவனுடன் சமாதானம் செய்து கொண்டனர். அதன்படி இருவரும் நேசமாக வாழ்ந்து ஒருவருக்கொருவர் உதவி புரிந்துகொள்வதென்றும், தாம் தாம் பிடித்துக்கொண்ட நாடுகளைத் திருப்பிக்கொடுத்துவிடுவதென்றும் ஓர் உடன்பாடு ஏற்பட்டது. இவ்விதம் முதல் மைசூர் யுத்தம் முடிந்தது.

ஹைதர் அலி

ஹைதரும் ஆங்கிலேயரும் அவ்விதம் உடன்பாடு கொண்டது கண்டு, மகாராஷ்டிரர் மனம்பொறாது, ஹைதரது நாட்டின்மீது படையெடுத்தனர். அப்போது ஒப்பந்தப்படி உதவிக்கு வருமாறு ஆங்கிலேயரை ஹைதர் அழைத்தான். ஆங்கிலேயர் உதவ மறுத்துவிட்டனர். ஆபத்தில் கைவிட்ட ஆங்கிலேயர்மீது வஞ்சம் தீர்த்துக்கொள்ள அவன் சமயம் பார்த்திருந்தான்.

இரண்டாவது மைசூர் யுத்தம்: ஐரோப்பாவிலே ஆங்கிலேயருக்கும் பிரஞ்சுக்காரருக்கும் சண்டை உண்டாயிற்று. உடனே இந்தியாவிலுள்ள ஆங்கிலேயர் புதுச்சேரியைப் பிடித்துக்கொண்டு, மேற்குக் கரையிலுள்ள மாஹி நகரையும் கைப்பற்றக் கருதினர். மாஹியைப்

பிடிக்க ஹைதரது நாட்டின் வழியே ஆங்கிலப் படைகள் சென்றன. அவன் ஆட்சேபித்தும் பலனில்லை. அவன் 1780ஆ ஒரு பெரும்படையுடன் கர்நாடகத்தில் புகுந்து, பளூர் என்னுமிடத்தில் ஆங்கிலப் படைகளை முறியடித்தான்; பின்பு ஆற்காட்டையும் கைப்பற்றினான்.

அப்பொழுது ஜெனரல் கூட் எனும் ஆங்கில தளகர்த்தன் கல்கத்தாவிலிருந்து ஒரு படையுடன் வந்து, கூடலூரில் ஹைதருடன் சமர் செய்தான். ஹைதருக்குத் துணைபுரிய பிரஞ்சுக்காரர் ஒரு சேனையையும் கப்பல் படையையும் அனுப்பினர். 1781ஆ பரங்கிப்பேட்டை, போளூர், சோளங்கிபுரம், ஆரணி என்னு மிடங்களில் ஹைதருக்கும் ஆங்கிலேயருக்கும் பல சண்டைகள் நடந்தன. அவற்றில் ஹைதர் தோல்வி கொண்டான். ஆனால் அவன் மைந்தன் திப்பு தஞ்சாவூரிலே ஆங்கிலேயரைத் தீரமுடன் தாக்கித் தோற்கடித்தான்.

1782ஆ ஹைதர் அலி காலகதி யடையவே, திப்பு மைசூர் சுல்தான் ஆயினன். பிரஞ்சுக்காரரின் துணையைக் கொண்டு ஆங்கிலேயரை முறியடிக்க அவன் ஏற்பாடுகள் பலவும் செய்தனன். அது சமயம் ஐரோப்பாவிலே ஆங்கிலேயருக்கும் பிரஞ்சுக்காரருக்கும் சமாதானம் உண்டாயிற்று. அதனால் இங்கும் அவ்விரு நாட்டினரும் சமரஸங்கொண்டனர். எனவே, பிரஞ்சுக்காரர் ஹைதருக்குத் துணை புரியவில்லை. அத்துடன் மகாராஷ்டிரருடனும் ஆங்கிலேயர் சமாதானம்

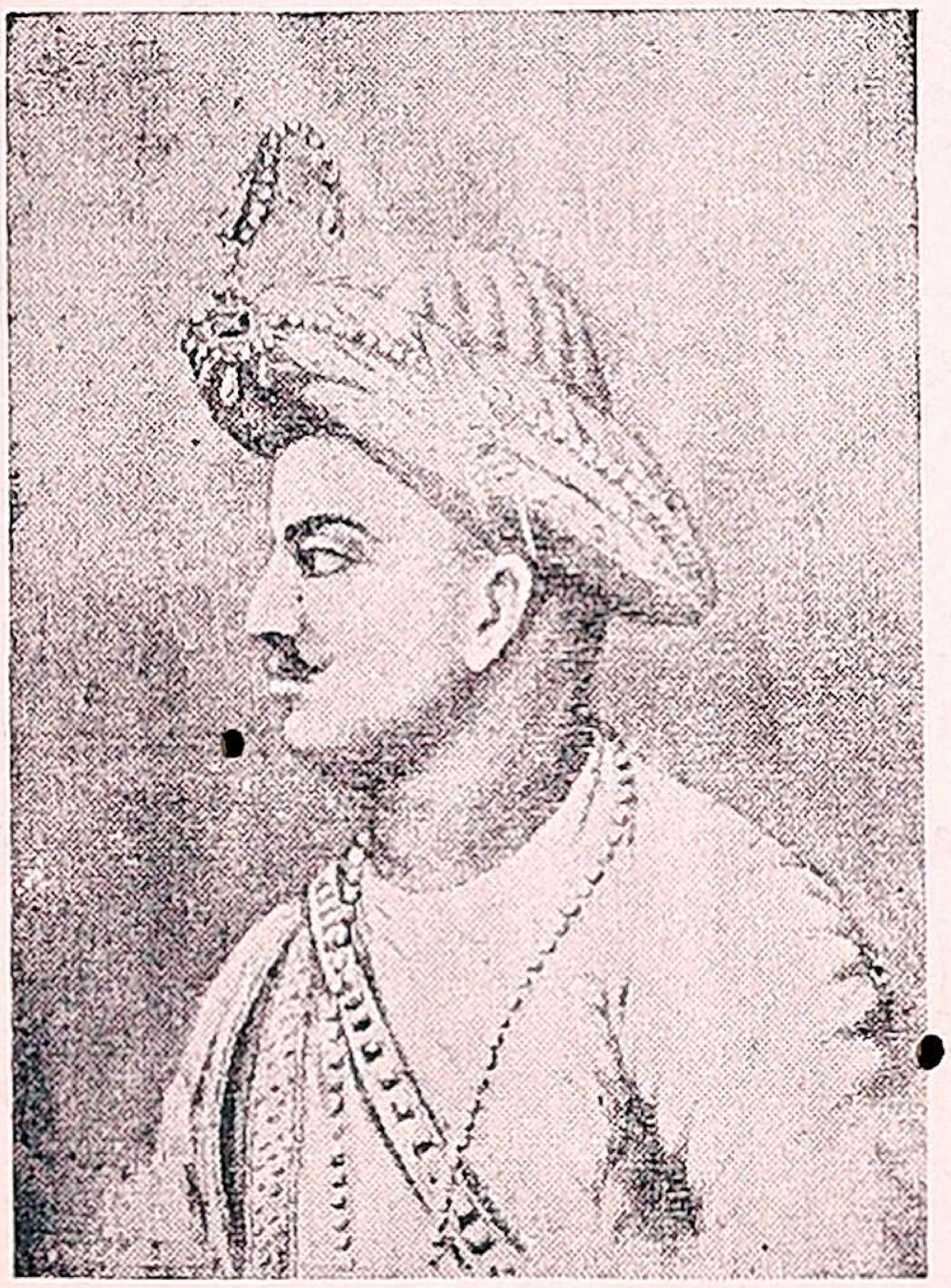

திப்பு சுல்தான்

கொண்டனர். அதனால், இலகுவில் திப்புவைத் தாக்கும் நிலையில் இருந்தனர் ஆங்கிலேயர்.

ஓர் ஆங்கிலச் சேனை புறப்பட்டுப் பாலக்காட்டைத் தாக்கி மைசூரை எதிர்க்கச் சென்றது. திப்புவும் வீரமுடன் போர்புரிந்தான். எனவே சமாதானத்தில் ஆங்கிலேயர் நாட்டங்கொண்டனர். 1784ஆம் மங்களூரிலே இருவருக்கும் சமாதான உடன்படிக்கை ஏற்பட்டது. அதன்படி இருவரும் தாம் தாம் பிறரிடமிருந்து பிடித்த நாடுகளைத் திரும்பக் கொடுத்து விட்டனர். இரண்டாவது மைசூர் யுத்தம் இவ்வாறு முடிந்தது.

ii. மகாராஷ்டிர யுத்தம்

பேஷ்வாவின் பதவிக்காக ரகுபா எனும் ரகுநாதராவும், குழந்தை மாதவராவ் நாராயணன் சார்பாக நானா பட்னவிஸும் போட்டியிட்டனர். ரகுநாதராவோ தனக்குப் பக்க பலம் தேடப் பம்பாயிலுள்ள ஆங்கிலேயரை நாடினான்; ஸால்ஸெத், பஸ்ஸீன் இந்த இரண்டிடங்களைத் தரவும், துணைக்கு வரும் ஆங்கிலச் சேனையின் செலவை ஏற்றுக்கொள்ளவும் சம்மதித்தான். அவ்வாறே 1775ஆம் சூரத் நகரில் இருவருக்கும் ஓர் உடன்படிக்கை ஏற்பட்டது.

இதற்கிடையில் நானா பட்னவிஸ் கல்கத்தாவிலுள்ள கவர்னர் ஜெனரலின் உதவியை நாடினான். புரந்தரம் என்னும் நகரில் இந்த இருவருக்கும் ஓர் உடன்படிக்கை ஏற்பட்டது. அதன்படி ஸால்ஸெத் என்னுமிடத்தை ஆங்கிலேயருக்குக் கொடுக்க நானா பட்னவிஸ் இசைந்தான்.

சூரத் உடன்படிக்கை, புரந்தர உடன்படிக்கை ஆகிய இரண்டும் இங்கிலாந்துக்கு எட்டின. ரெகுலேடிங் ஆக்டின்படி நேராக உடன்படிக்கை செய்துகொள்ளப் பம்பாய் கவர்னருக்கு உரிமை கிடையாது. என்றாலும் கம்பனியின் மேலதிகாரிகளோ சூரத் உடன்படிக்கை

யையே ஒப்புக்கொண்டனர். அதன்படி ரகுநாதராவுக்குத் துணைபுரிய வேண்டி ஆங்கிலப் படைகள் பேஷ்வாவின் தலைமை ஸ்தலமான பூனா நகரை நோக்கி எழும்பின.

நானாபட்னாவிஸின் சகாக்களில் ஒருவனான சிந்தியா என்பான் அந்த ஆங்கிலப் படைகளை வழிமறித்துத் துரத்திவிட்டான். கல்கத்தாவிலிருந்து வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ் அனுப்பிய சேனையோ சிந்தியாவின் தலைநகரான குவாலியர் கோட்டையைப் பிடித்துக்கொண்டது.

இதற்குள் மகாராஷ்டிரரும் ஹைதரும் சேர்ந்து, ஆங்கிலேயருக்கு எதிராக ஓர் உடன்படிக்கை செய்து கொண்டனர். ஆனால் 1782ல் ஹைதருக்குக் காலகதி நேர்ந்தது. நானாபட்னாவிஸைச் சேர்ந்த மகாராஷ்டிரர் அதே வருடத்தில் சால்பை எனுமிடத்தில் ஆங்கிலேயருடன் சமாதானம் கொண்டனர். இதன்படி ஆங்கிலேயருக்கு ஸால்ஸெத்தும் இன்னேரிடமும் கிட்டின; குழந்தை மாதவ ராவே பேஷ்வா ஆனான். ரகுநாத ராவ் உபகாரச் சம்பளம் பெற்றான். முதல் மகாராஷ்டிர யுத்தம் இவ்விதம் ஒருவாறு முடிந்தது.

iii. காசிமன்னன் : பேகம்மார்

மகாராஷ்டிரருடனும் ஹைதருடனும் சண்டைகள் மூண்டமையால் கம்பனிக்கு அதிகச் செலவு ஏற்பட்டது. அதற்காக இரண்டுவித உபாயங்களை வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ் மேற்கொள்ளலானார்.

சைதசிம்மன் ஆங்கிலேயரின் ஆதரவில் காசியரசனாக இருந்துவந்தான். கப்பத்தொகையுடன் ஐந்து லட்சம் கூட்டித் தரவேண்டுமென்று ஹேஸ்டிங்ஸ் காசிராஜனை நிர்ப்பந்தம் செய்தார்; அத்துடன் 25 லட்சம் அபராதமும் விதித்தார். உடனே காசிராஜன் போருக்குக் கிளம்பினான். ஆங்கிலப் படைகளும் சீறி எழுந்தன. சண்டை

யிலே சைதசிம்மன் தோற்றோட நேர்ந்தது. உடனே அவனுடைய உடைமைகளை எல்லாம் ஹேஸ்டிங்ஸ்

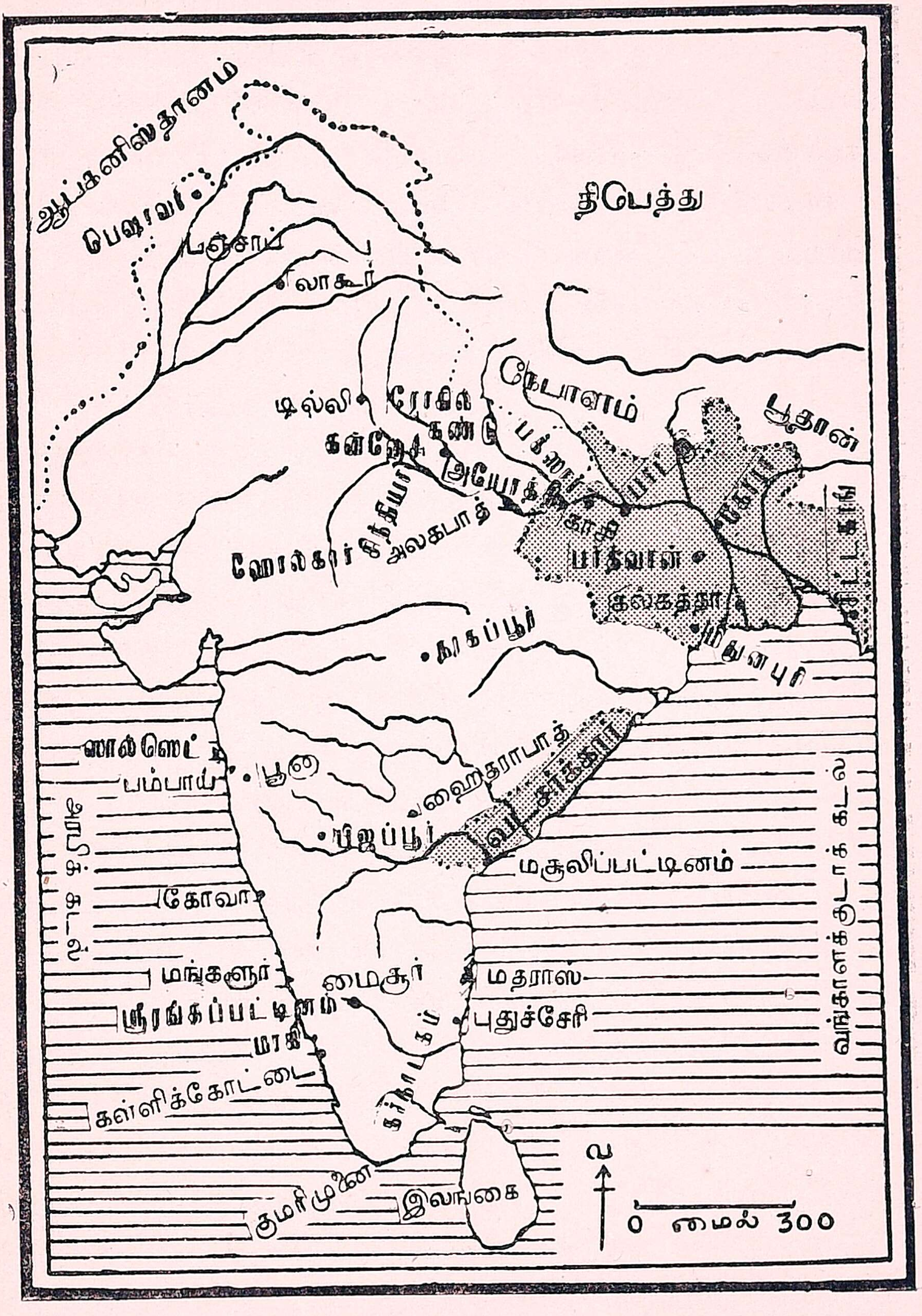

வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ் காலத்தில் இந்தியா

கைப்பற்றிக் கொண்டான். சைதசிம்மனது சோதரன் அரசை நச்சி, இருமடங்கு கப்பங் கட்டிவர இசைந்தான்.

அயோத்தி நவாபான ஷுஜா உத்தௌலா என்பான் ரோஹில்லரை ஜெயிக்க ஆங்கிலேயரின் உதவியை நாடினன் அல்லவா? அப்போது ஆங்கிலேயருக்கு வாக்களித்த தொகையை அவனால் செலுத்த முடியவில்லை. பழைய நவாப் பரகதி சென்றதும், அவன் மைந்தன் அஸப் உத்தௌலா நவாப் ஆயினன். தகப்பன் பட்ட கடன் பிள்ளையின் தலையில் சுமரவே அவன் இன்னும் கடனாளியாகித் தவிக்கலானான்.

புதிய நவாப் அதன்மேல், 'என்னிடம் பணம் இல்லை; என் தாயாரும் பாட்டியுமான பேகம்மார்களிடம் நகை நட்டுக்களும் பணமும் ஏராளமாக இருக்கின்றன. அவர்களிட முள்ளதை வலிந்து கொள்ள உதவிபுரிய வேண்டும்.' என்று ஆங்கிலேயரைக் கேட்டுக்கொண்டான். புதிய நவாபுக்குத் துணையாக ஓர் ஆங்கில அதிகாரியை ஹேஸ்டிங்ஸ் அனுப்பினார். பேகம்மார்களிடமிருந்து மிகுந்த பணம் பறிக்கப்பட்டது. அதில் ஒரு பெருந் தொகையை ஆங்கிலேயருக்கு அளித்தான் அந் நவாப்.

நிர்வாக சபையின் அங்கத்தினரிலே ஹேஸ்டிங்ஸின் பரம வைரியான பிரான்ஸிஸ் என்பவன் இவற்றை யெல்லாம் அறிந்து, இங்கிலாந்து சென்று, கம்பனியின் மேலதிகாரிகளிடம் ஹேஸ்டிங்ஸைக் குறித்துப் புகார் செய்தான். அதுகண்டு ஹேஸ்டிங்ஸ் மனம் புழுங்கித் தம் பதவியை விட்டு விலகி 1785ஹு இங்கிலாந்து சேர்ந்தார். அங்கே ஏழு வருஷம் விசாரணை நடந்தது. முடிவில் ஹேஸ்டிங்ஸ் மீது குற்றமில்லை என்று முடிவாயிற்று. அப்பால், உபகாரச் சம்பளம் பெற்று ஹேஸ்டிங்ஸ் நெடுநாள் நிம்மதியாக வாழ்ந்து வந்தார்.

39. லார்டு காரன்வாலிஸ் (1786—1793)

ஆங்கிலக் கீழிந்தியக் கம்பனிமீது ஆதிக்கங்கொள்ளக் கருதியே இங்கிலாந்தின் துரைத்தனத்தார் ரெகுலேடிங் ஆக்ட் என்னும் சட்டஞ் செய்தனர். வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ்மீது புகார்கள் பிறந்தவுடன், அந்த ஆதிக்கத்தை இன்னும் பெருக்கிக் கொள்ளவே அத்துரைத்தனத்தார் 1784ஸு மற்றுமொரு சட்டஞ் செய்தனர். அது பிட் இந்தியா சட்டம் எனப்படும். அதன் முக்கிய அம்சங்களாவன :—

(1) வியாபார விஷயத்தில் கம்பனிக்கு ஸர்வாதிகாரம் இருப்பினும், இந்திய நிர்வாகத்தை மேல்விசாரணை செய்யப் பார்லிமெண்டு அங்கத்தினரில் அறுவர் அடங்கிய சபை ஒன்று ஏற்பட்டது. கவர்னர் ஜெனரலை நியமனம் செய்வதில் அச்சபைக்கு அதிகாரம் உண்டு. (2) சுதேச மன்னர்களுடன் உடன்படிக்கை செய்துகொள்ளுவதாயின் அச்சபையின் அங்கீகாரம் பெறவேண்டும். (3) கவர்னர் ஜெனரலின் ஆலோசனை சபையில் இனி மூன்று அங்கத்தினரே இருப்பர். அவ்விதமே சென்னை, பம்பாய் கவர்னர்களுக்கும் ஆலோசனை சபைகள் ஏற்பட்டன. (4) சுதேச மன்னர்களுடன் கம்பனி உத்தியோகஸ்தர்கள் கொடுக்கல் வாங்கல் வைத்துக்கொள்ளக் கூடாது.

வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸுக்குப் பின்பு, லார்டு காரன்வாலிஸ் கவர்னர் ஜெனரலாக வந்தார். கம்பனியில் வேலை பார்த்த ஒருவனையே கவர்னர் ஜெனரலாக நியமிப்பின், கம்பனியின் மேலதிகாரிகளது ஆளாக அவன் ஆகிவிடக் கூடும் என்ற அச்சத்தால், கம்பனியில் வேலைபாராத லார்டு காரன்வாலிஸ் நியமனம் பெறலானார். முன்னம் ஆலோசனை சபையார் ஹேஸ்டிங்ஸுக்கு முட்டுக்கட்டையாக இருந்தனர் அல்லவா? ஆதலினால் அச்சபையின்

அபிப்பிராயத்தை அவசியமானுல் மீறியும் காரியஞ் செய்யுமாறு காரன்வாலிஸுக்கு அதிகாரம் கிடைத்தது.

கம்பனி ஊழியர்கள் சொந்தத்தில் வாணிபம் புரிந்தும், பொய்க் கணக்கு எழுதியும், பரிதானம் வாங்கியும் வந்தனர். இவை கூடாவென்று காரன்வாலிஸ் விதித்ததுடன் அவர்களின் சம்பளத்தை உயர்த்திஞர். அதனுல் ஊழல்கள் சில நீங்கத் தலைப்பட்டன.

நிலவரி விஷயத்தில் அவர் நிரந்தரமான சீர்திருத்தம் ஒன்று செய்தார். வங்காள வரிவசூல் உரிமை வருஷா வருஷம் ஏலத்தில் விடப்பட்டு வந்தது. ஏலம் எடுத்தவர்களோ எவ்வளவு பணம் கறக்கமுடியுமோ அவ்வளவும் கறந்து, தங்கள் லாபத்தில் மட்டுமே கண்ணுயிருந்தனர். அதனுல் விவசாயிகள் பட்ட கஷ்டநஷ்டம் அதிகம்.

வரி வசூல் செய்யவும், சர்க்கார் தொகையை முன்னதாகக் கட்டவும் சக்தியற்ற அநாமதேயப் பேர்வழிகளும் ஏலம் எடுக்க, அதனுல் கவர்ன்மெண்டாரும் நஷ்டமடைந்தனர். மேலும் நிலவரி வருவாய் இவ்வளவு என்று நிர்ணயம் இல்லாமலிருந்தது. ஆதலின் லார்டு காரன்வாலிஸ் நிரந்தர நிலவரி முறையை ஏற்படுத்திஞர்; அதாவது சாசுவதமாக வருஷாவருஷம் இவ்வளவு நிலவரி கொடுத்தல் வேண்டுமென்று திட்டமிட்டார்.

வரி வசூலித்து வந்த ஜமீன்தார்கள், நிலையான நிலவரி முறை ஏற்பட்டதும், கேவலம் வரிவசூல் அதிகாரிகள் என்பதுபோய் நிலங்களின் சொந்தக்காரர் ஆயினர். வரி உயரும் என்ற பயமில்லை. ஆதலின் பாடுபட்டுப் பயிர்செய்து லாபம் பெற ஆசைமூண்டது. தரிசாயிருந்த நிலங்களும் சாகுபடிக்கு வந்தன. கம்பனியாருக்கும் வரிப் பணம் எளிதில் வசூலாயிற்று. ஆனுல் இதில் சில குறைபாடுகளும் உண்டு. நிலவரி வருமானம் பெருகுவதற்கு வழியே இல்லை. மேலும் இதனுல் ஜமீன்தார்கள்

லாபமடைந்தார்களே அல்லாமல் ஏழை விவசாயிகளுக்கு விமோசனம் பிறக்கவில்லை. வங்காளம், பீகார், காசி இந்த இடங்களில் இன்றும் அந்த நிரந்தர நிலவரி முறை நான் அமுலில் இருந்துவருகிறது.

வேறு திருத்தங்கள்: ஜில்லா கலெக்டர்களே முன்னம் வரிவசூல் மேற்பார்வையையும் நீதிபரிபாலனத்தையும் நடத்திவந்தனர். காரன்வாலிஸோ வரி வசூல் மேற்பார்வை அதிகாரத்தைமட்டும் ஜில்லா கலெக்டர்களிடம் ஒப்படைத்தார்; நீதி பரிபாலனத்துக்காக ஜில்லாஜட்ஜ் எனும் அதிகாரிகளை நியமித்தார். இதுவரை இந்தியரும் சில பெரிய உத்தியோகங்களில் இருந்தனர். அது கூடாதென்று ஆங்கிலேயரையே அவர் நியமிக்கலானார்.

---

40. மூன்றாவது மைசூர் யுத்தம்: திப்பு

பிட் இந்தியா சட்டத்தின்படி, சுதேச மன்னர்களின் விஷயத்தில் தலையிடாது இருக்க வேண்டுமென்றே காரன்வாலிஸ் நினைத்தார். ஆயினும் திப்புவுடன் அவர் போருக்கு எழ நேர்ந்தது.

மலையாளம், குடகு இப்பிரதேசங்களின்மீது திப்பு பாயவே, அவ்விரண்டும் அவன் வசமாயின. பின்பு அவன் திருவாங்கூர் ராஜ்யத்தையும் எதிர்க்கலானான்.

திருவாங்கூர் அரசன் ஆங்கிலேயரிடம் நேசங்கொண்டவன். திப்பு அதனை மதிக்கவில்லை. திப்புவின் செயலைக் கண்டு மகாராஷ்டிரரும் நிஜாமும் மனங்கொதித்து நின்றனர். ஆதலின் ஆங்கிலேயர், மகாராஷ்டிரர், நிஜாம் ஆகிய மூவரும் சேர்ந்து திப்புவின்மீது கிளம்பினர்.

பெரிய சேனையொன்று திரட்டி அதற்குத் தாமே தலைமை வகித்தார் லார்டு காரன்வாலிஸ்; முதன் முதலில் 1791ஆ பங்களூரைப் பிடித்துக் கொண்டார். பின்பு,

அம் மூவரும் சேர்ந்து ஸ்ரீரங்கப்பட்டணத்தை எதிர்க்கவே, திப்பு சமாதானத்துக்கு விதியின்றி ஒருப்பட்டான்.

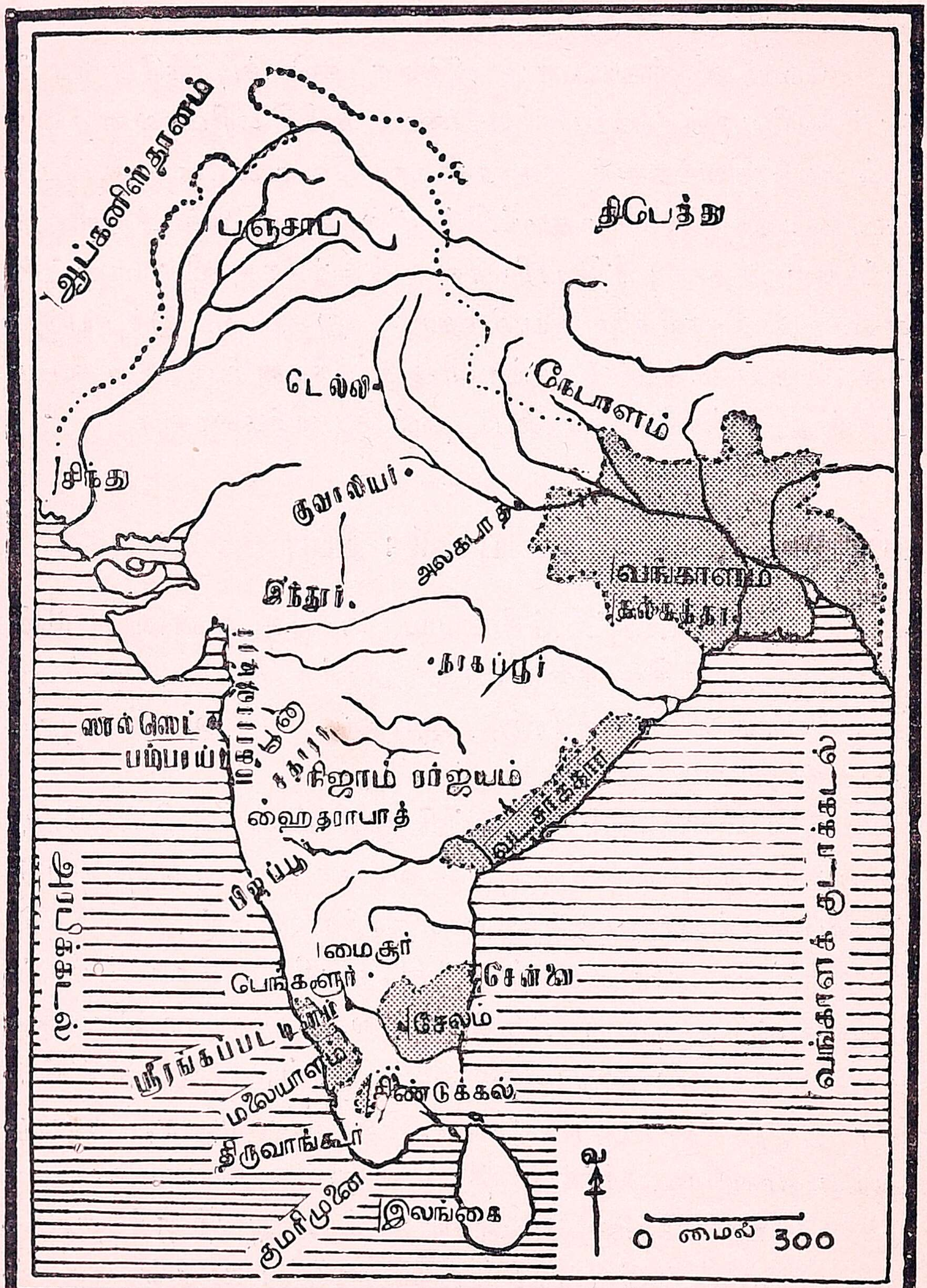

காரன்வாலிஸ் காலத்தில் இந்தியா

அவ்வாறே 1792-ஆ ஸ்ரீரங்கப்பட்டணத்தில் ஓர் உடன்படிக்கை ஏற்பட்டது. அதன்படி, தன் ராஜ்யத்தில் பாதியை ஆங்கிலேயருக்கும், அவர்களுக்குத் துணையாக வந்த நிஜாமுக்கும் மகாராஷ்டிரருக்கும் திப்பு பங்கிட்டுக் கொடுக்க நேர்ந்தது. யுத்தத்தின் செலவுக்காக அம் மூவருக்குமாக மூன்று கோடியே முப்பது லட்சம் ரூபா கொடுக்கவும் ஏற்பட்டது. அங்ஙனமே நடப்பதற்குப் பிணையாகத் தன் மைந்தர் இருவரையும் அவன் லார்டு காரன்வாலிஸிடம் ஒப்படைத்தான்.

திப்புவின் நாட்டைப் பங்கிட்டுக்கொண்டதில் ஆங்கிலேயருக்குச் சேலம், திண்டுக்கல், மலையாளம் ஆகிய இடங்கள் கிடைத்தன. கொடை ஜில்லாக்கள் எனப்படும் கடப்பை, கர்நூல், பல்லாரி, அனந்தபுரம் எனும் ஜில்லாக்களில் ஒரு பாகம் நிஜாமுக்குக் கிட்டிற்று. மகாராஷ்டிரருக்கோ கிருஷ்ணாநதியின் தெற்கிலுள்ள பிரதேசம் வந்தது. குடகு நாட்டை அதன் அரசன் மீண்டும் அடைந்தான்.

---

41. ஸர் ஜான் ஷோர் (1793—1798)

லார்டு காரன்வாலிஸின் காலத்தில் நிர்வாக சபையில் முதல் மெம்பராக இருந்தவர் ஸர் ஜான் ஷோர். நிலையான நிலவரி முறையை ஏற்படுத்துவதில் காரன்வாலிஸுக்கு அவர் பேருதவியாக இருந்தார். அதனால் அவருக்குக் கவர்னர் ஜெனரல் பதவி கிடைத்தது.

ஔரங்கசீபின் காலத்திலே தக்காணத்திலே மொகலாயருக்கு உட்பட்ட பல இடங்களில் நாலிலொரு பங்கு வரியை (சௌத்) மகாராஷ்டிரர் வாங்கி வந்தார்கள். நிஜாமின் பிரதேசங்களிலும் அவ்வாறே நாலிலொரு பங்கு வரி தரவேண்டுமென அவர்கள் கேட்டார்கள். நிஜாம்

அதற்கு மனமொப்ப வில்லை. மகாராஷ்டிரத் தலைவர்கள் ஒன்று சேர்ந்து நிஜாமின்மீது பெரும்படையுடன் சென்றனர். நிஜாமோ ஆங்கிலேயரின் உதவியை வேண்டினான்.

சுதேச மன்னரின் சண்டைகளில் தலையிடவேண்டாம் என்ற கருத்தின்படி ஸர் ஜான் ஷோர் அதற்குச் சம்மதிக்கவில்லை. கர்டா என்னுமிடத்தில் 1795-ல் நிஜாமும் மஹாராஷ்டிரரும் போரிட, அதில் நிஜாம் தோற்றுப் போனான். மகாராஷ்டிரருடன் அவன் ஒரு சமாதானம் செய்துகொள்ள நேர்ந்தது. பின்பு நிஜாம் ஆங்கிலேயரிடம் வெறுப்படைந்து, பிரஞ்சுக்காரரின் துணையைக் கொண்டு, தன் சேனையை வலுப்படுத்தி வந்தான்.

அயோத்தி நவாபான அஸப் உத் தெளலா இறக்க, விஜீர் அலி என்பவன் தானே பழைய நவாபின் மைந்தன் என்றுவாதாடலானான். அதனை நம்பி அவனை அயோத்தியரசில் அமர்த்தினர் ஸர் ஜான் ஷோர். சின்னாள் சென்றதும், விஜீர் அலி சரியான மைந்தனல்லன் என்று புலப்பட்டது உடனே ஸர் ஜான் ஷோர் அவனை நீக்கி, நவாபின் சோதரனொருவனைப் பட்டத்தில் ஏற்றிவைத்தார். புதிய நவாப் அதற்கு ஈடாக, ஆங்கிலேயருக்கு அலகாபாத் பிரதேசத்தை வழங்கினான்; அத்துடன் தனது நாட்டைக் காத்துவருமாறு வருஷாவருஷம் ஆங்கிலச் சேனைக்கு 75 லட்சம் ரூபா தரவும் ஒப்புக்கொண்டான்.

கம்பனியாரின் ராணுவ உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு ஏராளமான சம்பளம் கொடுக்கப்பட்டு வந்தது. அதனைக் காரன்வாலிஸ் குறைத்தார். அதுகண்டு வங்கத்திலிருந்த ராணுவ உத்தியோகஸ்தர்கள் கலகமாகக் கிளம்பினர். ஸர் ஜான் ஷோர் கலகத்தை யடக்காமல் அவர்களைத் திருப்தி செய்ய முயன்றார். அது கண்டு கம்பனியின் மேலதிகாரிகள் அதிருப்தி யுற்றனர். அதனால் ஸர் ஜான் ஷோர் தம் பதவியை விட்டு நீங்க நேர்ந்தது.

42. அஹல்யாபாய்

ஸர் ஜான் ஷோர் கவர்னர் ஜெனரலாக இருந்த காலத்திலே இந்தூர் நாட்டை அஹல்யா பாய் எனும் ராணி ஆட்சி செய்துவந்தாள். அவள் தெய்வபக்தி மிகுந்தவள்; மகா சாமர்த்திய சாலி; மிக்க தைரியமும் படைத்தவள்; தகுந்த அதிகாரிகளை நியமித்து இந்தூர் நாட்டை நன்கு பரிபாலித்து வந்தாள்.

அஹல்யாபாய்

கைக்கூலி வாங்குவோர், துஷ்டர்கள் முதலியோரை வேலையினின்று அவ்வரசி நீக்கினாள். அது காராண மாக அவர்கள் ஒன்று கூடிக் கலகமாக எழுந்தனர். வெகு திறமையுடன் அக் கலகத்தை அவள் அடக்கிப் போட்டாள். கலகத்திற்குத் தலைவனான புரோகிதன், அந்நாட்டின் மீது ராஜபுத்திரரை ஏவிவிட்டான். ராஜபுத்திரரோ அவள் முன்னே தோற்று, வந்த வழியை நோக்கி ஓடினர்.

வழக்குகளை யெல்லாம் அஹல்யாபாய் நேரே விசாரிப்பாள்; நடுக்கண்ட நியாயமும் வழங்குவாள். பிள்ளைப் பேறில்லாமல் இறந்து போன ஒரு சீமான் சொத்தை ஓர் அதிகாரி கவரக் கருதி, சுவீகாரம் கொள்ளக் கூடாதென்றான். ராணி அஃதறிந்து, சுவீகாரம் செய்து கொள்ளுமாறு சீமான் மனைவிக்கு உத்தரவிட்டாள்.

ஒரு சமயம் பணக்கார விதவைகள் இருவர் ராணியை யடைந்து, தங்கள் சொத்தை எடுத்துக்கொள்ளும்படி வேண்டினர். அஹல்யாபாய் அதற்கு ஒப்பவில்லை; இருவரையும் அழைத்து, இகபரம் இரண்டினுக்கும் உதவியாமாறு தருமத்தில் அச்சொத்தைச் செலவிடும்படி புத்தி சொல்லி யனுப்பினாள். அவளைப் பின்பற்றி ஆங்குள்ள தனிகரும் தர்மவான்களாக விளங்கினர். அரசன் எவ்வழி, அவ்வழி குடிகள் அல்லவா?

---

43. வெல்லஸ்லி பிரபு (1798—1805)

இந்தியாவிலே ஆங்கிலேய அரசுக்கு அடிகோலியவர் கிளைவ். வெல்லஸ்லி பிரபு என்பவரோ இந்தியாவெங்கும் ஆங்கில ஏகாதிபத்தியம் பரவுமாறு செய்தவர். சுதேச அரசர்களின் அதிகாரத்தைக் குறைக்கவும், ஆங்கில ஆதிக்கத்தைப் பெருக்கவும், சமஸ்தானங்களை ஒடுக்கவும் லார்டு வெல்லஸ்லி மகா தந்திரமாக ஏற்பாடு செய்யலானர். அவரால்தான் இங்கே ஆங்கிலேயருக்கு ஏகாதிபத்யம் ஏற்படலாயிற்று.

வெல்லஸ்லி பிரபு

சுதேச மன்னர்கள் தமக்குள்ளே சண்டை போடுவதுடன் ஆங்கிலேயரோடும் சண்டையிட்டு வந்ததால் தேசத்தின் அமைதியும் செல்வமும் பாழாகி வந்தன; ஆங்கிலேயரின் வியாபாரமும் குறைந்தது. பிரஞ்சுக்காரர் சுதேச மன்னருக்குத் துணையாக நிற்பதும், ஆங்கிலேயருக்கு ஆபத்தாக இருந்தது.

சுதேச மன்னரை அடக்கி யொடுக்குவதுடன், இதர ஐரோப்பியரையும் தலைதூக்காமல் செய்து, ஆங்கில ஏகாதிபத்தியத்தை இந்தியாவில் நிலைநாட்ட அவர் துணைப்படைமுறை அல்லது துணைபுரிமுறை எனும் உபாயம் வகுத்தார். அதன் முக்கிய சாரம் என்னவென்றால்:

துணைப் படை முறை: 1. சுதேச மன்னர் தமக்குள்ளோ அந்நியர்களுடனோ ஆங்கிலேயரின் அனுமதியில்லாமல் சண்டையும் சரி, சமாதானமும் சரி, செய்து கொள்ளக்கூடாது. 2. ஆங்கிலேயரின் அனுமதி பெறாமல், இதர ஐரோப்பியரை அம்மன்னவர் தம்மிடம் வேலைக்கு வைத்துக் கொள்ளக்கூடாது. 3. அம்மன்னவர் ஒவ்வொருவரும் தமது நாட்டின் பாதுகாப்புக்காக ஓர் ஆங்கிலப் படையை அமர்த்திக் கொள்ளவேண்டும். 4. அப்படைக்குரிய பராமரிப்பின் செலவை அம்மன்னர் கொடுக்கவேண்டும். அல்லது அச்செலவினுக்கு ஈடாகத் தம் ராஜ்யத்தின் ஒருபகுதியை ஆங்கிலேயருக்குத் தரவேண்டும். 5. இவற்றிற்கெல்லாம் ஈடாக, அம்மன்னவரைப் பகைவரினின்றும் காப்பாற்றுவது ஆங்கிலேயர் பொறுப்பு. 6. ஒவ்வொரு மன்னனும் தனது ராஜ்யத்தை மேற்பார்த்துத் தனக்கு ஆலோசனை சொல்ல ரெவிடெண்டு (ஸ்தானீகன்) எனும் ஆங்கில அதிகாரிக்கு இடம் தரவேண்டும். 7. சுதேச மன்னரின் உள்நாட்டு விவகார விஷயங்களில் ஆங்கிலேயர் தலையிடார்.

அந்த ஏற்பாட்டை ஆங்கிலத்தில் ஸப்ஸிடியரி ஸிஸ்டம் என்பர். மகாராஷ்டிரரிடம் தோல்விகொண்டு கிடந்த நிஜாம் அரசனே முதன்முதல் அந்த ஏற்பாட்டுக்கு இணங்கினன். அங்குத் துணையாக அமர்ந்த ஆங்கிலப் படையின் செலவினுக்காகக் கொடை ஜில்லாக்களை ஆங்கிலேயருக்கு அவன் கொடுத்து விட்டான்; தன்னிடமிருந்த பிரஞ்சு சேனையையும் கலைத்துப் போட்டான்.

அங்ஙனம் உடன்படிக்கை கொள்ளுமாறு மகாராஷ்டிரருக்கும் லார்டு வெல்லஸ்லி சொன்னார். கெயிக்வார் அந்த உடன்படிக்கையை ஒப்புக்கொண்டு அமைதியாக வாழச் சம்மதிக்கலானான். இதர மகாராஷ்டிரர் யாது விளையுமோ என்றஞ்சி இணங்கி வரவில்லை.

தஞ்சையின் கடைசி யரசன் கடனாளியாகி இறந்து போனான். அவனுக்குச் சந்ததியில்லை. அவன் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த இருவர் அந்த அரசுக்காகவாதாடினர். இந்நிலையில் அவ்விருவருக்கும் உபகாரச் சம்பளங் கொடுத்துவிட்டு, அந்நாட்டைச் சேர்த்துக்கொண்டார் வெல்லஸ்லி பிரபு.

மைசூரிலுள்ள ஸ்ரீரங்கப்பட்டணம் ஆங்கிலேயரின் வசமானபோது கர்நாடக நவாப் முகம்மதலியும் அவன் மைந்தனும் எழுதிய சில கடிதங்கள் அகப்பட்டன. தகப்பனும் பிள்ளையுஞ் சேர்ந்து திப்புவுடன் சதி செய்ததாக அக்கடிதங்களிலிருந்து புலப்பட்டதாம். ஆதலின் கர்நாடக நவாபுக்கு உபகாரச்சம்பளம் கொடுத்து, கர்நாடக ராஜ்யத்தை ஆங்கிலேயர் எடுத்துக்கொண்டனர்.

---

44. நாலாவது மைசூர் யுத்தம்

முன்னம் ஆங்கிலேயரிடம் முறியுண்டு சமாதானம் செய்துகொண்ட திப்பு, அவர்களிடம் உள்ளூர வைரமே கொண்டு நின்றான். அச்சமயம் ஐரோப்பாவிலே பிரான்ஸ் தேசத்தில் ஜனக்கலகம் ஏற்பட்டது. மக்கள் வெகுண்டெழுந்து, மன்னவனைக் கொன்று, குடியரசு கொண்டனர். எங்கும் முடியரசு தொலைந்து, குடியரசே நிலையாக வேண்டுமென்று பிரஞ்சு மக்கள் முயலா நின்றனர். அதன் பொருட்டு அவர்களுக்கும் ஆங்கிலேயருக்கும் போர் மூண்டது. இந்தியாவிலே ஆங்கிலேயர் அடைந்துவரும் ஏகாதிபத்தியத்தைத் தொலைத்துவிடவும்

அவர்கள் கருதினர்கள். அது சமயம் நெப்போலியன் எனும் பெருவீரன் பிரான்ஸிலே தோன்றினன். உலக னத்தையும் ஜெயிக்க வேண்டுமென்பது அவன் கருத்து. எகிப்தின்மீது அவன் படைகொண்டு வந்திருந்தனன். அங்கிருந்து இந்தியாவின் மீது தண்டு கொண்டு வரவும் அவ் வீரனுக்கு ஆவல் இருந்தது. அங்ஙனமே செய்யும் வண்ணம் திப்புவும் அவனைத் தூண்டினன்; நெப்போலியனிடமிருந்து வந்த சில தூதுவரையும் வரவேற்றுப் பேசினன்.

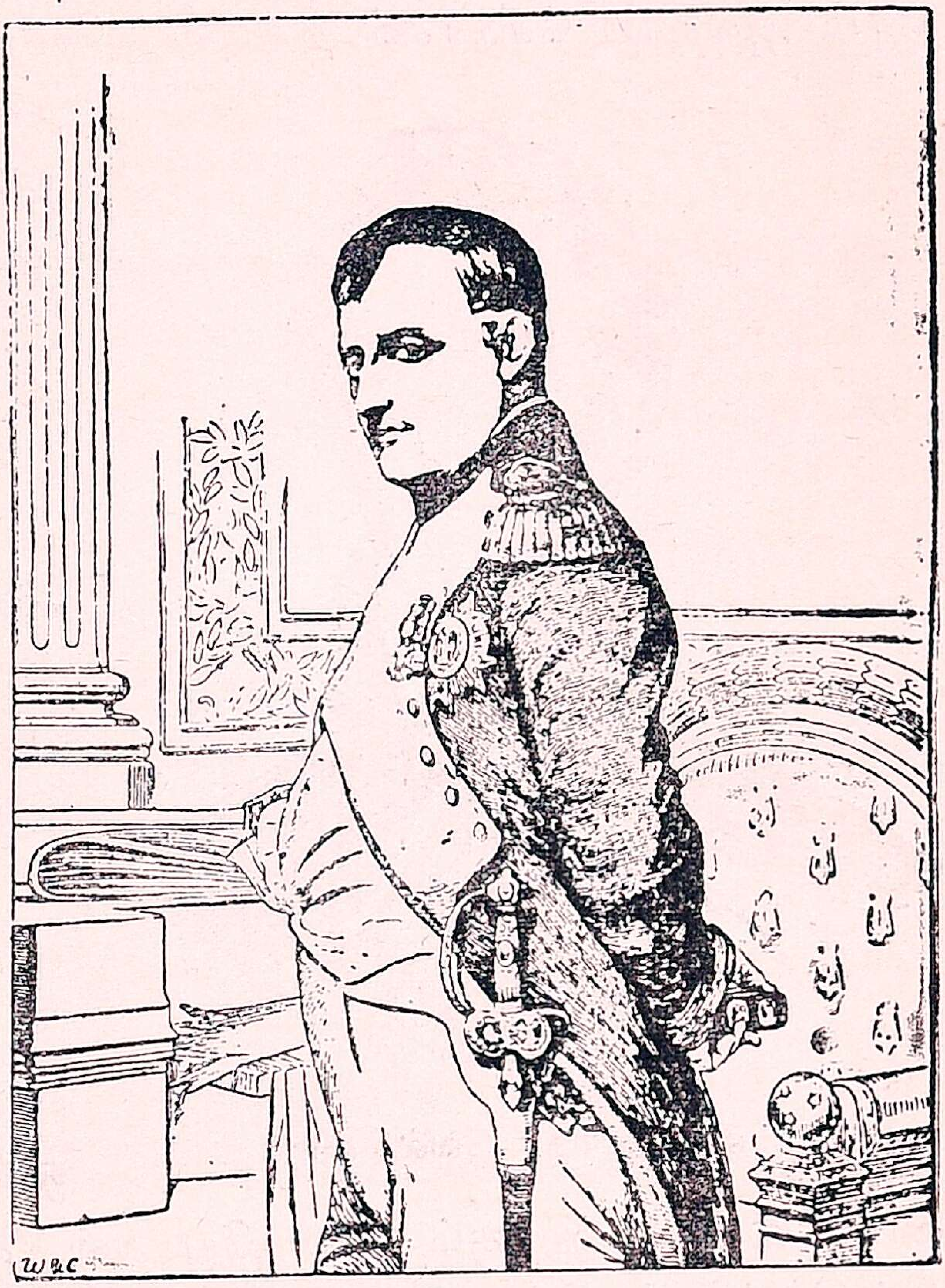

நெப்போலியன்

வெல்லஸ்லிக்கு அச்செய்தி எட்டிற்று. இங்கே ஆங்கில ஏகாதிபத்தியம் உருவாகையில், அதற்கு ஆபத்து நேர்வது கண்டு அவர் சகிக்கவில்லை. ஆதலினல் பிரஞ்சுக்காரரின் நட்பையொழித்து ஆங்கிலேயரிடம் நேசங்கொள்ளும் வண்ணம் திப்புவுக்கு அவர் சொல்லியனுப்பினர். திப்புவோ அவ் வார்த்தையை மதிக்கவில்லை. உடனே நிஜாமுடனும் மகாராஷ்டிரருடனும் வெல்லஸ்லி ஓர் உடன்படிக்கைகொண்டு,

திப்புவின்மீது போருக்கு ஆயத்தமெல்லாஞ் செய்தார். அந்த யுத்தமே நாலாவது மைசூர் யுத்தம் எனப்படும்.

வெல்லஸ்லி கல்கத்தாவை விட்டு, நேரே சென்னைக்கு வந்து யுத்த முஸ்தீப்புகள் செய்தார். சின்னாளுக்குகெல்லாம் ஆங்கிலச் சேனைகள் திப்புவை நோக்கிச் சீறி எழுந்தன. ஜெனரல் ஹாரிஸ் என்னும் ஆங்கில தளகர்த்தன் சென்னை நகரிலிருந்து மைசூரை நோக்கிப் புறப்பட்டான். பம்பாயிலிருந்து ஓர் ஆங்கிலச் சேனை கிளம்பி, மலையாளத்திற்குவந்துகுடகு நாட்டின் வழியே மைசூருக்குப் போயிற்று. இரண்டு சேனைகளும் ஒன்று சேராவண்ணம், இரண்டினுக்கும் இடையே தன் சேனையை நடத்திச் சென்றான் திப்பு. எனினும் வெல்லஸ்லியின் சோதரரான ஆர்தர் வெல்லஸ்லி என்பார் இரண்டு சண்டைகளிலே திப்புவைத் தோற்கடித்தார்.

ஸர் ஆர்தர் வெல்லஸ்லி

நிலைமை மோசமானது கண்ட திப்பு, விரைந்து பின் வாங்கித் தனது தலைநகரான ஸ்ரீரங்கப்பட்டணத்துக்குள் புகுந்து கொண்டனன். உடனே ஆங்கிலச் சேனைகள் அக்கோட்டையைச் சூழ்ந்துகொண்டு முற்றுகையிட்டன. திப்பு சுல்தான் ஆவேசத்துடன் சண்டை செய்து, வீர

சுவர்க்கமே புகுந்தான். அவன் சேனுவீரரிலும் எண்ணற்றோர் சேதமாயினர். உடனே மைசூர் ராஜ்யம் ஆங்கிலேயரின் வசமாயிற்று. ஆகவே, ஆங்கிலேயர், நிஜாம், மகாராஷ்டிரர் மூவரும் சேர்ந்து மைசூர் ராஜ்யத்தை ஆளுக்குக் கொஞ்சம் பங்கு போட்டுக் கொண்டனர்.

அதில் கோயமுத்தூர், கன்னடம், வயநாடு இவை ஆங்கிலேயருக்குக் கிடைத்தன. நிஜாமுக்கோ கொடை

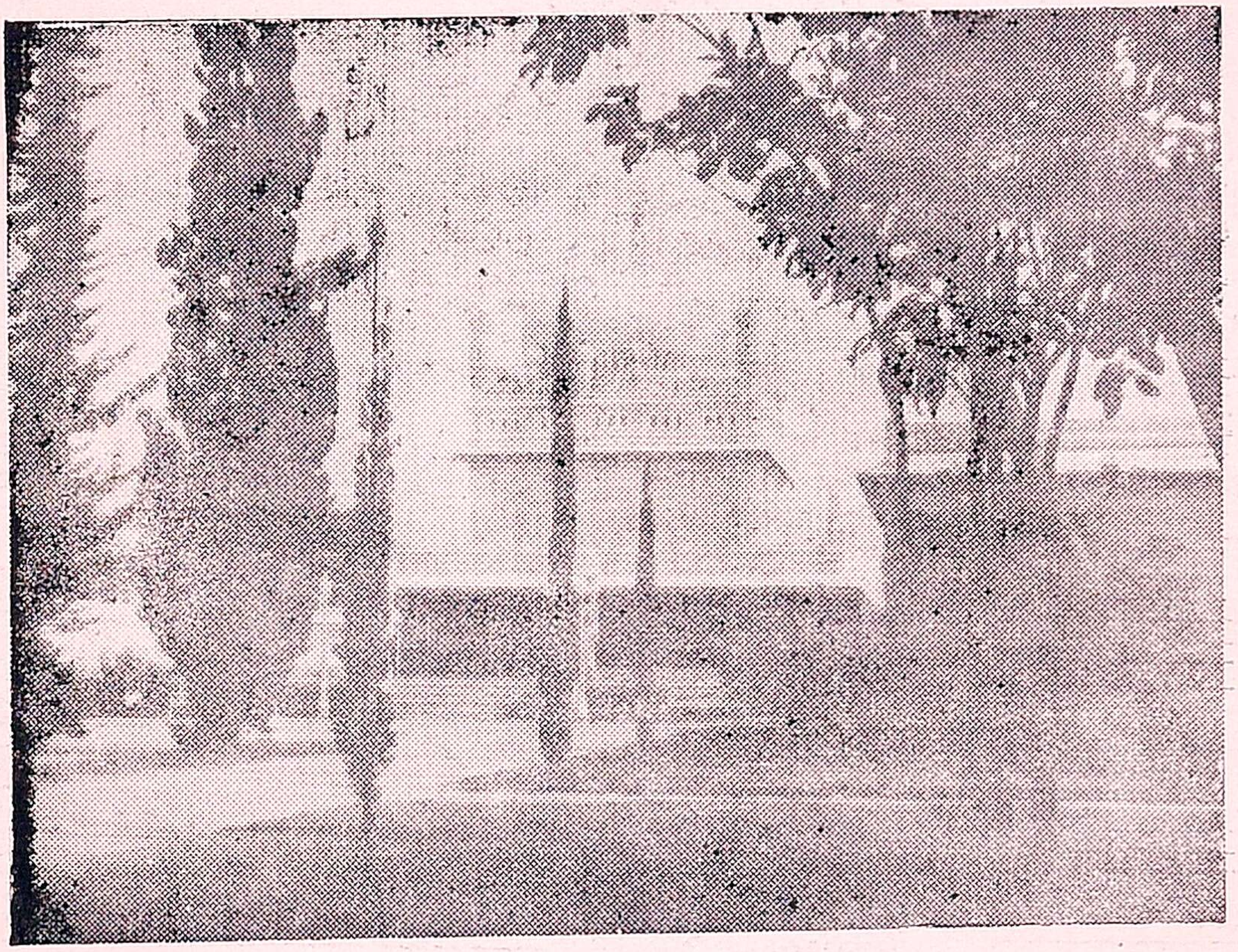

ஸ்ரீரங்கப்பட்டணத்தில் ஹைதர், திப்பு சமாதி

ஜில்லாக்களில் முன்னம் கிட்டியதுபோக, எஞ்சிய பிரதேசங்கள் இப்போது கிடைக்கலாயின. இப்பிரதேசங்களை ஆங்கிலத் துணைப்படையின் செலவுக்கென ஆங்கிலேயருக்கே அவன் கொடுத்துவிட்டான். மைசூர் ராஜ்யத்தில் எஞ்சியிருந்த நாடுகளுக்குப் பழைய ஹிந்து ராஜ வமிசத்தைச் சேர்ந்த கிருஷ்ண ராஜ உடையார் எனும் சிறுவர் அரசரானார். திப்புவிடம் மந்திரியாக

விருந்த பூர்ணையா என்பவன் திவானக நியமனம் பெற்றான். அங்கே ஓர் ஆங்கில ஸ்தானீகனும் நிய

வெல்லஸ்லியின் காலத்திய இந்தியா

மனம் ஆனுன். திப்புவின் மைந்தர் உபகாரச் சம்பளம் பெற்று வேலூருக்குச் சென்று, அங்கே ஆங்கிலேயரின் பாதுகாவலில் வாழ்ந்து வரலாயினர். இவ்விதம் நான்காவது மைசூர் யுத்தம் முடிவுற்றது.

---

45. மகாராஷ்டிரரின் சமஷ்டி

மகாராஷ்டிர சமூகம் சிதறக்கூடாதென்று கவலை கொண்டு பாடுபட்டவன் நாஞபட்ஞவிஸ். மற்றவர்களோ தனித்தனியே நாடுகொண்டு தாமே சர்வாதிகாரப் பதவி வகிக்கவேண்டுமென்று விரும்பி நின்றனர்.

1800ஆ நாஞபட்ஞவிஸுக்குக் காலகதி கிட்டியது. இளம் பேஷ்வாவான பாஜிராவ் தன் ராஜ்யத்தின் நலத்தை மதியாமல் இஷ்டப்படி நடக்கத்தொடங்கினுன். அக்குலத் தலைவர்களில் ஒருவனுன சிந்தியா என்பான் அதற்கு உடந்தையாக இருந்தனன்.

பேஷ்வாவிடம் சிந்தியா ஏற்றம் கொண்டிருத்தல் கண்டு, ஹோல்காருக்குப் பிடிக்கவில்லை. உடனே ஹோல்கார் ஒரு படையுடன் கிளம்பி, சிந்தியாவின் பிரதேசங்களைத் தாக்கினுன். சிந்தியா சீறிக் கிளம்பி, ஹோல்காரின் படைகளை முறித்து, இந்தூரையும் கொள்ளைகொண்டான். தொடர்ந்து ஹோல்காரைத் தொலைக்க சிந்தியா முயலாது போயினுன். ஹோல்காரோ சமயம் பார்த்து நின்று, பெரும் படை திரட்டி, பேஷ்வாவின் தலைநகரான பூஞவின்மீது பாய்ந்தான். அச்சண்டையில் சிந்தியா தோல்வியே கொண்டான். அதுகண்டு பயந்த பேஷ்வா பாஜி ராவ் உயிருக் கஞ்சி, பஸ்ஸீன் நகரஞ் சேர்ந்து அங்கே ஆங்கிலேயரிடம் சரண் புகுந்தனன்.

அப்போது பஸ்ஸீன் என்னுமிடத்தில் ஆங்கிலேயருக்கும் பேஷ்வாவுக்கும் ஓர் உடன்படிக்கை ஏற்பட்டது.

அதன்படி (1) பேஷ்வாவின் பிரதேசத்திலே ஆங்கிலத் துணைப் படையொன்று இருக்கலாயிற்று. அதன் செலவுக்காக ஆண்டுதோறும் 26-லட்சம் ரூபா வருமானமுள்ள பிரதேசங்களை அவன் ஆங்கிலேயருக்குக் கொடுத்தான். (2) ஆங்கிலேயருக்கு விரோதமான எந்த ஐரோப்பியரையும் தன் சேவகத்தில் அமர்த்திக் கொள்வதில்லையென்று பேஷ்வா ஒப்புக்கொண்டான். (3) சூரத் நகரம் தனக்கு உரிமையானதென்று அவன் பாராட்டவில்லை. (4) ஆங்கிலேயரிடம் பரம விசுவாசம் கொள்ளவும் அவன் ஒருப்பட்டான் (5) இவற்றிற்கெல்லாம் ஈடாக அவனையும் அவன் ராஜ்யத்தையும் காப்பாற்றி வர ஆங்கிலேயர் ஒப்புக்கொண்டனர்.

---

46. மகாராஷ்டிர யுத்தங்கள்

இரண்டாவது மகாராஷ்டிர யுத்தம்: மகாராஷ்டிர சமூகத்தின் நிர்வாகத் தலைவன் பேஷ்வாவே. அவனே ஆங்கிலேயருடன் உடன்படிக்கை கொண்டதனால், சமூகத்துக்கே பங்கமுண்டு என்பதை ஸிந்தியா, பான்ஸ்லே முதலிய குடும்பத் தலைவர்கள் உணர்ந்து கொண்டார்கள்; அதன்மேல் ஆங்கிலேயருடன் போர் புரிந்தாக வேண்டுமென்று தீர்மானித்தனர். தங்களுடன் சேர்ந்துகொள்ளுமாறு ஹோல்காரையும் கெயிக்வாரையும் அவர்கள் தூண்டியும் பயன்படவில்லை. தருக்கு மிகுந்து இருவரும் தனியே விலகி நின்றார்கள். எனவே சிந்தியா, பான்ஸ்லே இருவருமே ஆங்கிலேயரின் மீது போருக்கு ஆயத்தமாயினர்.

கவர்னர் ஜெனரலான வெல்லஸ்லி அதனையறிந்து தமது சேனையைத் திரட்டி வந்தார். அவர் சோதரனான ஜெனரல் வெல்லஸ்லி 1803ஆ அஸ்ஸே எனுமிடத்தில்

அவ்விருவரின் சேனையுடன் கடும் போர் தொடுத்தார். இருவரும் தோல்வியே கொண்டனர். பான்ஸ்லே அது கண்டு, தேவகான் எனுமிடத்தில் ஆங்கிலேயருடன் உடன்படிக்கை செய்து கொண்டான். பேஷ்வாவைப் போல் தானும் ஆங்கில ஏகாதிபத்தியத்தை ஒப்புக்கொண்டனன். அதன் பலனாகப் பீராரை நிஜாமுக்கும், ஒரிஸ்ஸாவை ஆங்கிலேயருக்கும் கொடுத்தான்; ஆங்கிலத் துணைப் படையொன்றையும் தன் நாட்டில் வைத்துக் கொள்ள இணங்கினான்.

தோல்வியடைந்த சிந்தியா மீண்டும் படை திரட்டி, ஆங்கிலேயரின்மீது பாய்ந்தனன். லஸ்வாரி எனுமிடத்தில் மறுபடியும் அவனுக்குத் தோல்வியே கிட்டியது. அவனது ஆதீனத்திலிருந்த டில்லி, ஆக்ரா இரண்டையும் ஆங்கிலேயர் கைப்பற்றிக் கொண்டனர்; அவனிடம் கட்டுண்டு கிடந்த ஷாஅலத்தையும் விடுவித்தனர். அதன் மேல் விதியின்றி ஸிந்தியாவும் சமாதானத்துக்கு உட்படலானான். உடனே ஆங்கிலேயருக்கும் அவனுக்கும் ஸர்ஜி அஞ்சன்கான் எனுமிடத்தில் ஓர் ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டது. அதன்படி (1) கங்கைக்கும் யமுனைக்கும் இடையேயுள்ள பிரதேசத்தை அவன் ஆங்கிலேயருக்குக் கொடுத்தான். (2) புரோச் நகரும் அவர்களுக்குக் கிடைத்தது. (3) அஹ்மத்நகரம் பேஷ்வாவுக்குக் கிடைத்தது. நிஜாம் அரசனுக்கும் சிறிது பூமி கிடைத்தது. இவ்விதம் இரண்டாவது மகாராஷ்டிர யுத்தம் ஒரு முடிவுக்கு வந்தது.

மூன்றாவது மகாராஷ்டிர யுத்தம்:—ஆங்கிலேயரின் ஏகாதிபத்தியத்துக்கு உட்பட ஹோல்காருக்கு மனமில்லை. ஆயினும், அவன் இதர மகாராஷ்டிரத் தலைவர்களுக்கு உதவி புரியவும் இல்லை. என்றாலும் ஆங்கிலேயரை எதிர்க்கவே அவன் காலங் கருதியிருந்தான். இதற்கிடையில் ராஜபுத்திர ராஜ்யங்களில் அவன் புகுந்து

கொள்ளையும் கொலையும் கண்டனன். நண்பர்களான ராஜபுத்திரரைக் காக்கவேண்டுமென்று வெல்லஸ்லி நினைத்தார். உடனே ஆங்கிலப் படைகள் எழுந்தன.

லேக் எனும் தளகர்த்தன் டில்லியிலிருந்து கிளம்பி வந்தான்; மர்ரே என்பான் கூர்ஜரத்திலிருந்து புறப்பட்டான்; மான்ஸன் என்பான் மத்திய இந்தியாவிலிருந்து எழுந்தான். மூன்று சேனைகளும் சேர்ந்து ஹோல்காரை எதிர்க்கலாயின. ஒரு சேனை இந்தூரைப் பிடித்துக் கொண்டது. தந்திரமாக ஹோல்கார் பின்வாங்கி, ஆங்

பரதபுரக் கோட்டை

கிலச் சேனை யொன்றை எதிர்த்து அலக்கண் இழைத்தான். பரதபுரம் எனும் நாட்டின் வேந்தன் ஹோல்காருக்குத் துணையாக வரவே, அப்பரதபுரக் கோட்டையை நெடுநாள் லேக் முற்றுகை யிட்டும், அதனைப் பிடிக்க முடியவில்லை. முடிவிலே அவ்வரசனுக்கும் ஆங்கிலேயருக்கும் சமரஸம் ஏற்பட்டது.

ஹோல்காரின் சேனைகள் முறிபடாமல் சண்டை யிட்டுக்கொண்டே யிருந்தன; இரண்டு இடங்களில் ஆங்

சில வீரரை வெருட்டியும் அடித்தன. இங்ஙனம் ஓயாச் சண்டை ஒழியாச் சண்டை நிகழ்தல் கேட்டு, இங்கிலாந்திலுள்ள கம்பனி மேலதிகாரிகள் மனம்பதைத்தனர். ஆதலின், ஹோல்காருடன் நேர்ந்த சண்டை முடிவதற்குள் வெல்லஸ்லி தம் பதவியைவிட்டு இங்கிலாந்துக்குச் செல்ல நேர்ந்தது. இதற்குள் சிந்தியாவும் முன்னம் ஆங்கிலேயரிடம் கொண்ட உடன்படிக்கையை உதறித் தள்ளி ஹோல்காருடன் போரில் கூடிக் கொண்டான்.

இந்தியாவிலே ஆங்கிலேயர் அரசு கொள்வதற்கு லார்டு கிளைவ் விதைபோட, அதற்கு வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ் தண்ணீர் வார்த்து வளர்க்க, அதனைப் பயிராக்கினார் வெல்லஸ்லி பிரபு.

---

47. மிண்டோ பிரபு (1807—1813)

வெல்லஸ்லிக்குப் பின்பு காரன்வாலிஸ் இரண்டாம் முறை கவர்னர் ஜெனரல் ஆனார். அவர் இந்தியாவுக்கு வந்து நெடுங்காலம் உயிருடன் வாழவில்லை. 1805 ஆ காஜிப்பூரில் அவர் இறந்துபோனார்.

அவருக்குப்பின் மிண்டோ பிரபு கவர்னர் ஜெனரலாக நியமனம் பெற்றார். இந்தியாவுக்கு அவர் வந்து சேரக்கொஞ்சகாலம் ஆயிற்று. அந்த இடைக்காலத்தில், நிர்வாக சபையில் முதல் மெம்பராக இருந்த ஸர் ஜார்ஜ் பார்லோ என்பவர் கவர்னர் ஜெனரலாக வேலைபார்த்து வந்தார். இவர் இந்திய மன்னரின் விஷயத்தில் தலையிடுவதில்லையென்று தீர்மானம் கொண்டார்; அதற்கு ஏற்ப யமுனா நதிக்கு அப்பாலுள்ள நாடுகளை ஸிந்தியாவுக்குத் திரும்பக் கொடுத்தார்; ஹோல்காருக்கும் பழைய நாடுகளைத் திருப்பிக் கொடுத்தார்.

வேலூர் சிப்பாய்க் கலகம்: சிப்பாய்கள் எல்லாரும்

ஒரேவிதமாக உடை உடுக்க வேண்டும் என்றும், நெற்றியிலே ஜாதி, மதச்சின்னம் தரிக்கக்கூடாது என்றும் ஓர் உத்தரவு பிறந்தது. வேலூரிலிருந்த சிப்பாய்கள் அது கண்டு கனன்று கிளம்பி, ஆங்கிலத் தளகர்த்தரில் பலரைக்கொன்று போட்டனர். பின்பு அந்த உத்தரவை ரத்து செய்யவே, அச்சிப்பாய்க் கலகம் அடங்கியது. இதன் பின்னரே லார்டுமிண்டோ கவர்னர் ஜெனரலாக இந்தியாவுக்கு வந்து சேர்ந்தார்.

மிண்டோ பிரபு I

சுதேச மன்னர் விஷயத்தில் தலையிடுவதில்லையென லார்டுமிண்டோவும் கருத்துக்கொண்டார். ஆயினும் விதியின்றி அக்கொள்கையை நீத்து, ராஜபுதனத்திலும் பண்டில்கண்டிலும் மகாராஷ்டிரர்களால் உண்டான கலகங்களை யடக்க நேர்ந்தது. நாகபுரிமீது படையுடன் வந்த அமீர்கானுடனும் போர் தொடுக்க வேண்டியதாயிற்று.

அச்சமயத்தில் ஐரோப்பாவிலே ஆங்கிலேயருக்கும் பிரஞ்சுக்காரருக்கும் மீண்டும் யுத்தம் மூண்டது. அதனால் மோரிசுத் தீவு, போர்பன் தீவு இந்த இடங்களிலிருந்த பிரஞ்சுக் கப்பல்படை, இந்தியாவுக்கு வந்துகொண்டிருந்த ஆங்கிலக் கப்பல்களை வழிமறித்துக் கொள்ளையிட்டது. அதன்மேல் 1810ல் மோரிசுத் தீவை மிண்டோ பிடித்துக்கொண்டார்; பிரஞ்சுக்காரருக்கு உதவியாக வந்த டச்சுக்காரருக்குச் சொந்தமான ஜாவாத் தீவையும் அவர் வசப்படுத்திக்கொள்ள நேர்ந்தது. இந்தியாவுக்கு வடமேற்கேயுள்ள பாரசீகம், ஆப்கானி

ஸ்தானம் இத்தேசங்களின் வழியே பிரஞ்சுக்காரர் படை கொண்டு இந்தியாவுக்குள் புகுவரோ என மிண்டோ அச்சங்கொண்டார். ஆதலின் அவ்விரு தேசங்களுக்கும் அவர் ஒரு தூதனுப்பி அன்னியருக்கு வழிவிடக்கூடா தென வேண்டிக்கொண்டார். அவ்வடமேற்கெல்லைக் கணவாய்க்கு இப்பாலுள்ள பஞ்சாப் நாட்டின் மன்னவனையும் சரிப்படுத்திக் கொள்ள அப்பிரபு நினைத்தார்.

சீக்கிய ஸர்தார்கள் பலர் தனித்தனியாக அப்பஞ்சாப் நாட்டிலே பற்பல பாகங்களைக் கைக்கொண்டு அதிகாரஞ் செலுத்தி வந்தார்கள். அவர்களை ஒருமுகப்படுத்தி, ஒரு பெரிய ராஜ்யத்தை உண்டாக்கினான் ரஞ்சிதசிம்மன்.

ரஞ்சித சிம்மன் 1780-ஆம் பிறந்தவன்; பன்னிரண்டாவது வயதிலேயே ஸர்தார் ஆனவன்; பிறகு பல ஸர்தார்களுக்குத் தலைவனானான்; 1800-ஆம் வரையில் ஆப்கானிய அரசரின் பெயரால் பஞ்சாப் நாட்டை ஆண்டு வந்தான்; அப்பாலோ தானே பஞ்சாப் மன்னவன் ஆயினான்: ஐரோப்பியரைக் கொண்டு, சீக்கியரைப் பழக்கி நல்ல சேனையொன்று திரட்டினான்.

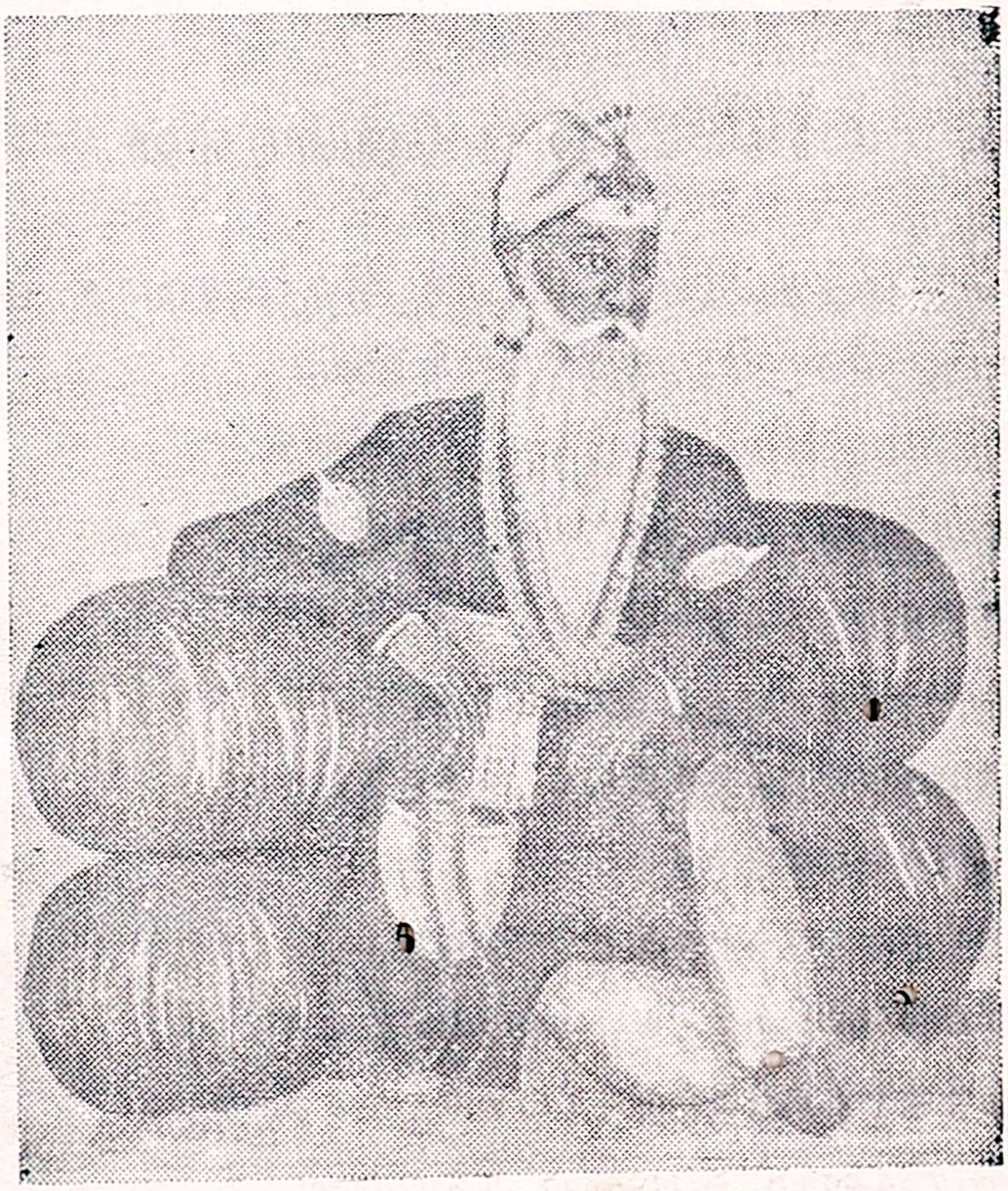

ரஞ்சித சிம்மன்

மூல்தான், ஜம்மு, காஷ்மீரம் முதலிய நாடுகளும் ரஞ்சித சிம்மனுக்கு உட்பட்டன. 1823-ஆம் ஆப்கானியரிடமிருந்து பெஷாவர் நகரையும் அவன் பிடித்துக் கொண்டான். அவனை லாகூர்ச் சிங்கம் என்பர்.

அந்நாளிலே படையுடன் ருஷ்யர் இங்கு வருவரோ என்று ஆங்கிலேயர் பீதி கொண்டனர். ருஷியரின் வரவைத் தடுக்க சீக்கியரின் நட்பு அவசியமென்று மிண்டோவுக்குத் தோன்றியது. ஆதலின் ரஞ்சித சிம்மனுடன் அவர் ஓர் உடன்படிக்கை கொண்டார். அதன்படி ஆங்கில அரசுக்கும் ரஞ்சித சிம்மன் ராஜ்யத்துக்கும் ஸட்லஜ் நதி எல்லையாக வரையறுக்கப்பட்டது. தனது நாட்டின் வழியே ஆங்கிலேயரின் பகைவரை வரவிடுவதில்லையென ரஞ்சித சிம்மன் ஒப்புக்கொண்டான். அதன்மேல் சிறிது காலம் வரையில் ஆங்கிலேயர் கவலையற்றிருந்தனர்.

---

48. மார்க்விஸ் ஆப் ஹேஸ்டிங்ஸ்

அடுத்தபடி கவர்னர் ஜெனரலாக வந்தவர் மார்க்விஸ் ஆப் ஹேஸ்டிங்ஸ் என்பவர். சுதேச மன்னரின் ஜோலிக்குப் போவதில்லை என்றே முதலில் அவரும் எண்ணங் கொண்டார். ஆயினும் கூர்க்கர், பிண்டாரிகள், மகாராஷ்டிரர் இவர்களுடன் அவர் மல்லுக்கு நிற்க நேர்ந்தது.

மார்க்விஸ் ஆப் ஹேஸ்டிங்ஸ்

பஸ்ஸீன் உடன்படிக்கை முதல், பேஷ்வா பாஜி ராவ் சுயாதீனம் இழந்து நின்றான். அதை நினைக்க அவன் மனம்

பொறுக்கவில்லை. தவிர, சிந்தியா, ஹோல்கார் இவர்களிடமிருந்து பிடித்த நாடுகளை ஆங்கிலேயர் திரும்பக் கொடுத்ததுபோல், தன்னிடமிருந்து கொண்ட நாடுகளையும் திரும்பக்கொடுக்கவேண்டுமென அவன் நினைத்தான். இந்நிலையில் கெயிக்வாருக்கும் அவனுக்கும் கப்ப விஷயமாக ஒரு சச்சரவு ஏற்படலாயிற்று.

கெயிக்வார் முன்னமேயே ஆங்கில ஏகாதிபத்தியத்துக்கு உட்பட்டவன். ஆயினும் மகாராஷ்டிர சமூகத்தின் தலைவனான பேஷ்வாவுக்கு அவன் கப்பம் கட்டி வருதல் வழக்கம். அவ்விஷயமாகவே இருவருக்கும் விவாதம் உண்டாயிற்று. இந்நிலையில் பேஷ்வாவுடன் ராஜி பேசக் கெயிக்வாரின் தூதரான கங்காதர சாஸ்திரி பூனா நகருக்குப் போயினன். அப்போது அத்தூதன் ஆங்கே திடீரெனக் கொலையுண்டான். அக்கொலைக்குப் பேஷ்வாவின் மந்திரியான திரியம்பகனே காரணமென்று ஆங்கிலேயர் கருதினர்; ஆதலின் தங்களிடம் திரியம்பகனை ஒப்படைக்குமாறு பேஷ்வாவை நிர்ப்பந்தம் செய்தனர். பேஷ்வாவும் அவ்வாறே ஒப்படைத்தான்.

மந்திரியின் கதிகண்டு பேஷ்வா மாழ்கி நின்றான். மகாராஷ்டிர சமூகமும் மனக்கொதிப்புக் கொள்ளலாயிற்று; பேஷ்வாவே குலமுதல்வன் என்றும் மதித்திருந்தது. சமூகத்தின் தலைமைப் பதவியை இச்சிப்பதில்லையென்று உறுதி கூறும்படி அவனை ஆங்கிலேயர் கேட்டனர் அவன் அதற்கு ஒப்பவில்லை. இதற்கு இடையில் திரியம்பகன் தப்பிச் சென்று, சிந்தியா, ஹோல்கார் இருவரையும் ஆங்கிலேயருக்கு எதிராகத் திரட்டலானான். இதற்கு உடந்தையாக இருந்தான் பேஷ்வா.

ஹேஸ்டிங்ஸ் அது கண்டு போருக்கு ஆயத்தமானார். அம்மூவரின் சேனைகளும் திரண்டெழுந்தன. வெற்றியும் தோல்வியும் இருதிறத்தாருக்கும் மாறிமாறி

வந்தன. முடிவிலே கார்க்கி எனுமிடத்தில் பேஷ்வாவின் சேனை முறியுண்டது. பான்ஸ்லேயின் துருப்புகள் நாக புரியில் தோல்வி யடைந்தன. ஹோல்கார், சிந்தியா இவர் களின் வீரர்களும் வெவ்வேறிடங்களில் அபஜெயம் அடைந்தனர். இதுவே நான்காவது மகாராஷ்டிர யுத்தம்.

அந்த யுத்தத்தின் முடிவாக, (1) பேஷ்வாவின் ராஜ் யத்தை ஆங்கிலேயர் சேர்த்துக்கொண்டனர். (2) பேஷ் வாவுக்கு வருஷா வருஷம் எட்டு லட்சம் ரூபா ஜீவனாம் சம் கிடைத்தது. (3) சிவாஜியின் சந்ததியைச் சேர்ந்த ஒருவனை ஆங்கிலேயர் பெயரளவிலே சதாரா நகரில் அரசனாக அமர்த்தினர். (4) பான்ஸ்லே தனது ராஜ தானியான நாகபுரியை இழந்தான்; மற்றொருவன் அரச னாக நியமனம் பெற்றான். பான்ஸ்லேயின் அரசில் ஒரு பாகம் ஆங்கிலேயரின் வசமாயிற்று. (5) ஹோல்காரும் தனது ராஜ்யத்தில் பெரும்பாகத்தை இழந்தான்.

பாஜி ராவின் நாடுகள் ஆங்கிலேயரின் வசமாயின அல்லவா? அவையே ஆங்கில ஆதிபத்தியத்தில் பம்பாய் மாகாணம் ஆயின. நாகபுரி ராஜ்யத்தில் பெரும்பாகம் கம்பனியின் ஆட்சியில் சேர, அதுவே மத்திய மாகாணம் ஆகியது. வெல்லஸ்லி சென்னை ராஜதானியை ஏற்படுத் தினர்; மார்க்விஸ் ஆப் ஹேஸ்டிங்ஸோ பம்பாய், மத்திய மாகாணங்களை உண்டாக்கினர்.

---

49. நேபாள யுத்தம்

நேபாளம் இமயமலைப் பிராந்தியத்திலுள்ள ஒரு நாடு. அந்நாட்டு மக்கள் கூர்க்கர் எனப்படுவர். கூர்க் கரை ராஜபுத்திர சந்ததியார் என்பர். அவர்கள் குட்டை யாக இருப்பினும் புஜபல பராக்கிரமமும் பெரு வீரமும் படைத்தவர்கள். அயோத்தி ராஜ்யம் சீரழிந்து

மார்க்விஸ் ஆப் ஹேஸ்டிங்ஸின் காலத்தில் இந்தியா

போன காலையில், கூர்க்கர் அந்த ராஜ்யத்துக்குள் புகுந்து பல இடங்களில் கொள்ளை கண்டு, சில நகரங்களைப் பிடித்துக் கொண்டனர்.

அயோத்தி ராஜ்யம் ஆங்கிலப் பராமரிப்பில் இருந்த தால், பிடித்த இடங்களைத் திரும்பக் கொடுத்துவிடும்படி முன்னம் கவர்னர் ஜெனரலா யிருந்த மிண்டோ கேட் டார். அவர்கள் மறுத்து விட்டார்கள். ஹேஸ்டிங்ஸ் கவர்னர் ஜெனரலாக வந்தவுடனே, கூர்க்கரை யடக்கி ஒடுக்க நான்கு படைவகுப்புக்களை ஏவினர். மலையுச்சிகளி லும் சரிவுகளிலும் இருந்துகொண்டு சண்டை செய்வதில் கூர்க்கர் பழகியவர். அதனல் மூன்று படை வகுப்புக்கள் முற்றிலும்முறிபட்டுப் பின்வாங்கின. ஆயினும் ஆங்கிலப் படைகள் மீண்டும் விடாப்பிடியாகப் போர்புரிந்தன.

ஒரு படையானது நேபாளத்தின் தலைநகரான காட் மாண்டுவைப் பிடித்துக் கொண்டது. பின்னர் பற்பல மலைக் கோட்டைகளும் ஆங்கிலேயரின் வசமாயின.

முடிவில் இரு திறத்தாருக்கும் 1816-ஆம் ஓர் உடன்படிக்கை ஏற்பட்டது. அதன் முக்கிய அம்சங்கள் இவை: (1) ஸிம்லா, நைனிடால், முஸ்ஸோரி, அல்மோரா முதலிய முக்கிய ஸ்தலங்கள் ஆங்கிலேயருக்குக் கிடைத் தன. இந்நான்கும் கோடைவாச ஸ்தலங்களாக விளங்கு கின்றன. (2) மலையின் அடிவாரத்திலுள்ள தெரேய், சிக்கிம் இந்த இடங்களையும் கூர்க்கர் ஆங்கிலேயருக்கு விட்டுக்கொடுத்தனர். (3) ஆங்கில ஸ்தானீகர் ஒருவரையும் தம் நாட்டில் வைத்துக்கொள்ள அவர்கள் இசைந்தார்கள். (4) ஆங்கிலேயரும் கூர்க்கரும் என்றும் நேசமாயிருப்ப தெனவும் ஏற்பாடாயிற்று.

50. பிண்டாரிகள்

மொகலாயர், மகாராஷ்டிரர் ஆகிய இருவரும் ஓங்கி வாழ்ந்த காலையில் அவர்களிடம் தலைமுறை தலைமுறையாகப் பலர் போர்ச் சேவகம் புரிந்துவந்தனர். அவ்வரசுகள் வீழ்ந்ததும் அப்போர்ச் சேவகரின் சந்ததியாருக்குப் பிழைப்பில்லாமல் போய்விட்டது. பல்லாயிரக்கணக்கான பேர் சோற்றுக்கு வழியில்லாமல் திண்டாடலாயினர். பசி வந்திடப் பத்தும் பறந்து போம் என்பர். அவர்கள் கூட்டங் கூட்டமாகக் கூடி, எங்குஞ் சென்று, கொள்ளையும் கொலையுங் கண்டு, காலங் கழித்து வந்தனர். அவர்களையே பிண்டாரிகள் என்பர்.

ஹேஸ்டிங்ஸின் காலத்திலே அவர்களின் தொகை கிட்டத்தட்ட ஐம்பது லட்சமாயிற்று. ஆங்கிலேயரிடம் நட்புக் கொண்டுள்ள நிஜாமின் நாட்டிலும் அவர்கள் புகுந்து அட்டகாசம் செய்தனர். மகாராஷ்டிரத் தலைவர்களிலே ஸிந்தியாவும் பான்ஸ்லேயும் அப்பிண்டாரிகளுக்கு உடந்தையாக இருந்துவந்தனர். அவ்விருவருடன் ஹேஸ்டிங்ஸ் ராஜி செய்துகொண்ட பின்பு, பிண்டாரிகளின் மீது சேனைகளை ஏவினர்.

மாளவ நாட்டிலே பிண்டாரிகளுக்கும் ஆங்கிலச் சேனைகளுக்கும் கடும்போர் நடந்தது. பிண்டாரிகளின் தலைவர்கள் வேசாறிப்போயினர். அத்தலைவர்களில் ஒருவனான கரீம்கான் சரண் புகுந்தான். வாஸிர் முகம்மது என்பான் குண்டுக்கு இரையானான்; சிட்டு என்பவனோ வேங்கைப் புலிக்கு இரையாயினன். அமீர்கான் என்பவன டாங்க் எனும் பிரதேசத்தின் நவாபாகி அடங்கி வாழ ஒருப்பட்டான். பிண்டாரிகளின் தொல்லை அவ்விதம் தீர்ந்தது. மக்களும் சுகம் எய்தினர்.

2758

BALAR DESA CHARITRAM—Book IV

By

SUNDARA SUBRAHMANIAM

and

V. K. SUBRAHMANIAN, B.A., L.T.

JAYAM & CO., Publishers

Nungambakkam, MADRAS :: VALAVANUR, (S. A. Dt.)

[Price As. 12

Copyright]